

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
IV kadencja
Prezes Rady Ministrów
RM 10-218-03

Druk nr 2468
Warszawa, 19 stycznia 2004 r.

Pan
Marek Borowski
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. przedstawiam Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej projekt ustawy

**- o ochronie zdrowia zwierząt oraz
zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt
wraz z projektami podstawowych aktów
wykonawczych,**

co do którego Rada Ministrów zadeklarowała, że ma na celu dostosowanie polskiego ustawodawstwa do prawa Unii Europejskiej.

Jednocześnie, zgodnie z wymogami art. 34 ust. 5 regulaminu Sejmu, przekazuję, przetłumaczone na język polski, teksty przepisów Unii Europejskiej, do których ma być dostosowane prawo polskie.

W załączeniu przedstawiam także opinię dotyczącą zgodności proponowanych regulacji z prawem Unii Europejskiej.

Ponadto uprzejmie informuję, że do prezentowania stanowiska Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych został upoważniony Minister Rolnictwa i Rozwoju Wsi.

Z wyrazami szacunku

(-) Leszek Miller

Projekt

U S T A W A

z dnia

2004 r.

o ochronie zdrowia zwierząt oraz zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt¹⁾

Rozdział 1

Przepisy ogólne

Art. 1. Ustawa określa:

- 1) wymagania weterynaryjne dla podejmowania i prowadzenia działalności w zakresie:
 - a) zarobkowego przewozu zwierząt lub przewozu zwierząt wykonywanego w związku z prowadzeniem innej działalności gospodarczej,
 - b) organizowania targów, wystaw, pokazów lub konkursów zwierząt,
 - c) obrotu zwierzętami, z wyjątkiem obrotu prowadzonego w ramach działalności rolniczej w rozumieniu przepisów prawa działalności gospodarczej, pośrednictwa w tym obrocie lub skupu zwierząt,
 - d) prowadzenia stacji kwarantanny, miejsc odpoczynku lub przeladunku zwierząt albo miejsc wymiany wody przy transporcie zwierząt akwakultury,
 - e) miejsc gromadzenia zwierząt,

- f) wytwarzania, pozyskiwania, konserwacji, obróbki, przechowywania, prowadzenia obrotu lub wykorzystywania materiału biologicznego,
- g) prowadzenia punktu kopulacyjnego,
- h) prowadzenia zakładu drobiu,
- i) chowu lub hodowli zwierząt akwakultury oraz rozrodu ryb,
- j) prowadzenia schronisk dla zwierząt,
- k) chowu lub hodowli zwierząt dzikich utrzymywanych przez człowieka jak zwierzęta gospodarskie,
- l) utrzymywania lub hodowli zwierząt w ogrodach zoologicznych, szkołach wyższych, placówkach naukowych Polskiej Akademii Nauk lub jednostkach badawczo-rozwojowych,
- m) utrzymywania lub hodowli zwierząt w jednostkach doświadczalnych lub hodowlanych oraz u dostawców zwierząt doświadczalnych,
- n) utrzymywania zwierząt gospodarskich, w celu umieszczenia na rynku tych zwierząt lub produktów pochodzących z tych zwierząt lub od tych zwierząt,
- o) leczenia zwierząt i weterynaryjnej diagnostyki laboratoryjnej,
- p) zbierania, transportowania, przechowywania, operowania, przetwarzania oraz wykorzystywania lub usuwania ubocznych produktów zwierzęcych
 - zwanej dalej „działalnością nadzorowaną”;

2) wymagania weterynaryjne dla:

- a) przywozu zwierząt, niejadalnych produktów pochodzenia zwierzęcego oraz ubocznych produktów zwierzęcych (wymagania przywozowe),

- b) umieszczania na rynku, w tym handlu, zwierząt, niejadalnych produktów pochodzenia zwierzęcego, ubocznych produktów zwierzęcych oraz przemieszczania koniowatych;
- 3) zasady:
- a) zwalczania chorób zakaźnych zwierząt,
 - b) stosowania substancji o działaniu hormonalnym, tyreostaticznym i beta-agonistycznym.

Art. 2. Użyte w ustawie określenia oznaczają:

- 1) drób – kury, kaczki, gęsi, indyki, przepiórki, perlice, strusie oraz inne bezgrzebieniowce, gołębie, bażanty i kuropatwy utrzymywane w celach rozplodowych, produkcji mięsa lub jaj spożywczych lub odtworzenia zasobów ptactwa łownego;
- 2) zwierzęta akwakultury – będące w jakimkolwiek stadium rozwoju żywe ryby, skorupiaki lub mięczaki pochodzące z gospodarstw lub wolno żyjące przeznaczone do umieszczania w gospodarstwach;
- 3) produkty akwakultury – produkty przeznaczone do celów hodowlanych, pozyskane od zwierząt akwakultury (jaja i gamety);
- 4) koniowate – dzikie lub udomowione konie, zebry lub osły oraz potomstwo pochodzące z krzyżowania tych gatunków;
- 5) zarejestrowane koniowate – koniowate, które zgodnie z odrębnymi przepisami zostały wpisane do ksiąg zwierząt hodowlanych lub w nich zarejestrowane i kandydują do wpisu, identyfikowane na podstawie dokumentu identyfikacyjnego wydanego przez:
 - a) podmiot prowadzący księgę zwierząt hodowlanych lub rejestr w kraju pochodzenia zwierzęcia albo

- b) międzynarodowy związek lub organizację, które utrzymują konie do zawodów sportowych lub wyścigów konnych;
- 6) zwierzęta gospodarskie – zwierzęta gospodarskie w rozumieniu przepisów o organizacji hodowli i rozrodzie zwierząt gospodarskich;
- 7) stado – zwierzę albo zwierzęta tego samego gatunku przebywające na terenie tego samego gospodarstwa i mające ten sam status epizootyczny, przy czym w przypadku drobiu są to zwierzęta przebywające w tym samym pomieszczeniu lub ogrodzonym miejscu;
- 8) gospodarstwo – obiekty budowlane, przestrzenie wolne lub inne miejsca, gdzie przebywają zwierzęta gospodarskie, a w przypadku zwierząt akwakultury obiekty budowlane lub inne miejsca, gdzie zwierzęta te są utrzymywane w celu umieszczenia na rynku;
- 9) niejadalne produkty pochodzenia zwierzęcego – materiał biologiczny, jaja wylęgowe drobiu i produkty akwakultury;
- 10) materiał biologiczny – nasienie, komórki jajowe, zarodki oraz tkanki użyte do ich produkcji, pochodzące od zwierząt, przeznaczone do wykorzystania w rozrodzie, z wyłączeniem jaj wylęgowych drobiu i produktów akwakultury;
- 11) uboczne produkty zwierzęce – uboczne produkty pochodzenia zwierzęcego nieprzeznaczone do spożycia przez ludzi w rozumieniu przepisów Unii Europejskiej²⁾;
- 12) przywóz – przywóz w rozumieniu przepisów o weterynaryjnej kontroli granicznej, dokonywany z państw trzecich;
- 13) handel – handel w rozumieniu przepisów o kontroli weterynaryjnej w handlu;
- 14) umieszczanie na rynku – umieszczanie na rynku w rozumieniu przepisów o wymaganiach weterynaryjnych dla produktów pochodzenia zwierzęcego;

- 15) obrót – przywóz, umieszczanie na rynku oraz wywóz do państw trzecich;
- 16) produkty – niejadalne produkty pochodzenia zwierzęcego, uboczne produkty zwierzęce, produkty pochodzenia zwierzęcego w rozumieniu przepisów o wymaganiach weterynaryjnych dla produktów pochodzenia zwierzęcego;
- 17) państwo trzecie – państwo niebędące członkiem Unii Europejskiej;
- 18) urzędowy lekarz weterynarii – urzędowy lekarz weterynarii, o którym mowa w przepisach o Inspekcji Weterynaryjnej albo lekarz weterynarii wyznaczony przez organ centralny lub inny organ, upoważniony przez organ centralny innego niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskiego Unii Europejskiej albo państwa trzeciego;
- 19) środek transportu – środek transportu w rozumieniu przepisów o wymaganiach weterynaryjnych dla produktów pochodzenia zwierzęcego;
- 20) świadectwo zdrowia – świadectwo weterynaryjne w rozumieniu przepisów o weterynaryjnej kontroli granicznej oraz dokument wydany przez urzędowego lekarza weterynarii poświadczający stan zdrowia zwierzęcia lub zwierząt, stan zdrowotny stada, z którego zwierzęta pochodzą albo jakość zdrowotną niejadalnego produktu pochodzenia zwierzęcego;
- 21) zakład drobiu – obiekt budowlany lub jego część, w którym wykonuje się jedną z następujących czynności:
 - a) produkcję jaj wylęgowych przeznaczonych do wylęgu piskląt reprodukcyjnych, prarodzicielskich lub rodzicielskich (zakład hodowli zarodowej),
 - b) produkcję jaj wylęgowych przeznaczonych do wylęgu piskląt użytkowych (zakład reprodukcyjny),

- c) odchów drobiu hodowlanego do fazy osiągnięcia dojrzałości płciowej lub rozpoczęcia nieśności (zakład odchowu drobiu),
 - d) inkubację jaj wylęgowych, wyląg oraz dostarczanie piskląt jednodniowych, za które uważa się pisklęta drobiu mające mniej niż 72-godziny życia, jeszcze nie karmione, a w przypadku piskląt kaczki piźmowej (*Cairina moschata*) lub jej krzyżówki, które mogły być karmione (zakład wylęgu drobiu);
- 22) choroby zakaźne zwierząt – wywołane przez chorobotwórcze czynniki biologiczne choroby zwierząt, które ze względu na charakter, sposób powstawania i szerzenia się stanowią zagrożenie dla zdrowia zwierząt lub ludzi;
 - 23) zwierzę podejrzane o zakażenie – zwierzę z gatunku wrażliwego, które mogło mieć pośredni lub bezpośredni kontakt z czynnikiem chorobotwórczym wywołującym chorobę zakaźną zwierząt;
 - 24) zwierzę podejrzane o chorobę – zwierzę z gatunku wrażliwego, u którego występują objawy kliniczne lub zmiany pośmiertne wskazujące na wystąpienie choroby zakaźnej zwierząt;
 - 25) zwierzę chore lub zakażone – zwierzę, u którego za życia lub po śmierci urzędowy lekarz weterynarii stwierdził chorobę zakaźną zwierząt;
 - 26) zwierzę z gatunku wrażliwego – każde zwierzę z danego gatunku, które może zostać zakażone lub może skażać i zakażać;
 - 27) zwłoki zwierzęce – zwierzęta padłe lub zabite w celu innym niż spożycie przez ludzi;
 - 28) zwalczanie – zgłaszanie, zapobieganie dalszemu szerzeniu się, wykrywanie, kontrola i likwidowanie chorób zakaźnych zwierząt, czyszczenie i odkażanie oraz postępowanie przy ponownym umieszczeniu zwierząt w gospodarstwie;

- 29) ognisko choroby – gospodarstwo lub inne miejsce, w którym przebywają zwierzęta, gdzie urzędowy lekarz weterynarii potwierdził jeden lub więcej przypadków choroby zakaźnej zwierząt;
- 30) obszar zapowietrzony – obszar bezpośrednio wokół ogniska choroby, podlegający ograniczeniom, w szczególności zakazom, nakazom oraz środkom kontroli, podejmowanym przy zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt;
- 31) obszar zagrożony – obszar wokół obszaru zapowietrzonego, podlegający ograniczeniom, w szczególności zakazom, nakazom oraz środkom kontroli, podejmowanym przy zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt;
- 32) obszar buforowy – obszar wokół obszaru zagrożonego, podlegający ograniczeniom, w szczególności zakazom lub nakazom dotyczącym przemieszczania zwierząt;
- 33) wektor – człowiek, zwierzę lub rzecz, mogące przenosić czynnik chorobotwórczy;
- 34) posiadacz zwierzęcia – osoba fizyczna, osoba prawna lub jednostka organizacyjna nie posiadająca osobowości prawnej władająca zwierzęciem, również tymczasowo;
- 35) kwarantanna – odosobnienie zwierząt w celu ich obserwacji lub badania, które ma na celu wykluczenie możliwości przeniesienia lub rozprzestrzenienia choroby zakaźnej zwierząt;
- 36) stacja kwarantanny – odrębny obiekt budowlany czasowego pobytu zwierząt, w którym prowadzi się kwarantannę;
- 37) region – część terytorium państwa członkowskiego Unii Europejskiej, o powierzchni co najmniej 2000 km², która znajduje się pod nadzorem właściwych organów, obejmująca co najmniej jedną z następujących jednostek administracyjnych:

- a) Królestwo Belgii: province/provincie,
- b) Republika Czeska: kraj;
- c) Królestwo Danii: amt lub island,
- d) Republika Federalna Niemiec: Regierungsbezirk,
- e) Republika Estonii: maakond,
- f) Republika Grecka: νομός,
- g) Królestwo Hiszpanii: provincia,
- h) Republika Francuska: departement,
- i) Republika Irlandii: county,
- j) Republika Włoska: provincia,
- k) Republika Cypru: επαρχία (district),
- l) Republika Łotwy: rajons,
- m) Republika Litwy: apskritis,
- n) Wielkie Księstwo Luksemburga,
- o) Republika Węgier: megye,
- p) Republika Malty,
- q) Królestwo Niderlandów w Europie: rrv-kring,
- r) Republika Austrii: Bezirk,
- s) Rzeczpospolita Polska: powiat,
- t) Republika Portugalska:
 - ład stały: distrito,
 - inne części terytorium Portugalii: regio autonomia,
- u) Republika Słowenii: območje,
- v) Republika Słowacka: kraj,

- w) Republika Finlandii: lääni/län,
 - x) Królestwo Szwecji: län,
 - y) Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej:
 - Anglia, Walia i Północna Irlandia : county,
 - Szkocja : district lub island area;
- 38) miejsce gromadzenia zwierząt – punkt zbiorczy i punkt skupu, w którym bydło, świnie, owce, kozy i koniowate pochodzące z różnych gospodarstw są grupowane dla sformowania przesyłek zwierząt przeznaczonych do handlu, przy czym w przypadku bydła i świń może to być również gospodarstwo pochodzenia tych zwierząt;
- 39) czynności lecznicze – podawanie, po uprzednim zbadaniu przez lekarza weterynarii, zwierzęciu substancji o działaniu hormonalnym, tyreostatycznym lub beta-agonistycznym, w celu leczenia problemu płodności – włącznie z przerwaniem ciąży, przy czym substancji o działaniu beta-agonistycznym także w celu leczenia trudności z oddychaniem lub wywoływania porodu u koniowatych utrzymywanych w celach innych niż produkcja mięsa oraz wywoływania porodu u krów;
- 40) czynności zootechniczne – podawanie:
- a) zwierzęciu gospodarskiemu lub zwierzęciu dzikiemu utrzymywanemu przez człowieka jak zwierzę gospodarskie każdej substancji dozwolonej w celu synchronizowania rui oraz przygotowywania dawców i biorców zarodków do implantacji, po zbadaniu zwierzęcia przez lekarza weterynarii i na jego odpowiedzialność,
 - b) zwierzętom akwakultury każdej substancji dozwolonej w celu zmiany płci, na podstawie recepty lekarza weterynarii i na jego odpowiedzialność.

Art. 3. Do postępowania w sprawach indywidualnych rozstrzyganych w formie decyzji stosuje się przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego, chyba że przepisy ustawy stanowią inaczej.

Rozdział 2

Wymagania weterynaryjne dla podejmowania i prowadzenia działalności nadzorowanej

Art. 4. 1. Podmiot prowadzący działalność nadzorowaną z wyłączeniem działalności, o której mowa w art. 1 pkt 1 lit. p, jest obowiązany spełniać wymagania weterynaryjne określone dla danego rodzaju i zakresu prowadzonej działalności nadzorowanej.

2. Podmiot, o którym mowa w ust. 1, w zakresie spełniania wymagań weterynaryjnych jest obowiązany zapewniać wymagania lokalizacyjne, zdrowotne, higieniczne, sanitarne, organizacyjne, techniczne lub technologiczne, zabezpieczające przed zagrożeniem epizootycznym, epidemicznym lub zapewniające właściwą jakość produktów, obejmujące w szczególności wymagania dotyczące:

- 1) stanu zdrowia zwierząt będących przedmiotem działalności nadzorowanej lub wykorzystywanych do jej prowadzenia, w tym odnoszące się do badań potwierdzających ten stan oraz określonych szczepień ochronnych lub
- 2) gospodarstw, miejsc gromadzenia zwierząt, innych miejsc przetrzymywania zwierząt oraz stad lub obszarów, z których pochodzą zwierzęta będące przedmiotem działalności nadzorowanej lub wykorzystywane do jej prowadzenia, lub
- 3) sposobu ustalania pochodzenia zwierząt będących przedmiotem działalności nadzorowanej lub zwierząt, z których lub od których pozyskuje się produkty, wytwarzane w ramach prowadzenia

działalności nadzorowanej, w tym zakres i sposób prowadzenia rejestru zwierząt, lub

- 4) obiektów budowlanych lub miejsc, w których prowadzi się działalność nadzorowaną, lub osób wykonujących określone czynności w ramach tej działalności oraz zakres takich czynności, lub
- 5) niejadalnych produktów pochodzenia zwierzęcego wytwarzanych w ramach prowadzonej działalności nadzorowanej, sposobu ich znakowania i pakowania, w tym wymagania dotyczące opakowań, lub
- 6) świadectw zdrowia lub innych dokumentów, w które zaopatruje się zwierzęta będące przedmiotem działalności nadzorowanej lub niejadalne produkty pochodzenia zwierzęcego wytwarzane przy prowadzeniu tej działalności, lub
- 7) sposobu i zakresu prowadzenia dokumentacji oraz okresu jej przechowywania, lub
- 8) środków transportu i warunków przewozu zwierząt lub niejadalnych produktów pochodzenia zwierzęcego, będących przedmiotem działalności nadzorowanej lub wykorzystywanych do jej prowadzenia.

3. Wymagania weterynaryjne dla prowadzenia działalności nadzorowanej w zakresie zbierania, transportowania, przechowywania, operowania, przetwarzania oraz wykorzystywania lub usuwania ubocznych produktów zwierzęcych określają przepisy Unii Europejskiej²⁾.

4. Za miejsce odpoczynku zwierząt, o którym mowa w art. 1 pkt 1 lit. d, uważa się miejsce, w którym transportowanie zwierząt zostaje przerwane w celu umożliwienia im odpoczynku oraz nakarmienia i napojenia.

5. Za miejsce przeładunku zwierząt, o którym mowa w art. 1 pkt 1 lit. d, uważa się miejsce, w którym transportowanie zwierząt zostaje przerwane w celu przeładowania ich z jednego środka transportu do innego.

Art. 5. 1. Podjęcie działalności nadzorowanej, o której mowa:

- 1) w art. 1 pkt 1 lit. a, c-f, h, l, jest dozwolone po stwierdzeniu przez powiatowego lekarza weterynarii, właściwego ze względu na przewidywane miejsce jej prowadzenia, w formie decyzji, spełniania wymagań weterynaryjnych określonych dla prowadzenia danego rodzaju działalności;
- 2) w art. 1 pkt 1 lit. b, g, i-k, n, o, jest dozwolone po uprzednim zgłoszeniu, w formie pisemnej, zamiaru jej prowadzenia powiatowemu lekarzowi weterynarii, właściwemu ze względu na przewidywane miejsce jej prowadzenia.

2. Powiatowy lekarz weterynarii wydaje decyzję, o której mowa w ust. 1 pkt 1, na wniosek podmiotu zamierzającego prowadzić działalność nadzorowaną, złożony co najmniej na 30 dni przed planowanym rozpoczęciem działalności.

3. Wniosek, o którym mowa ust. 2, zawiera:

- 1) imię, nazwisko, miejsce zamieszkania i adres albo nazwę, siedzibę i adres podmiotu;
- 2) określenie rodzaju i zakresu działalności nadzorowanej, którą wnioskodawca zamierza prowadzić;
- 3) określenie lokalizacji obiektów budowlanych i miejsc, w których ma być prowadzona działalność nadzorowana.

4. Powiatowy lekarz weterynarii, po przeprowadzeniu kontroli, wydaje decyzję:

- 1) stwierdzającą spełnianie wymagań weterynaryjnych, jeżeli wymagania określone dla danego rodzaju działalności nadzorowanej, o której mowa w art. 1 pkt 1 lit. a, c-f, h, l, są spełnione;
- 2) odmawiającą stwierdzenia spełniania wymagań weterynaryjnych, jeżeli wymagania określone dla danego rodzaju działalności nadzorowanej, o której mowa w art. 1 pkt 1 lit. a, c-f, h, l, nie są spełnione.

5. Wydając decyzję, o której mowa w ust. 4 pkt 1, powiatowy lekarz weterynarii:

- 1) stwierdza spełnianie wymagań weterynaryjnych w odniesieniu do poszczególnych obiektów budowlanych lub miejsc, w których ma być prowadzona działalność nadzorowana, lub osób wykonujących określone czynności w ramach tej działalności, jeżeli stwierdzenie takie jest wymagane;
- 2) nadaje weterynaryjny numer identyfikacyjny:
 - a) podmiotowi lub
 - b) poszczególnym obiektom budowlanym lub miejscom, w których ma być prowadzona działalność nadzorowana, lub osobom wykonującym określone czynności w ramach tej działalności, w przypadku, o którym mowa w pkt 1.

6. Do zgłoszenia, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, przepis ust. 3 stosuje się odpowiednio, z tym że w przypadku zgłoszenia dotyczącego działalności nadzorowanej obejmującej utrzymywanie bydła, owiec i kóz z zamiarem ich przeznaczenia do handlu, zgłoszenie dodatkowo zawiera wniosek o uznanie:

- 1) stada bydła za urzędowo wolne od gruźlicy, urzędowo wolne lub wolne od brucelozy i urzędowo wolne od enzootycznej białaczki bydła;

- 2) gospodarstwa, w którym są utrzymywane owce i kozy za urzędowo wolne od brucelozy lub wolne od brucelozy.

7. W przypadku działalności nadzorowanej obejmującej utrzymywanie bydła, owiec i kóz, z zamiarem ich przeznaczania do handlu, powiatowy lekarz weterynarii na podstawie zgłoszenia, o którym mowa w ust. 6, po przeprowadzeniu kontroli, wydaje decyzję o:

- 1) uznaniu:

- a) danego stada bydła za urzędowo wolne od gruźlicy, urzędowo wolne lub wolne od brucelozy lub urzędowo wolne od enzootycznej białaczki bydła,
- b) uznaniu gospodarstwa, w którym są utrzymywane owce i kozy za urzędowo wolne od brucelozy lub wolne od brucelozy
– jeżeli wymagania weterynaryjne dla danego rodzaju uznania są spełnione;

- 2) odmowie uznania:

- a) danego stada bydła za urzędowo wolne od gruźlicy, urzędowo wolne lub wolne od brucelozy lub urzędowo wolne od enzootycznej białaczki bydła,
- b) gospodarstwa, w którym są utrzymywane owce i kozy za urzędowo wolne od brucelozy lub wolne od brucelozy
– jeżeli wymagania weterynaryjne dla danego rodzaju uznania nie są spełnione.

8. Podmioty prowadzące działalność nadzorowaną, o której mowa w art. 1 pkt 1 lit a-c, są obowiązane zawiadomić powiatowego lekarza weterynarii właściwego ze względu na miejsce organizowania targów, wystaw, pokazów lub konkursów oraz załadunku i wyładunku zwierząt o:

- 1) czasie i miejscu organizowania targów, wystaw, pokazów lub konkursów co najmniej na 30 dni przed planowanym terminem ich zorganizowania;
- 2) załadunku i wyładunku zwierząt, co najmniej na 24 godziny przed planowanym terminem ich załadunku i wyładunku.

Art. 6. 1. Uważa się za zatwierdzone w rozumieniu przepisów Unii Europejskiej:

- 1) podmioty, które uzyskały decyzję, określoną w art. 5 ust. 4 pkt 1;
- 2) działalność nadzorowaną prowadzoną przez podmioty, o których mowa w pkt 1;
- 3) poszczególne obiekty lub miejsca, w których jest prowadzona działalność nadzorowana lub osoby wykonujące określone czynności w jej ramach.

2. W zakresie określonym w przepisach Unii Europejskiej²⁾ zatwierdzenia zakładów do prowadzenia działalności nadzorowanej, o której mowa w art. 4 ust. 3, dokonuje, w formie decyzji, powiatowy lekarz weterynarii na wniosek podmiotu zamierzającego prowadzić taką działalność.

3. Do wniosku, o którym mowa w ust. 2, przepisy art. 4 ust. 2 i 3 stosuje się odpowiednio.

Art. 7. Podmiot prowadzący działalność nadzorowaną, o której mowa w art. 1 pkt 1 lit. a-l, n, o oraz w art. 4 ust. 3, informuje, w formie pisemnej, powiatowego lekarza weterynarii o zaprzestaniu prowadzenia określonego rodzaju działalności nadzorowanej, a także o każdej zmianie stanu prawnego lub faktycznego związanego z prowadzeniem tej działalności, w zakresie dotyczącym wymagań weterynaryjnych, w terminie 7 dni od dnia zaistnienia takiego zdarzenia.

Art. 8. 1. Powiatowy lekarz weterynarii w przypadku stwierdzenia, że przy prowadzeniu działalności nadzorowanej, o której mowa w art. 1 pkt 1 lit. a-n lub w art. 4 ust. 3, są naruszone wymagania weterynaryjne określone dla tej działalności, w zależności od zagrożenia zdrowia publicznego lub zdrowia zwierząt, wydaje decyzję:

- 1) nakazującą usunięcie uchybień w określonym terminie lub
- 2) nakazującą wstrzymanie działalności do czasu usunięcia uchybień, lub
- 3) zakazującą umieszczania na rynku lub handlu określonymi zwierzętami będącymi przedmiotem działalności albo zakazującą produkcji, umieszczania na rynku lub handlu określonymi produktami wytwarzanymi przy prowadzeniu tej działalności.

2. Powiatowy lekarz weterynarii w przypadku stwierdzenia, że prowadzenie działalności nadzorowanej, o której mowa w art. 1 pkt 1 lit. o, stwarza zagrożenie epizootyczne lub epidemiczne, w formie decyzji, wstrzymuje działalność i nakazuje niezwłoczne usunięcie uchybień zawiadamiając o tym właściwą okręgową izbę lekarsko-weterynaryjną.

3. Jeżeli stwierdzenie spełniania wymagań weterynaryjnych jest wymagane w odniesieniu do poszczególnych obiektów budowlanych lub miejsc, w których jest prowadzona działalność nadzorowana, lub osób wykonujących określone czynności w ramach tej działalności, decyzje, o których mowa w ust. 1, dotyczą tylko tych obiektów, miejsc lub osób, w stosunku do których stwierdzono naruszenie wymagań weterynaryjnych.

4. Powiatowy lekarz weterynarii, w formie decyzji, zawiesza lub cofa uznanie, o którym mowa w art. 5 ust. 7 pkt 1, w przypadku:

- 1) stwierdzenia, że nie są spełniane wymagania weterynaryjne niezbędne do uzyskania lub zachowania tego uznania lub
- 2) zagrożenia epizootycznego lub epidemicznego, w tym uzasadnionego podejrzenia zachorowania przez zwierzę na chorobę

zakaźną, której dotyczy uznanie lub stwierdzenia tego zachorowania.

Art. 9. 1. Powiatowy lekarz weterynarii, w przypadku gdy podmiot prowadzący działalność nadzorowaną nie zastosuje się do nakazu lub zakazu określonego w decyzji, o której mowa w art. 8 ust. 1-3, wydaje decyzję zakazującą prowadzenia określonego rodzaju działalności nadzorowanej i skreśla podmiot z rejestru, o którym mowa w art. 11.

2. Powiatowy lekarz weterynarii powiadamia o wydaniu decyzji zakazującej prowadzenia działalności nadzorowanej, o której mowa w art. 1 pkt 1 lit. a, d-f, h, l oraz w art. 4 ust. 3, za pośrednictwem wojewódzkiego lekarza weterynarii, Głównego Lekarza Weterynarii, który informuje o tym Komisję Europejską oraz pozostałe państwa członkowskie Unii Europejskiej.

3. Powiatowy lekarz weterynarii powiadamia ministra właściwego do spraw nauki o wydaniu decyzji zakazującej prowadzenia działalności nadzorowanej, o której mowa w art. 1 pkt 1 lit. m, w terminie 14 dni od dnia wydania tej decyzji.

4. Przepisu ust. 1 nie stosuje się do podmiotów prowadzących działalność nadzorowaną, o której mowa w art. 1 pkt 1 lit. n.

Art. 10. 1. Minister właściwy do spraw rolnictwa określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) szczególne wymagania weterynaryjne dla prowadzenia poszczególnych rodzajów działalności nadzorowanej, o której mowa w art. 1 pkt 1 lit. a-n, w tym:
 - a) przypadki, w których wymaga się stwierdzenia spełnienia wymagań weterynaryjnych w odniesieniu do poszczególnych obiektów budowlanych lub miejsc, w których ma być prowadzona działalność nadzorowana, lub

osób wykonujących określone czynności w ramach tej działalności,

- b) szczegółowe warunki, po zaistnieniu których wydaje się decyzje, określone w art. 8 ust. 1 i art. 9 ust. 1, w zależności od rodzaju działalności nadzorowanej,
- c) warunki ponownego stwierdzania spełniania wymagań weterynaryjnych przez dany podmiot, obiekt budowlany, miejsce lub osoby wykonujące określone czynności, w stosunku do których wydano decyzję, o której mowa w art. 9 ust. 1, w zależności od rodzaju działalności nadzorowanej;

2) szczegółowe wymagania weterynaryjne niezbędne do uzyskania i zachowania uznania, o którym mowa w art. 5 ust. 7 pkt 1, warunki i tryb zawieszania i cofania tego uznania oraz ponownego uznania stada lub gospodarstwa, w stosunku do których zawieszono lub cofnięto uznanie, w tym metody badań w tym zakresie

– mając na względzie zapewnienie ochrony zdrowia publicznego, właściwego sprawowania nadzoru nad prowadzeniem działalności nadzorowanej oraz obowiązujące w tym zakresie przepisy Unii Europejskiej.

2. Minister właściwy do spraw rolnictwa określi, w drodze rozporządzenia, sposób ustalania weterynaryjnego numeru identyfikacyjnego nadawanego podmiotom prowadzącym działalność nadzorowaną, o której mowa w art. 1 pkt 1 lit. a-1, n- o oraz w art. 4 ust. 3, mając na względzie zapewnienie właściwego sprawowania nadzoru nad prowadzeniem danego rodzaju działalności.

3. Minister właściwy do spraw rolnictwa może określić, w drodze rozporządzenia:

- 1) dodatkowe wymagania, jakie powinien spełniać wniosek o stwierdzenie spełniania wymagań weterynaryjnych lub zgło-

szenie zamiaru prowadzenia działalności nadzorowanej, o której mowa w art. 1 pkt 1 lit. a-l, n-o oraz w art. 4 ust. 3,

2) szczegółowy sposób dokonywania zgłoszenia zamiaru zaprzestania prowadzenia działalności nadzorowanej, o której mowa w art. 1 pkt 1 lit. a-l, n-o oraz w art. 4 ust. 3

– mając na względzie zapewnienie prawidłowego sprawowania przez powiatowego lekarza weterynarii nadzoru nad prowadzeniem danego rodzaju działalności nadzorowanej.

Art. 11. 1. Powiatowy lekarz weterynarii prowadzi rejestr podmiotów prowadzących działalność nadzorowaną, o której mowa w art. 1 pkt 1 lit. a-l, n-o oraz w art. 4 ust. 3, na obszarze jego właściwości.

2. Rejestr zawiera:

- 1) imię, nazwisko, miejsce zamieszkania i adres albo nazwę, siedzibę i adres podmiotu;
- 2) weterynaryjny numer identyfikacyjny;
- 3) określenie rodzaju i zakresu prowadzonej działalności nadzorowanej;
- 4) informacje o decyzji, o której mowa w art. 8 ust. 1 pkt 2 i 3 lub ust. 3;
- 5) datę wpisu i wykreślenia z rejestru.

3. Powiatowy lekarz weterynarii przekazuje, za pośrednictwem wojewódzkiego lekarza weterynarii, Głównemu Lekarzowi Weterynarii, dane zawarte w rejestrze, a także informacje o każdej zmianie stanu faktycznego lub prawnego ujawnionego w tym rejestrze.

4. Minister właściwy do spraw rolnictwa określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy zakres informacji, sposób prowadzenia rejestru oraz jego

wzór, a także zakres i tryb przekazywania informacji, o których mowa w ust. 3, mając na względzie zapewnienie sprawnego wykonywania nadzoru nad podmiotami objętymi tym rejestrem.

Art. 12. 1. Główny Lekarz Weterynarii, na podstawie informacji, o których mowa w art. 11 ust. 3 prowadzi:

- 1) listy podmiotów prowadzących działalność nadzorowaną, o której mowa w art. 1 pkt 1 lit. a, d-f, h, l;
- 2) listy podmiotów prowadzących działalność nadzorowaną, o której mowa w art. 4 ust. 3, w zakresie określonym w przepisach Unii Europejskiej²⁾.

2. Główny Lekarz Weterynarii przesyła Komisji Europejskiej listy podmiotów prowadzących działalność nadzorowaną, o której mowa w art. 1 pkt 1 lit. a, d-f, h, l oraz w art. 4 ust. 3, oraz informuje Komisję o każdej zmianie w tym zakresie.

Art. 13. 1. Budowa, utrzymanie i eksploatacja instalacji oraz urządzeń do zbierania, transportu i unieszkodliwiania zwłok zwierzęcych lub ich części, są określone w przepisach o czystości i porządku w gminach.

2. W zakresie nieuregulowanym ustawą do ubocznych produktów zwierzęcych stosuje się przepisy o odpadach.

Rozdział 3

Wymagania weterynaryjne dla przywozu zwierząt, niejadalnych produktów pochodzenia zwierzęcego i ubocznych produktów zwierzęcych

Art. 14. 1. Dopuszcza się przywóz zwierząt kopytnych, ptaków, zwierząt akwakultury, małp (*simiae* i *prosimiae*), pszczoł (*apis melifera*), zajęcowatych, fretek, norek i lisów oraz przeznaczonych do obrotu psów i kotów wyłącznie z tych państw

trzecich lub ich części, które znajdują się na listach ogłaszanych przez Komisję Europejską, jeżeli:

- 1) są spełnione wymagania zdrowotne, sanitarne, higieniczne i organizacyjne zabezpieczające przed zagrożeniem epizootycznym i epidemicznym lub zapewniające właściwą jakość produktów, obejmujące w szczególności wymagania dotyczące:
 - a) stanu zdrowia przywożonych zwierząt, w tym odnoszące się do badań potwierdzających ten stan oraz określonych szczepień ochronnych lub
 - b) gospodarstw, innych miejsc przetrzymywania zwierząt oraz stad lub obszarów, z których pochodzą zwierzęta, lub
 - c) okresów przebywania zwierząt lub ich stad w danym państwie lub na określonym obszarze tego państwa, z którego są sprowadzane zwierzęta, lub
 - d) sposobu ustalania pochodzenia zwierząt, w tym zakresu i sposobu prowadzenia ich rejestrów w miejscu pochodzenia, lub
 - e) przeprowadzenia kwarantanny, lub
 - f) sposobu i zakresu prowadzenia dokumentacji oraz okresu jej przechowywania, lub
 - g) środków transportu i warunków transportowania zwierząt
– zwane dalej „wymaganiami zdrowotnymi dla zwierząt”, określone przy przywozie danego gatunku zwierząt, w tym ze względu na ich przeznaczenie;
- 2) przesyłka, w rozumieniu przepisów o weterynaryjnej kontroli granicznej, obejmująca te zwierzęta jest zaopatrzona w oryginał świadectwa zdrowia;

3) zwierzęta są zidentyfikowane zgodnie z odrębnymi przepisami – w przypadku koniowatych.

2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się do zwierząt przeznaczonych wyłącznie na tymczasowe wypasanie lub na cele pociągowe, w pobliżu granicy Rzeczypospolitej Polskiej z państwami trzecimi.

3. Świadczenie zdrowia, o którym mowa w ust. 1 pkt 3, powinno:

- 1) być wystawione przez urzędowego lekarza weterynarii tego państwa trzeciego, z którego są przywożone zwierzęta;
- 2) być sporządzone co najmniej w jednym z języków urzędowych państwa członkowskiego Unii Europejskiej, w którym jest przeprowadzana weterynaryjna kontrola graniczna, oraz państwa członkowskiego Unii Europejskiej miejsca przeznaczenia zwierząt;
- 3) potwierdzać, że zostały spełnione wymagania zdrowotne dla zwierząt, w tym wymagania określone w przepisach Unii Europejskiej.

4. Zwierzęta inne niż określone w ust. 1, mogą być przywożone na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jako państwa końcowego przeznaczenia, jeżeli na ten przywóz zostało wydane pozwolenie Głównego Lekarza Weterynarii, a przesyłka tych zwierząt, w rozumieniu przepisów o weterynaryjnej kontroli granicznej, jest zaopatrzona w oryginał świadectwa zdrowia wystawionego przez urzędowego lekarza weterynarii tego państwa trzeciego, z którego są wysyłane zwierzęta.

5. Pozwolenie wydaje się, w formie decyzji, jeżeli zwierzę:

- 1) pochodzi z gospodarstwa lub obszaru wolnego od chorób zakaźnych zwierząt, właściwych dla danego gatunku;
- 2) nie stanowi zagrożenia epizootycznego i epidemicznego.

6. Wniosek o wydanie pozwolenia, składa się nie później niż na 14 dni przed dniem zamierzonego wwozu przesyłki na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

7. Wniosek o wydanie pozwolenia zawiera:

- 1) imię, nazwisko, miejsce zamieszkania i adres albo nazwę, siedzibę i adres podmiotu przywożącego zwierzęta;
- 2) określenie gatunku, rodzaju i liczby przywożonych zwierząt;
- 3) nazwę państwa nabycia zwierząt;
- 4) określenie przejścia granicznego i zamierzonego terminu wwozu zwierząt.

8. Do wniosku o wydanie pozwolenia dołącza się dowód opłaty za rozpatrzenie tego wniosku, określonej w przepisach o Inspekcji Weterynaryjnej.

9. W pozwoleniu określa się szczegółowe wymagania zdrowotne dla zwierząt będących przedmiotem przesyłki.

10. Świadcstwo zdrowia, o którym mowa ust. 4, powinno:

- 1) być sporządzone co najmniej w języku polskim oraz języku urzędowym państwa trzeciego, z którego są przywożone zwierzęta;
- 2) potwierdzać, że zostały spełnione wymagania zdrowotne dla zwierząt, określone w pozwoleniu wydanym przez Głównego Lekarza Weterynarii oraz zawierać numer i datę wydania tego pozwolenia.

Art. 15. 1. Dopuszcza się wprowadzenie do stada przywożonego bydła i świń przeznaczonych do chowu lub hodowli po uprzednim stwierdzeniu, w formie decyzji powiatowego lekarza weterynarii właściwego ze względu na położenie gospodarstwa, w którym przebywa stado, że nie naruszy to statusu zdrowotnego zwierząt znajdujących się w tym stadzie.

2. Dopuszcza się przemieszczanie przywożonego bydła i świń, jeżeli są spełnione wymagania weterynaryjne dla tych zwierząt niezbędne dla prowadzenia nimi handlu.

3. Po wprowadzeniu do gospodarstwa bydła lub świń pochodzących z państwa trzeciego, żadne zwierzę z tego gospodarstwa nie może być zbyte w okresie 30 dni od dnia wprowadzenia tych zwierząt, chyba że przywożone zwierzę było poddane kwarantannie.

4. Przywożone bydło, świnie, owce i kozy przeznaczone do uboju niezwłocznie dostarcza się bezpośrednio do rzeźni i poddaje ubojowi w terminie 5 dni roboczych od dnia ich dostarczenia.

5. Przywożone koniowate przeznaczone do uboju dostarcza się do rzeźni bezpośrednio albo za pośrednictwem miejsca gromadzenia zwierząt i poddaje ubojowi w terminie określonym w odrębnych przepisach Unii Europejskiej.

6. Przywożony drób przeznaczony do uboju dostarcza się bezpośrednio do rzeźni i poddaje ubojowi niezwłocznie, nie później jednak niż przed upływem 72 godzin od jego dostarczenia do rzeźni.

7. Powiatowy lekarz weterynarii może, uwzględniając warunki określone w przepisach Unii Europejskiej i biorąc pod uwagę warunki zdrowotne zwierząt, wyznaczyć rzeźnię, do której zwierzęta, wymienione w ust. 4 i 5, dostarcza się i w której poddaje się je ubojowi.

Art. 16. 1. Dopuszcza się przywóz niejadalnych produktów pochodzenia zwierzęcego, jeżeli są spełnione wymagania określone w przepisach o weterynaryjnej kontroli granicznej, a ponadto gdy:

- 1) są spełnione wymagania zdrowotne, sanitarne, higieniczne, techniczne, technologiczne i organizacyjne zabezpieczające przed zagrożeniem epizootycznym i epidemicznym lub zapewniające właściwą jakość tych produktów, obejmujące w szczególności:

- a) wymagania zdrowotne dla zwierząt, z których lub od których są pozyskiwane produkty, lub
 - b) wymagania sanitarne dla poszczególnych etapów pozyskiwania, wytwarzania lub przetwarzania tych produktów, lub
 - c) wymagania zdrowotne dla tych produktów, lub
 - d) wymagania dla osób wykonujących określone czynności w ramach pozyskiwania, wytwarzania lub przetwarzania tych produktów, lub
 - e) sposób i zakres przeprowadzania urzędowej kontroli pozyskiwania, wytwarzania lub przetwarzania tych produktów w państwie, z którego są sprowadzane oraz po ich wprowadzeniu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, lub
 - f) warunki i sposób pakowania, przepakowywania, przechowywania lub magazynowania tych produktów, w tym wymagania dotyczące opakowań, lub
 - g) wymagania dla znakowania tych produktów, lub
 - h) wymagania dla sposobu i zakresu prowadzenia dokumentacji oraz okresu jej przechowywania, lub
 - i) wymagania dla środków transportu i warunków transportowania tych produktów
- zwane dalej „wymaganiami zdrowotnymi dla niejadalnych produktów”, określone dla przywozu danego rodzaju niejadalnych produktów pochodzenia zwierzęcego ;
- 2) przesyłka, w rozumieniu przepisów o weterynaryjnej kontroli granicznej, obejmująca te produkty jest zaopatrzona w oryginał świadectwa zdrowia.

2. Świadczenie zdrowia, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, powinno:

- 1) być wystawione przez urzędowego lekarza weterynarii tego państwa trzeciego, z którego są przywożone niejadalne produkty pochodzenia zwierzęcego;
- 2) potwierdzać, że zostały spełnione wymagania zdrowotne dla niejadalnych produktów, w tym wymagania określone w przepisach Unii Europejskiej;
- 3) być sporządzone co najmniej w jednym z języków urzędowych państwa członkowskiego Unii Europejskiej, w którym jest przeprowadzana weterynaryjna kontrola graniczna oraz państwa członkowskiego Unii Europejskiej miejsca przeznaczenia niejadalnych produktów pochodzenia zwierzęcego.

3. Wymagania dla przywozu ubocznych produktów zwierzęcych określają przepisy Unii Europejskiej²⁾.

Art. 17. Dopuszcza się wysyłanie przywiezionego materiału biologicznego z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej do innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, jeżeli:

- 1) są spełnione wymagania weterynaryjne niezbędne do prowadzenia handlu tym materiałem;
- 2) przesyłka tego materiału jest zaopatrzona w oryginał świadectwa zdrowia wystawionego przez urzędowego lekarza weterynarii państwa, z którego przywieziono ten materiał albo potwierdzoną kopię tego świadectwa, a także w weterynaryjne świadectwo przekroczenia granicy wystawione przez granicznego lekarza weterynarii.

Art. 18. 1. Minister właściwy do spraw rolnictwa w przypadku podejrzenia wystąpienia lub wystąpienia choroby zakaźnej na terytorium państwa trzeciego lub jego części może, w drodze rozporządzenia, zakazać przywozu zwierząt lub niejadalnych produktów pochodzenia zwierzęcego, które mogą przenosić tę chorobę, z całego terytorium tego państwa lub jego części, mając na uwadze ochronę zdrowia publicznego i ochronę zdrowia zwierząt oraz obowiązujące w tym zakresie przepisy Unii Europejskiej.

2. Minister właściwy do spraw rolnictwa o wprowadzonym zakazie niezwłocznie informuje inne państwa członkowskie Unii Europejskiej oraz Komisję Europejską, podając uzasadnienie jego wprowadzenia.

3. Zakaz obowiązuje do czasu wydania przez Komisję Europejską decyzji w sprawie zakazu przywozu zwierząt lub niejadalnych produktów pochodzenia zwierzęcego.

Art. 19. Minister właściwy do spraw rolnictwa określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) szczegółowe wymagania weterynaryjne, w tym wymagania zdrowotne dla zwierząt i produktów niejadalnych, przy przywozie:
 - a) zwierząt, o których mowa w art. 14 ust. 1, z uwzględnieniem ich gatunku i przeznaczenia,
 - b) niejadalnych produktów pochodzenia zwierzęcego, z uwzględnieniem rodzaju tych produktów i ich przeznaczenia
 - biorąc pod uwagę stan bezpieczeństwa epizootycznego i epidemicznego państwa trzeciego, z którego są one przywożone;
- 2) szczegółowe wymagania, jakim powinny odpowiadać świadectwa zdrowia, o których mowa w art. 14 ust. 1 pkt 3 oraz art. 16 ust. 1 pkt 2, sposób ich wystawiania oraz wzory tych świadectw, z uwzględnieniem gatunku i przeznaczenia zwierząt oraz rodzaju niejadalnych produktów pochodzenia zwierzęcego i ich przeznaczenia, mając na względzie zapewnienie ujednolicenia

wzoru tych świadectw z wzorami obowiązującymi w pozostałych państwach członkowskich Unii Europejskiej.

Rozdział 4

Wymagania weterynaryjne dla handlu zwierzętami, niejadalnymi produktami pochodzenia zwierzęcego i ubocznymi produktami zwierzęcymi

Art. 20. 1. Dopuszcza się handel zwierzętami, do których stosuje się przepisy o kontroli weterynaryjnej w handlu, z wyłączeniem koniowatych i zwierząt akwakultury, jeżeli są spełnione wymagania określone w tych przepisach i wymagania zdrowotne dla zwierząt określone dla handlu danym gatunkiem zwierząt lub ze względu na ich przeznaczenie, w tym :

- 1) w przypadku bydła:
 - a) zostały zbadane klinicznie przez urzędowego lekarza weterynarii nie później niż na 24 godziny przed wysyłką i podczas tego badania nie wykazywały klinicznych objawów chorób,
 - b) pochodzą z gospodarstw lub obszarów nieobjętych ze względów zdrowotnych zakazami lub ograniczeniami,
 - c) nie są zwierzętami, które powinny być zabite lub poddane ubojowi zgodnie z programami zwalczania chorób zakaźnych zwierząt, realizowanymi w regionie lub państwie pochodzenia zwierząt,
 - d) urzędowy lekarz weterynarii po zidentyfikowaniu zwierząt i sprawdzeniu dokumentów ich dotyczących stwierdził, że pochodzą one z państwa członkowskiego Unii Europejskiej lub zostały przywiezione z państwa trzeciego

zgodnie z wymaganiami weterynaryjnymi określonymi w przepisach Unii Europejskiej,

- e) pochodzą ze stada urzędowo wolnego od gruźlicy, brucelozy i enzootycznej białaczki bydła;
- 2) w przypadku świń spełniają wymagania określone w pkt 1 lit. a-d;
- 3) w przypadku owiec i kóz:
- a) zostały zbadane klinicznie przez urzędowego lekarza weterynarii nie później niż na 24 godziny przed wysyłką i podczas tego badania nie wykazywały klinicznych objawów chorób,
 - b) pochodzą z gospodarstw, które ze względów zdrowotnych nie są objęte zakazami lub ograniczeniami i nie miały kontaktu ze zwierzętami pochodzącymi z gospodarstw objętych takimi zakazami lub ograniczeniami,
 - c) pochodzą z gospodarstw nieobjętych środkami, o których mowa w pkt 1 lit. b, i nie miały kontaktu ze zwierzętami pochodzącymi z gospodarstw objętych tymi środkami,
 - d) nie były objęte środkami związanymi ze zwalczaniem pryszczycy, w tym nie były szczepione przeciwko pryszczycy,
 - e) nie są zwierzętami, które powinny być zabite lub poddane ubojowi zgodnie z programami zwalczania chorób zakaźnych zwierząt, realizowanymi w regionie lub państwie pochodzenia zwierząt,
 - f) pochodzą z państwa członkowskiego Unii Europejskiej lub zostały przywiezione z państwa trzeciego zgodnie z

wymaganiami weterynaryjnymi określonymi w przepisach Unii Europejskiej,

- g) pochodzą z gospodarstwa urzędowo wolnego lub wolnego od brucelozy, z wyłączeniem owiec i kóz przeznaczonych do uboju;
- 4) w przypadku drobiu:
- a) pochodzą z zakładów drobiu zatwierdzonych przez urzędowego lekarza weterynarii, położonych w gospodarstwach lub na obszarach, które ze względów zdrowotnych nie są objęte zakazami lub ograniczeniami zgodnie z przepisami Unii Europejskiej³⁾,
 - b) zostały zbadane klinicznie przez urzędowego lekarza weterynarii przed wysłaniem i podczas tego badania nie wykazywały klinicznych objawów chorób,
 - c) nie są zwierzętami, które powinny być zabite lub poddane ubojowi zgodnie z programami zwalczania chorób zakaźnych zwierząt, realizowanymi w regionie lub państwie pochodzenia zwierząt,
 - d) przeznaczonego do uboju, pochodzą z gospodarstw, które ze względów zdrowotnych nie są objęte zakazami lub ograniczeniami oraz nie znajdują się w obszarze zapowietrzonym lub zagrożonym wysokiej zjadliwości grypą ptaków lub rzekomym pomorem drobiu.

2. Jeżeli zakazy lub ograniczenia zostały wprowadzone w związku z brucelozą, wścieklizną lub wąglikiem, zwierzęta pochodzące z takiego gospodarstwa mogą być przedmiotem handlu po upływie co najmniej:

- 1) 42 dni od dnia zabicia ostatniego zwierzęcia z tego gospodarstwa chorego lub zakażonego, podejrzanego o zakażenie lub o chorobę lub z gatunku wrażliwego na brucelozę;

- 2) 30 dni od dnia zabicia ostatniego zwierzęcia z tego gospodarstwa chorego lub zakażonego, podejrzanego o zakażenie lub o chorobę lub z gatunku wrażliwego na wściekliznę;
- 3) 15 dni od dnia zabicia ostatniego zwierzęcia z tego gospodarstwa chorego lub zakażonego, podejrzanego o zakażenie lub o chorobę lub z gatunku wrażliwego na węglika.

3. Przepisu ust. 1 pkt 4 nie stosuje się do drobiu przeznaczonego na wystawy, pokazy i konkursy.

Art. 21. 1. Spełnienie wymagań weterynaryjnych, o których mowa w art. 20, jest potwierdzane w świadectwie zdrowia wystawionym przez urzędowego lekarza weterynarii tego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, z którego są wysyłane zwierzęta.

2. Świadectwo, w które zaopatruje się zwierzęta w czasie transportowania do miejsca przeznaczenia powinno być:

- 1) wystawione w dniu przeprowadzenia badania, o którym mowa w art. 20 ust. 1 pkt 1 lit. a, pkt 2, pkt 3 lit. a i pkt 4 lit. b;
- 2) sporządzone co najmniej w jednym z języków urzędowych państwa wysyłającego zwierzęta i państwa ich przeznaczenia.

3. Świadectwo zdrowia zwierząt, o których mowa w art. 20 ust. 1 pkt 1-3, jest ważne przez 10 dni od dnia przeprowadzenia badania zwierząt dokonanego w celu jego wystawienia.

4. Świadectwo zdrowia zwierząt, o których mowa w art. 20 ust. 1 pkt 4, jest ważne przez 5 dni od dnia przeprowadzenia badania zwierząt dokonanego w celu jego wystawienia.

5. Badanie, o którym mowa w art. 20 ust. 1 pkt 1 lit. a, pkt 2, pkt 3 lit. a i pkt 4 lit. b, przeprowadza się w gospodarstwie pochodzenia zwierząt, w miejscu

gromadzenia zwierząt lub w pomieszczeniu podmiotu prowadzącego działalność określoną w art. 1 pkt 1 lit. c.

Art. 22. 1. Bydło, świnie, owce i kozy będące przedmiotem handlu od czasu opuszczenia gospodarstwa pochodzenia do czasu przybycia do miejsca przeznaczenia nie powinny mieć kontaktu z innymi zwierzętami parzystokopytnymi o odmiennym statusie zdrowotnym.

2. Urzędowy lekarz weterynarii przeprowadza kontrolę bydła i świń przed ich wprowadzeniem do miejsca gromadzenia zwierząt.

3. Jeżeli bydło i świnie będące przedmiotem handlu są przewożone do innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej za pośrednictwem miejsca gromadzenia zwierząt, znajdującego się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, powiatowy lekarz weterynarii właściwy dla tego miejsca, wystawia drugie świadectwo zdrowia dla zwierząt wpisując numer świadectwa zdrowia wystawionego przez urzędowego lekarza weterynarii właściwego ze względu na miejsce pochodzenia zwierząt i dołącza je do tego świadectwa lub do jego urzędowo potwierdzonej kopii.

4. Świadectwo zdrowia, o którym mowa w ust. 3, wystawione przez powiatowego lekarza weterynarii jest ważne nie dłużej niż 10 dni od dnia przeprowadzenia badania, dokonanego w celu wystawienia świadectwa zdrowia przez urzędowego lekarza weterynarii państwa wysyłającego.

5. Bydło i świnie przeznaczone do uboju wprowadzone na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej z innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej dostarczone do:

- 1) rzeźni – powinny być poddane ubojowi tak szybko, jak to możliwe, ale nie później niż przed upływem 72 godzin od dostarczenia do rzeźni;
- 2) miejsca gromadzenia zwierząt – powinny być poddane ubojowi w rzeźni tak szybko jak to możliwe, ale nie później niż przed upływem 3 dni roboczych od dnia dostarczenia do tego miejsca.

6. Zwierzęta, o których mowa w ust. 5, dostarczone do miejsca gromadzenia zwierząt nie powinny mieć kontaktu ze zwierzętami parzystokopytnymi niespełniającymi wymagań dla handlu takimi zwierzętami do czasu ich dostarczenia do rzeźni.

Art. 23. 1. Dopuszcza się handel niejadalnymi produktami pochodzenia zwierzęcego, z wyłączeniem produktów akwakultury, jeżeli zostały spełnione wymagania określone w przepisach o kontroli weterynaryjnej w handlu, oraz gdy:

- 1) przy ich wytworzeniu zostały spełnione wymagania weterynaryjne określone dla danego rodzaju działalności nadzorowanej, której przedmiotem są te produkty;
- 2) zostały spełnione wymagania zdrowotne dla produktów niejadalnych określone w handlu danym rodzajem niejadalnych produktów pochodzenia zwierzęcego.

2. Spełnienie wymagań weterynaryjnych, o których mowa w ust. 1, jest potwierdzane w świadectwie zdrowia wystawionym przez urzędowego lekarza weterynarii państwa członkowskiego Unii Europejskiej wysyłającego niejadalne produkty pochodzenia zwierzęcego.

3. Świadectwo, w które zaopatruje się niejadalne produkty pochodzenia zwierzęcego w czasie transportowania do miejsca przeznaczenia, powinno być sporządzone co najmniej w jednym z języków urzędowych państwa wysyłającego i państwa przeznaczenia zwierząt.

4. Wymagania dotyczące handlu ubocznymi produktami zwierzęcymi określają przepisy Unii Europejskiej²⁾.

5. Powiatowy lekarz weterynarii w zakresie określonym przepisami, o których mowa w ust. 4, informuje o każdym przypadku wysłania ubocznych produktów zwierzęcych właściwy organ państwa członkowskiego Unii Europejskiej, będącego miejscem przeznaczenia przesyłki tych produktów, za pomocą elektronicznego systemu wymiany informacji lub w inny uzgodniony sposób.

6. Powiatowy lekarz weterynarii w zakresie określonym przepisami, o których mowa w ust. 4, informuje o każdym przypadku dotarcia przesyłki ubocznych produktów zwierzęcych pochodzących z innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej właściwy organ tego państwa, za pomocą elektronicznego systemu wymiany informacji lub w inny uzgodniony sposób.

Art. 24. 1. Minister właściwy do spraw rolnictwa określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) szczegółowe wymagania weterynaryjne, w tym wymagania zdrowotne dla zwierząt i produktów niejadalnych, w handlu:
 - a) zwierzętami, o których mowa w art. 20 ust. 1, z uwzględnieniem ich gatunku i przeznaczenia;
 - b) niejadalnymi produktami pochodzenia zwierzęcego, o których mowa w art. 23 ust. 1, z uwzględnieniem rodzaju produktów
 - mając na uwadze ochronę zdrowia publicznego i obowiązujące w tym zakresie przepisy Unii Europejskiej;
- 2) szczegółowe wymagania, jakim powinny odpowiadać świadectwa zdrowia zwierząt oraz niejadalnych produktów pochodzenia zwierzęcego, o których mowa w pkt 1, sposób ich wystawiania, a także wzory tych świadectw, z uwzględnieniem gatunku, przeznaczenia lub pochodzenia zwierząt oraz rodzaju niejadalnych produktów pochodzenia zwierzęcego i ich przeznaczenia, mając na względzie zapewnienie ujednolicenia wzoru tych świadectw z wzorami obowiązującymi w pozostałych państwach członkowskich Unii Europejskiej.

2. Minister właściwy do spraw rolnictwa może określić, w drodze rozporządzenia, wymagania weterynaryjne w handlu:

- 1) zwierzętami, dla których nie określono wymagań weterynaryjnych w przepisach Unii Europejskiej, z uwzględnieniem ich gatunku i przeznaczenia;
- 2) niejadalnymi produktami pochodzenia zwierzęcego, dla których nie określono wymagań weterynaryjnych w przepisach Unii Europejskiej, z uwzględnieniem rodzaju produktów
 - mając na uwadze ochronę zdrowia publicznego i obowiązujące w tym zakresie przepisy innych państw członkowskich Unii Europejskiej.

Rozdział 5

Wymagania weterynaryjne dla zwierząt, niejadalnych produktów pochodzenia zwierzęcego oraz ubocznych produktów zwierzęcych umieszczanych na rynku wyłącznie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej

Art. 25. 1. Dopuszcza się umieszczenie na rynku, wyłącznie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, zwierząt, o których mowa w art. 20 ust. 1, jeżeli są spełnione wymagania weterynaryjne obowiązujące w handlu tymi zwierzętami.

2. Do umieszczania na rynku, o którym mowa w ust. 1, stosuje się odpowiednio przepisy art. 20-22.

Art. 26. 1. Dopuszcza się umieszczenie na rynku, wyłącznie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, niejadalnych produktów pochodzenia zwierzęcego, o których mowa w art. 23 ust. 1, jeżeli:

- 1) przy ich wytworzeniu zostały spełnione wymagania weterynaryjne określone dla danego rodzaju działalności nadzorowanej, której przedmiotem są te produkty;
- 2) są spełnione wymagania weterynaryjne określone w handlu tymi produktami.

2. Do umieszczania na rynku, o którym mowa w ust. 1, stosuje się odpowiednio przepisy art. 23 ust. 2 i 3.

Art. 27. Wymagania weterynaryjne dla umieszczania na rynku wyłącznie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej ubocznych produktów zwierzęcych określają przepisy Unii Europejskiej²⁾.

Art. 28. 1. Minister właściwy do spraw rolnictwa określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe wymagania, jakim powinny odpowiadać świadectwa zdrowia zwierząt, o których mowa w art. 20 ust. 1, oraz niejadalnych produktów pochodzenia zwierzęcego, o których mowa w art. 23 ust. 1, sposób ich wystawiania, a także wzory tych świadectw, z uwzględnieniem gatunku i przeznaczenia zwierząt oraz rodzaju poszczególnych niejadalnych produktów pochodzenia zwierzęcego i ich przeznaczenia, mając na względzie zapewnienie ujednolicenia wzoru tych świadectw z wzorami obowiązującymi w pozostałych państwach członkowskich Unii Europejskiej.

2. Minister właściwy do spraw rolnictwa może określić, w drodze rozporządzenia, szczegółowe wymagania weterynaryjne, w tym wymagania zdrowotne dla zwierząt i produktów niejadalnych, w przypadku umieszczania na rynku wyłącznie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej:

- 1) zwierząt, o których mowa w art. 20 ust. 1, z uwzględnieniem ich gatunku i przeznaczenia;
- 2) niejadalnych produktów pochodzenia zwierzęcego, o których mowa w art. 23 ust. 1, z uwzględnieniem ich rodzaju

– mając na uwadze ochronę zdrowia publicznego i obowiązujące w tym zakresie przepisy Unii Europejskiej.

Rozdział 6

Wymagania weterynaryjne dla przemieszczania koniowatych

Art. 29. 1. Koniowate mogą być przemieszczane na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej z innych państw członkowskich Unii Europejskiej oraz z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej do innych państw członkowskich Unii Europejskiej, jeżeli:

- 1) są zidentyfikowane zgodnie z odrębnymi przepisami;
- 2) zostały zbadane klinicznie przez urzędowego lekarza weterynarii nie później niż na 48 godzin przed załadunkiem i podczas tego badania nie wykazywały klinicznych objawów chorób;
- 3) nie miały kontaktu z koniowatymi chorymi na chorobę zakaźną zwierząt w okresie 15 dni poprzedzających dzień badania, o którym mowa w pkt 2;
- 4) pochodzą z gospodarstw, które ze względów zdrowotnych nie są objęte zakazami lub ograniczeniami, o których mowa w ust. 3 i 4;
- 5) nie są zwierzętami, które powinny być zabite lub poddane ubojowi zgodnie z programami zwalczania chorób zakaźnych zwierząt, realizowanymi w regionie lub państwie pochodzenia zwierząt;
- 6) zostały spełnione inne wymagania zdrowotne dla zwierząt określone w przepisach wydanych na podstawie art. 32 pkt 1,

przy przemieszczaniu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej koniowatych z innych państw członkowskich Unii Europejskiej.

2. W przypadku zarejestrowanych koniowatych, wymóg, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, stosuje się wyłącznie do koniowatych przeznaczonych do handlu.

3. Jeżeli nie wszystkie znajdujące się w gospodarstwie zwierzęta z gatunków wrażliwych na daną chorobę zakaźną były zabite lub poddane ubojowi w związku z zastosowaniem środków, o których mowa w ust. 1 pkt 5, koniowate nie mogą opuścić tego gospodarstwa w celu ich przemieszczenia:

1) przez co najmniej:

- a) 6 miesięcy od dnia kontaktu ze zwierzęciem chorym na zarazę stadniczą lub zakażonym tą chorobą – w przypadku koniowatych podejrzanych o zakażenie tą chorobą lub podejrzanych o tę chorobę, z tym że dla ogiera okres ten liczy się do czasu jego wykastrowania,
- b) 6 miesięcy od dnia, w którym koniowate chore na nosaciznę lub amerykańskie wirusowe zapalenia mózgu i rdzenia kręgowego koni lub zakażone tymi chorobami zostały zabite lub poddane ubojowi,
- c) 6 miesięcy w przypadku pęcherzykowego zapalenia jamy ustnej,
- d) miesiąca w przypadku wścieklizny,
- e) 15 dni w przypadku węgliką;

2) do dnia, w którym, po zabiciu lub poddaniu ubojowi zwierząt chorych na niedokrwistość zakaźną koni lub zakażonych tą chorobą, pozostałe koniowate wykazały ujemną reakcję na dwa testy Cogginsa wykonane w trzymiesięcznych odstępach.

4. Jeżeli znajdujące się w gospodarstwie zwierzęta z gatunków wrażliwych na daną chorobę zakaźną zostały zabite lub poddane ubojowi w związku z

zastosowaniem środków, o których mowa w ust. 1 pkt 5, koniowate nie powinny opuszczać tego gospodarstwa w celu ich przemieszczenia przed upływem 30 dni od dnia, w którym zwierzęta zostały zabite lub poddane ubojowi, a obiekty znajdujące się w gospodarstwie poddane odkażaniu, z tym że w przypadku węglika okres ten wynosi 15 dni.

5. Główny Lekarz Weterynarii może, w formie decyzji, pozwolić na przemieszczenie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej z innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej koniowatych, o których mowa w ust. 3 i 4, na zawody sportowe lub wyścigi konne, mimo niezachowania terminów określonych w tych przepisach, powiadamiając niezwłocznie Komisję Europejską o wydaniu takiego pozwolenia. Do wniosków o wydanie pozwolenia przepisy art. 14 ust. 6-8 stosuje się odpowiednio.

6. Spełnianie wymagań weterynaryjnych, o których mowa w ust. 1, 3 i 4, jest potwierdzane w świadectwie zdrowia wystawionym przez urzędowego lekarza weterynarii państwa członkowskiego Unii Europejskiej wysyłającego zwierzęta. Do świadectwa zdrowia przepisy art. 21 ust. 2 i 3 stosuje się odpowiednio.

7. W przypadku zarejestrowanych koniowatych, potwierdza się wyłącznie wymagania weterynaryjne, o których mowa w ust. 1 pkt 2-5 oraz ust. 3 i 4, w informacji o stanie zdrowia wystawionej przez urzędowego lekarza weterynarii państwa członkowskiego Unii Europejskiej wysyłającego te zwierzęta, dołączonej do dokumentów identyfikacyjnych tych zwierząt. Do informacji o stanie zdrowia przepisy art. 21 ust. 2-3 stosuje się odpowiednio.

8. Spełnienie wymagania, o którym mowa w ust. 1 pkt 3, potwierdza się w szczególności na podstawie oświadczenia posiadacza zwierzęcia.

9. Koniowate przemieszczane na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej z innych państw członkowskich Unii Europejskiej oraz z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej do innych państw członkowskich Unii Europejskiej powinny być przemieszczane tak szybko, jak to możliwe.

Art. 30. 1. Główny Lekarz Weterynarii może, w formie decyzji, pozwolić na przemieszczenie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej koniowatych, o których mowa w art. 29 ust. 3 i 4, przeznaczonych do uboju, mimo niezachowania terminów określonych w tych przepisach.

2. Wniosek o wydanie pozwolenia zawiera:

- 1) państwo pochodzenia zwierząt;
- 2) liczbę zwierząt oraz ich numery identyfikacyjne lub numery ich dokumentów identyfikacyjnych;
- 3) rzeźnię, w której zwierzęta zostaną poddane ubojowi.

3. W pozwoleniu Główny Lekarz Weterynarii określa:

- 1) państwo pochodzenia zwierząt;
- 2) liczbę zwierząt oraz ich numery identyfikacyjne lub numery ich dokumentów identyfikacyjnych;
- 3) rzeźnię, w której zwierzęta zostaną poddane ubojowi.

4. W przypadku udzielenia pozwolenia:

- 1) koniowate powinny być oznakowane specjalnymi znakami wskazującymi na ich przeznaczenie do uboju, określonymi w przepisach Unii Europejskiej;
- 2) świadectwo zdrowia zwierząt objętych pozwoleniem powinno zawierać numer i datę wydania pozwolenia;
- 3) koniowate powinny być dostarczone bezpośrednio do rzeźni i poddane ubojowi w terminie 5 dni od dnia dostarczenia.

5. Po dokonaniu uboju koniowatych, o których mowa w ust. 1, powiatowy lekarz weterynarii właściwy ze względu na miejsce położenia rzeźni, w której je poddano ubojowi, spisuje numery identyfikacyjne tych zwierząt lub numery ich dokumentów identyfikacyjnych i na wniosek właściwych organów miejsca wysyłki przesyła te numery jako potwierdzenie uboju zwierząt.

Art. 31. 1. Koniowate mogą być przemieszczane na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, jeżeli są spełnione wymagania, o których mowa w art. 29 ust. 1, 3, 4, 6-8, oraz wymagania zdrowotne dla zwierząt określone przy przemieszczaniu koniowatych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej z innych państw członkowskich Unii Europejskiej oraz z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej do innych państw członkowskich Unii Europejskiej.

2. Powiatowy lekarz weterynarii może, w formie decyzji, pozwolić na przemieszczenie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej koniowatych, o których mowa w art. 29 ust. 3 i 4, mimo niezachowania terminów określonych w tych przepisach:

- 1) na zawody sportowe lub wyścigi konne;
 - 2) przeznaczonych do uboju.
3. Wniosek, o wydanie pozwolenia zawiera:
- 1) miejsce pochodzenia zwierząt;
 - 2) liczbę zwierząt oraz ich numery identyfikacyjne lub numery ich dokumentów identyfikacyjnych;
 - 3) miejsce i termin zawodów sportowych lub wyścigów konnych albo rzeźnię, w której zwierzęta zostaną poddane ubojowi.
4. W pozwoleniu powiatowy lekarz weterynarii określa:
- 1) miejsce pochodzenia zwierząt;
 - 2) liczbę zwierząt oraz ich numery identyfikacyjne lub numery ich dokumentów identyfikacyjnych;
 - 3) rzeźnię, w której zwierzęta zostaną poddane ubojowi;
5. W przypadku udzielenia pozwolenia, o którym mowa w ust. 2 pkt 2:
- 1) koniowate powinny być oznakowane specjalnymi znakami wskazującymi na ich przeznaczenie do uboju;

- 2) świadectwo zdrowia zwierząt objętych pozwoleniem powinno zawierać numer i datę wydania pozwolenia;
- 3) koniowate powinny być dostarczone bezpośrednio do rzeźni i poddane ubojowi w terminie 5 dni od dnia ich dostarczenia.

6. Po dokonaniu uboju koniowatych, o których mowa w ust. 2 pkt 2, powiatowy lekarz weterynarii właściwy ze względu na miejsce położenia rzeźni, w której poddano je ubojowi, spisuje numery identyfikacyjne tych zwierząt lub numery ich dokumentów identyfikacyjnych.

Art. 32. Minister właściwy do spraw rolnictwa określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) szczegółowe wymagania weterynaryjne, w tym wymagania zdrowotne dla zwierząt, przy przemieszczaniu koniowatych, biorąc pod uwagę ich przeznaczenie oraz mając na uwadze ochronę zdrowia publicznego i obowiązujące w tym zakresie przepisy Unii Europejskiej;
- 2) szczegółowe wymagania, jakim powinny odpowiadać świadectwa zdrowia koniowatych, sposób ich wystawiania, a także wzory tych świadectw, z uwzględnieniem gatunku, przeznaczenia lub pochodzenia tych zwierząt, mając na względzie zapewnienie ujednolicenia wzoru tych świadectw z wzorami obowiązującymi w pozostałych państwach członkowskich Unii Europejskiej;
- 3) szczegółowe warunki i sposób sporządzania informacji o stanie zdrowia zarejestrowanych koniowatych oraz wzór tego dokumentu, mając na względzie konieczność zabezpieczenia tego dokumentu przed podrobieniem, przerobieniem lub sfalszowaniem.

Rozdział 7

Wymagania weterynaryjne dla umieszczania na rynku zwierząt akwakultury i produktów akwakultry

Art. 33. 1. Zwierzęta akwakultury umieszcza się na rynku, jeżeli:

- 1) nie wykazują klinicznych objawów chorób w dniu załadunku;
- 2) nie są zwierzętami, które powinny być zabite zgodnie z programami zwalczania chorób zakaźnych tych zwierząt;
- 3) pochodzą z gospodarstw, które ze względów zdrowotnych nie są objęte zakazami lub ograniczeniami oraz zwierzęta te nie miały kontaktu ze zwierzętami pochodzącymi z gospodarstw, które ze względów zdrowotnych były objęte takimi zakazami lub ograniczeniami.

2. Produkty akwakultury umieszcza się na rynku, jeżeli zostały pozyskane od zwierząt akwakultury spełniających wymagania, o których mowa w ust. 1 pkt 2 i 3, niewykazujących klinicznych objawów chorób w dniu pozyskania.

Art. 34. 1. W przypadku gdy zwierzęta akwakultury lub produkty akwakultury są umieszczane na rynku w:

- 1) strefie lądowej dla ryb znajdującej się na liście stref zatwierdzonych ogłoszonej przez Komisję Europejską lub
- 2) strefie przybrzeżnej dla ryb znajdującej się na liście stref zatwierdzonych ogłoszonej przez Komisję Europejską, lub
- 3) strefie przybrzeżnej dla mięczaków znajdującej się na liście stref zatwierdzonych ogłoszonej przez Komisję Europejską, lub

4) gospodarstwie położonym w strefie innej niż strefy, o których mowa w pkt 1-3, znajdującym się na liście gospodarstw zatwierdzonych ogłoszonej przez Komisję Europejską

– powinny one spełniać wymagania weterynaryjne określone w art. 33, a ponadto powinny pochodzić ze strefy lub gospodarstwa znajdujących się na liście ogłoszonej przez Komisję Europejską.

2. W przypadkach, o których mowa w ust. 1, przesyłka zwierząt akwakultury i produktów akwakultury powinna być zaopatrzona w dokument przewozowy potwierdzający, że pochodzą one ze strefy, o której mowa w ust. 1 pkt 1-3, lub z gospodarstwa, o którym mowa w ust. 1 pkt 4.

3. Dokument przewozowy jest wystawiany w miejscu pochodzenia zwierząt akwakultury lub produktów akwakultury – przez organ państwa pochodzenia właściwy w tym zakresie, a jeżeli zwierzęta akwakultury lub produkty akwakultury umieszczane na rynku pochodzą z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej – przez powiatowego lekarza weterynarii właściwego ze względu na miejsce ich pochodzenia.

4. Dokument przewozowy powinien:

- 1) być wystawiony nie później niż na 48 godzin przed załadunkiem zwierząt akwakultury lub produktów akwakultury;
- 2) być sporządzony co najmniej w jednym z języków urzędowych państwa przeznaczenia.

5. Dokument przewozowy jest ważny przez 10 dni od dnia jego wystawienia.

6. Przesyłka zwierząt akwakultury i produktów akwakultury powinna być oznakowana w sposób umożliwiający ustalenie gospodarstwa pochodzenia zwierząt lub produktów będących przedmiotem tej przesyłki.

Art. 35. 1. Za strefę lądową dla ryb uważa się:

- 1) całkowity obszar zlewni cieków wodnych od ich źródeł do ujścia lub więcej niż jednego obszaru zlewni, na którym ryby są chowane lub hodowane, przetrzymywane lub poławiane lub
 - 2) część obszaru zlewni od źródeł cieków wodnych do miejsca zlokalizowania naturalnych lub sztucznych barier zapobiegających wędrówce ryb.
2. Za strefę przybrzeżną dla ryb albo mięczaków uważa się:
- 1) części wybrzeża lub wód morskich, lub ujście o dokładnym rozgraniczeniu geograficznym składających się z jednolitego systemu hydrologicznego lub grupy takich systemów, lub
 - 2) część wybrzeża lub wód morskich, lub ujście usytuowane pomiędzy ujściami dwóch strumieni wodnych, lub
 - 3) część wybrzeża lub wód morskich, lub ujście, gdzie jest położone jedno lub więcej gospodarstw, jeżeli po obu stronach gospodarstwa lub gospodarstw została utworzona strefa buforowa, której obszar jest każdorazowo określany przez Komisję Europejską.

Art. 36. 1. Główny Lekarz Weterynarii opracowuje program umożliwiający uznanie:

- 1) stref, o których mowa w art. 35, za strefy zatwierdzone w rozumieniu przepisów Unii Europejskiej⁴⁾, zwane dalej „strefami zatwierdzonymi”, lub
 - 2) gospodarstw położonych w strefach niezatwierdzonych za gospodarstwa zatwierdzone w rozumieniu tych przepisów, zwane dalej „gospodarstwami zatwierdzonymi”
- i umieszczenie ich na listach ogłaszanych przez Komisję Europejską.

2. Program zawiera:

- 1) określenie obszaru geograficznego strefy albo gospodarstwa oraz działań, które mają być podjęte przez organy Inspekcji Weterynaryjnej w celu zapewnienia prawidłowej realizacji programu;
- 2) opis procedur realizowanych przez laboratoria przeprowadzające badania przewidziane w programie oraz badania, których przeprowadzanie jest wymagane w strefach zatwierdzonych i gospodarstwach zatwierdzonych położonych w strefach niezatwierdzonych, liczbę tych laboratoriów i ich rozmieszczenie;
- 3) wskazanie przyczyn występowania choroby, na którą są wrażliwe zwierzęta akwakultury oraz przedstawienie działań mających na celu zwalczenie takiej choroby w przypadku jej występowania.

3. Główny Lekarz Weterynarii przedstawia program ministrowi właściwemu do spraw rolnictwa z wnioskiem o przedłożenie tego programu Komisji Europejskiej.

4. Minister właściwy do spraw rolnictwa, po przyjęciu programu przez Komisję Europejską, ogłasza ten program, w drodze obwieszczenia, w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”.

5. Zwierzęta akwakultury i produkty akwakultury umieszcza się na rynku w strefach i gospodarstwach objętych programem, o którym mowa w ust. 4, zgodnie z wymaganiami weterynaryjnymi określonymi w art. 34.

Art. 37. 1. Główny Lekarz Weterynarii występuje do Komisji Europejskiej o uznanie strefy, o której mowa w art. 35, za strefę zatwierdzoną, jeżeli są spełnione wymagania w tym zakresie określone w przepisach Unii Europejskiej⁵⁾.

2. Do wystąpienia w sprawie uznania strefy, o której mowa w art. 35, za strefę zatwierdzoną dołącza się:

- 1) dokumenty potwierdzające spełnienie wymagań, o których mowa w ust. 1;
- 2) krajowe regulacje prawne określające wymagania weterynaryjne dla stref zatwierdzonych niezbędne do utrzymania ich statusu.

3. W strefie zatwierdzonej obowiązują wymagania weterynaryjne niezbędne do utrzymania jej statusu:

- 1) ryby lub mięczaki wprowadzane do strefy zatwierdzonej powinny pochodzić z takiej samej strefy albo z gospodarstwa zatwierdzonego położonego w strefie niezatwierdzonej;
- 2) gospodarstwa podlegają kontrolom stanu zdrowotnego zwierząt;
- 3) badania laboratoryjne ryb lub mięczaków pobranych podczas kontroli stanu zdrowotnego dają wynik ujemny w zakresie obecności czynników chorobotwórczych wywołujących choroby, na które wrażliwe są ryby lub mięczaki;
- 4) posiadacze gospodarstw lub osoby umieszczające ryby lub mięczaki na terenie strefy prowadzą dokumentację zawierającą informacje niezbędne do zapewnienia ciągłej obserwacji stanu zdrowia tych zwierząt.

Art. 38. 1. Uznanie gospodarstwa położonego w strefie niezatwierdzonej za gospodarstwo zatwierdzone i umieszczenie go na liście ogłaszanej przez Komisję Europejską następuje, jeżeli są spełnione wymagania lokalizacyjne, zdrowotne, higieniczne, sanitarne, organizacyjne, techniczne lub technologiczne, zabezpieczające przed zagrożeniem epizootycznym, epidemicznym lub zapewniające właściwą jakość produktów akwakultury, obejmujące w szczególności wymagania dotyczące:

- 1) stanu zdrowia zwierząt akwakultury, w tym odnoszące się do badań potwierdzających ten stan oraz prób pobieranych do tych badań, lub
- 2) obiektów budowlanych znajdujących się w gospodarstwie, w tym służących do utrzymywania zwierząt akwakultury, oraz ujęć wody, lub
- 3) sposobu i zakresu prowadzenia dokumentacji, lub
- 4) kontroli stanu zdrowotnego zwierząt akwakultury lub produktów akwakultury, lub
- 5) występowania chorób zakaźnych zwierząt, na które są wrażliwe zwierzęta akwakultury.

2. Wniosek o uznanie gospodarstwa położonego w strefie niezatwierdzonej za gospodarstwo zatwierdzone i umieszczenie go na liście ogłaszanej przez Komisję Europejską składa posiadacz gospodarstwa do powiatowego lekarza weterynarii właściwego ze względu na miejsce położenia gospodarstwa.

3. Wniosek zawiera:

- 1) imię, nazwisko, miejsce zamieszkania i adres albo nazwę, siedzibę i adres posiadacza gospodarstwa;
- 2) określenie lokalizacji gospodarstwa;
- 3) określenie gatunków zwierząt akwakultury utrzymywanych w gospodarstwie.

4. Jeżeli gospodarstwo spełnia wymagania weterynaryjne niezbędne do uznania go za zatwierdzone i umieszczenia na liście ogłaszanej przez Komisję Europejską, powiatowy lekarz weterynarii przekazuje ten wniosek, w terminie nie dłuższym niż 2 miesiące od dnia jego złożenia, Głównemu Lekarzowi Weterynarii, który niezwłocznie występuje do Komisji Europejskiej o uznanie gospodarstwa położonego w strefie niezatwierdzonej za gospodarstwo zatwierdzone i umieszczenie go na liście ogłaszanej przez Komisję.

5. Jeżeli gospodarstwo nie spełnia wymagań weterynaryjnych niezbędnych do uznania go za zatwierdzone i umieszczenia na liście ogłaszanej przez Komisję Europejską, powiatowy lekarz weterynarii, w formie decyzji, odmawia przekazania wniosku o uznanie.

Art. 39. 1. Minister właściwy do spraw rolnictwa, na wniosek Głównego Lekarza Weterynarii, w przypadku podejrzenia wystąpienia w strefie zatwierdzonej choroby zakaźnej zwierząt, ze względu na niewystępowanie której uznano strefę za zatwierdzoną, w drodze rozporządzenia, zawiesza uznanie tej strefy lub części jej obszaru za zatwierdzone, mając na uwadze ochronę zdrowia zwierząt.

2. Minister właściwy do spraw rolnictwa, na wniosek Głównego Lekarza Weterynarii, w przypadku gdy wyniki badań laboratoryjnych potwierdzą wystąpienie w strefie zatwierdzonej choroby, o której mowa w ust. 1, w drodze rozporządzenia, cofa uznanie tej strefy lub części jej obszaru za zatwierdzone, mając na uwadze ochronę zdrowia zwierząt.

3. Minister właściwy do spraw rolnictwa, na wniosek Głównego Lekarza Weterynarii, w drodze rozporządzenia, ponownie uznaje strefę lub część jej obszaru, o których mowa w ust. 2, za zatwierdzone, jeżeli ognisko choroby zostanie zlikwidowane i są spełnione wymagania w zakresie ponownego uznania określone w przepisach Unii Europejskiej⁵⁾.

4. Minister właściwy do spraw rolnictwa informuje Komisję Europejską i państwa członkowskie Unii Europejskiej o każdym przypadku zawieszenia, cofnięcia i ponownego uznania strefy lub części jej obszaru za zatwierdzone.

Art. 40. 1. W przypadku podejrzenia wystąpienia w gospodarstwie położonym w strefie niezatwierdzonej, uznanym za gospodarstwo zatwierdzone, choroby zakaźnej zwierząt, ze względu na niewystępowanie której uznano gospodarstwo za zatwierdzone, powiatowy lekarz weterynarii, w formie decyzji, zawiesza jego uznanie.

2. Jeżeli wyniki badań laboratoryjnych potwierdzą wystąpienie w gospodarstwie położonym w strefie niezatwierdzonej, uznanym za gospodarstwo zatwierdzone, choroby, o której mowa w ust. 1, powiatowy lekarz weterynarii, w formie decyzji, cofa jego uznanie.

3. Powiatowy lekarz weterynarii, na wniosek posiadacza gospodarstwa, w formie decyzji, ponownie uznaje gospodarstwo, o którym mowa w ust. 2, za zatwierdzone, jeżeli ognisko choroby zostanie zlikwidowane i są spełnione wymagania weterynaryjne niezbędne do takiego uznania.

4. Powiatowy lekarz weterynarii informuje o każdym przypadku zawieszenia, cofnięcia lub ponownego uznania danego gospodarstwa za zatwierdzone, Głównego Lekarza Weterynarii, który informację tę przekazuje Komisji Europejskiej i państwom członkowskim Unii Europejskiej.

Art. 41. Zwierzęta akwakultury umieszczane na rynku powinny być transportowane w możliwie najkrótszym czasie w warunkach umożliwiających zachowanie ich stanu zdrowotnego.

Art. 42. Minister właściwy do spraw rolnictwa, w drodze rozporządzenia, określi:

- 1) szczegółowe wymagania weterynaryjne umieszczania na rynku zwierząt akwakultury i produktów akwakultury;
- 2) listę chorób, ze względu na niewystępowanie których następuje uznanie stref, określonych w art. 35, za zatwierdzone i gospodarstw położonych w strefach niezatwierdzonych za zatwierdzone;
- 3) wzory dokumentu przewozowego, o którym mowa w art. 34 ust. 2, w zależności od rodzaju strefy i gospodarstwa, a także sposób oznakowania, o którym mowa w art. 34 ust. 6;

- 4) wymagania niezbędne do uznania strefy, określonej w art. 35, za strefę zatwierdzoną oraz tryb i sposób zgłaszania do Komisji Europejskiej wniosku o uznanie, a także zakres dokumentacji dołączanej do tego wniosku;
 - 5) szczegółowe wymagania weterynaryjne niezbędne do uznania gospodarstwa położonego w strefie niezatwierdzonej za zatwierdzone;
 - 6) szczegółowe wymagania weterynaryjne niezbędne do utrzymania statusu strefy zatwierdzonej i gospodarstw zatwierdzonych;
 - 7) szczegółowe wymagania weterynaryjne zawieszania, cofania i ponownego uznawania gospodarstwa położonego w strefie niezatwierdzonej za zatwierdzone;
 - 8) szczegółowe warunki transportowania zwierząt akwakultury umieszczanych na rynku
- mając na uwadze ochronę zdrowia publicznego i zdrowia zwierząt akwakultury oraz zapewnienie jakości zdrowotnej produktów akwakultury.

Rozdział 8

Zasady zwalczania chorób zakaźnych zwierząt

Art. 43. 1. Obowiązkowi zwalczania podlegają choroby zakaźne zwierząt wymienione w załączniku nr 1 do ustawy.

2. Obowiązkowi rejestracji podlegają choroby zakaźne zwierząt wymienione w załączniku nr 2 do ustawy.

3. Minister właściwy do spraw rolnictwa może określić, w drodze rozporządzenia wydanego na czas określony, inne niż wymienione w załączniku nr 1 lub 2 do ustawy, choroby zakaźne zwierząt podlegające obowiązkowi zwalczania albo rejestracji na obszarze całego kraju lub jego części, mając na względzie rozwój sytuacji epizootycznej i epidemicznej, jak również ochronę zdrowia publicznego i zdrowia zwierząt oraz międzynarodowe wymagania sanitarno-weterynaryjne obowiązujące w zakresie obrotu zwierzętami i produktami.

Art. 44. 1. Posiadacz zwierzęcia jest obowiązany, w przypadku podejrzenia wystąpienia choroby zakaźnej zwierząt, a w szczególności poronienia u bydła, świń, owiec i kóz, objawów neurologicznych u zwierząt, zmian o charakterze krost, pęcherzy, nadżerek lub wybroczyn na skórze i błonach śluzowych zwierząt kopytnych, znacznej liczby nagłych padnięć, do:

- 1) niezwłocznego zawiadomienia o tym organu Inspekcji Weterynaryjnej albo najbliższego podmiotu prowadzącego działalność nadzorowaną w zakresie lecznictwa zwierząt lub weterynaryjnej diagnostyki laboratoryjnej, albo wójta (burmistrza lub prezydenta miasta);
- 2) pozostawienia zwierząt w miejscu ich przebywania i niewprowadzania tam innych zwierząt;
- 3) uniemożliwienia osobom postronnym dostępu do pomieszczeń lub miejsc, w których znajdują się zwierzęta podejrzane o zakażenie lub o chorobę, lub zwłoki zwierzęce;
- 4) wstrzymania się od wywożenia, wynoszenia i zbywania produktów, w szczególności mięsa, zwłok zwierzęcych, środków żywienia zwierząt, ściółki, nawozów naturalnych w rozumieniu przepisów o nawozach i nawożeniu i innych przedmiotów znajdujących się w miejscu, w którym wystąpiła choroba;

- 5) udostępnienia organom Inspekcji Weterynaryjnej zwierząt i zwłok zwierzęcych do badań i zabiegów weterynaryjnych, a także udzielania pomocy przy wykonywaniu badań i zabiegów;
- 6) udzielania organom Inspekcji Weterynaryjnej oraz osobom działającym w imieniu tych organów wyjaśnień i podawania informacji, które mogą mieć znaczenie dla wykrycia choroby i źródeł zakażenia lub zapobiegania jej szerzeniu.

2. W przypadku powzięcia informacji wskazujących na możliwość wystąpienia choroby zakaźnej zwierząt przez podmioty prowadzące działalność w zakresie:

- 1) pozyskiwania, wytwarzania, przetwarzania lub obrotu niejadalnymi produktami pochodzenia zwierzęcego oraz działalność nadzorowaną w zakresie określonym w art. 4 ust. 3;
 - 2) produkcji produktów pochodzenia zwierzęcego, w rozumieniu przepisów o wymaganiach weterynaryjnych dla produktów pochodzenia zwierzęcego
- przepisy ust. 1 stosuje się odpowiednio.

3. Obowiązek, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, dotyczy również osób mających kontakt ze zwierzętami w związku z wykonywaniem obowiązków służbowych lub zawodowych, przy czym lekarz weterynarii, wezwany do zwierzęcia, w przypadku podejrzenia wystąpienia choroby zakaźnej zwierząt podlegającej obowiązkowi zwalczania, informuje posiadacza zwierzęcia o obowiązkach określonych w ust. 1 i nadzoruje ich wykonanie do czasu przybycia powiatowego lekarza weterynarii lub osoby przez niego upoważnionej.

4. Wójt (burmistrz lub prezydent miasta) niezwłocznie informuje organ Inspekcji Weterynaryjnej o otrzymaniu zawiadomienia, o którym mowa w ust. 1 pkt 1.

5. Podmiot prowadzący działalność nadzorowaną w zakresie lecznictwa zwierząt lub weterynaryjnej diagnostyki laboratoryjnej, niezwłocznie informuje organ Inspekcji Weterynaryjnej, jeżeli na podstawie zawiadomienia, o którym mowa w ust. 1 pkt

1, podejrzewa wystąpienie choroby zakaźnej zwierząt podlegającej obowiązkowi zwalczania.

6. Powiatowy lekarz weterynarii po otrzymaniu zawiadomienia, o którym mowa w ust. 1 pkt 1 lub ust. 2-5, podejmuje niezwłocznie czynności w celu wykrycia lub wykluczenia choroby zakaźnej zwierząt podlegającej obowiązkowi zwalczania, a w szczególności:

- 1) sporządza spis zwierząt z gatunków wrażliwych;
- 2) przeprowadza dochodzenie epizootyczne;
- 3) przeprowadza badanie zwierząt;
- 4) pobiera próbki do badań laboratoryjnych.

7. Dochodzenie epizootyczne, o którym mowa w ust. 6 pkt 2, obejmuje co najmniej :

- 1) ustalenie okresu, w którym choroba zakaźna zwierząt mogła rozwijać się w gospodarstwie przed podejrzeniem lub stwierdzeniem jej wystąpienia;
- 2) ustalenie źródła pochodzenia choroby zakaźnej zwierząt wraz z ustaleniem innych gospodarstw, w których zwierzęta z gatunków wrażliwych mogły zostać zakażone z tego źródła;
- 3) ustalenie dróg przemieszczania się wektorów:
 - a) do gospodarstwa, w którym wystąpiło podejrzenie choroby zakaźnej zwierząt,
 - b) z gospodarstwa, w którym wystąpiło podejrzenie choroby zakaźnej zwierząt – w okresie, o którym mowa w pkt 1.

8. Powiatowy lekarz weterynarii natychmiast informuje wojewódzkiego lekarza weterynarii, również w formie elektronicznej, o podejrzeniu lub wystąpieniu choroby zakaźnej zwierząt wymienionej w pkt 1-15 załącznika nr 1 do ustawy oraz o czynnościach podjętych w celu wykrycia lub wykluczenia tej choroby.

9. Wojewódzki lekarz weterynarii przekazuje natychmiast Głównemu Lekarzowi Weterynarii, również w formie elektronicznej, informacje o podejrzeniu lub wystąpieniu choroby zakaźnej zwierząt wymienionej w pkt 1-15 załącznika nr 1 do ustawy oraz o czynnościach podjętych w celu wykrycia lub wykluczenia tej choroby.

10. W przypadku uzasadnionego podejrzenia choroby zakaźnej zwierząt lub jej stwierdzenia powiatowy lekarz weterynarii stosuje środki przewidziane dla zwalczania danej choroby.

Art. 45. 1. Zakazuje się wykonywania szczepień przeciwko chorobom zakaźnym zwierząt wymienionym w załączniku nr 3 do ustawy.

2. Zakaz, o którym mowa w ust. 1, nie dotyczy szczepień zwierząt wykonywanych w celu wykonania eksperymentu naukowego w jednostkach badawczo-rozwojowych, które można prowadzić po uprzednim powiadomieniu Głównego Lekarza Weterynarii o terminie, miejscu wykonywania szczepień wraz ze wskazaniem choroby zakaźnej zwierząt, przeciwko której mają być prowadzone te szczepienia.

3. Dopuszcza się prowadzenie szczepień, o których mowa w ust. 1, jeżeli Komisja Europejska wyrazi na to zgodę.

4. Minister właściwy do spraw rolnictwa, na wniosek Głównego Lekarza Weterynarii, może wystąpić do Komisji Europejskiej o wyrażenie zgody, o której mowa w ust. 3.

5. Do wniosku Głównego Lekarza Weterynarii dołącza się plan szczepień zawierający co najmniej:

- 1) opis sytuacji epizootycznej uzasadniającej wprowadzenie szczepień;
- 2) określenie obszaru geograficznego, na którym będą prowadzone szczepienia;
- 3) wskazanie gatunków, kategorii wiekowych i przewidywanej liczby zwierząt do szczepienia;

- 4) wskazanie szczepionki, która będzie stosowana;
- 5) przewidywany czas prowadzenia szczepień;
- 6) opis znakowania, rejestracji i identyfikacji zwierząt szczepionych;
- 7) wskazanie środków ochronnych, które będą zastosowane przy przemieszczaniu zwierząt zaszczepionych na obszarach objętych szczepieniami i wywożonych poza ten obszar.

6. Minister właściwy do spraw rolnictwa przekazuje do Komisji Europejskiej plan szczepień wraz z wystąpieniem o wyrażenie zgody na szczepienie.

7. Minister właściwy do spraw rolnictwa, na wniosek Głównego Lekarza Weterynarii, może wprowadzić, w drodze rozporządzenia, obowiązkowe szczepienie zwierząt z gatunków wrażliwych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub jego części bez zgody Komisji Europejskiej, pod warunkiem, że podstawowe interesy Unii Europejskiej nie zostaną naruszone, mając na względzie zapobieżenie niekontrolowanemu szerzeniu się choroby zakaźnej zwierząt.

8. Główny Lekarz Weterynarii niezwłocznie informuje Komisję Europejską i pozostałe państwa członkowskie Unii Europejskiej o wydaniu rozporządzenia, o którym mowa w ust. 7.

9. Minister właściwy do spraw rolnictwa może określić, w drodze rozporządzenia wydanego na czas określony, inne niż wymienione w załączniku nr 3 do ustawy choroby zakaźne zwierząt, przeciwko którym nie wykonuje się szczepień, mając na względzie ochronę zdrowia publicznego i zdrowia zwierząt oraz obowiązujące w tym zakresie przepisy Unii Europejskiej.

Art. 46. 1. W celu zwalczania chorób zakaźnych zwierząt podlegających obowiązkowi zwalczania powiatowy lekarz weterynarii, w formie decyzji, może:

- 1) nakazać odosobnienie, strzeżenie lub obserwację zwierząt chorych lub zakażonych albo podejrzanych o zakażenie lub o chorobę;
- 2) wyznaczyć określone miejsce jako ognisko choroby;
- 3) zakazać wydawania świadectw zdrowia, dokumentów handlowych lub przewozowych;
- 4) nakazać zabicie lub ubój zwierząt chorych lub zakażonych, podejrzanych o zakażenie lub o chorobę albo zwierząt z gatunków wrażliwych na daną chorobę zakaźną zwierząt;
- 5) nakazać oczyszczenie i odkażenie miejsc oraz środków transportu, a także odkażenie, zniszczenie lub usunięcie w sposób wykluczający niebezpieczeństwo szerzenia się choroby zakaźnej zwierząt środków żywienia zwierząt, ściółki, nawozów naturalnych w rozumieniu przepisów o nawozach i nawożeniu, przedmiotów, z którymi miały kontakt zwierzęta chore lub zakażone lub podejrzane o zakażenie lub o chorobę;
- 6) zakazać osobom, które były lub mogły być w kontakcie ze zwierzętami chorymi lub zakażonymi, lub podejrzanymi o zakażenie lub o chorobę, czasowego opuszczania ogniska choroby;
- 7) nakazać odkażanie rzeczy osób, które miały lub mogły mieć kontakt ze zwierzętami chorymi lub zakażonymi, lub podejrzanymi o zakażenie lub o chorobę;
- 8) zakazać karmienia zwierząt określonymi środkami żywienia zwierząt lub pojenia z określonych zbiorników i ujęć wody;
- 9) zakazać w ognisku choroby wprowadzania, przeprowadzania i wyprowadzania zwierząt lub sprowadzania i wywożenia produktów, zwłok zwierzęcych i środków żywienia zwierząt;

- 10) nakazać:
 - a) badanie kliniczne zwierząt z pobraniem próbek do badań laboratoryjnych,
 - b) przeprowadzenie sekcji zwłok zwierzęcych z pobraniem próbek do badań laboratoryjnych,
 - c) przeprowadzenie określonych zabiegów na zwierzętach;
- 11) zakazać używania zwierząt w celu rozmnażania;
- 12) określać sposób postępowania ze zwierzętami chorymi lub zakażonymi, lub podejrzanymi o zakażenie lub o chorobę, zwłokami zwierzęcymi, produktami oraz środkami żywienia zwierząt zakażonymi lub podejrzanymi o zakażenie;
- 13) nakazać podmiotom zajmującym się ubojem zwierząt przeprowadzenie uboju, z określeniem jego warunków;
- 14) nakazać podmiotom zajmującym się przewozem zwierząt lub zwłok zwierzęcych przewiezienie ich do wskazanych miejsc;
- 15) nakazać podmiotom prowadzącym działalność w zakresie produkcji produktów zastosowanie określonej technologii.

2. Decyzjom, o których mowa w ust. 1, nadaje się rygor natychmiastowej wykonalności.

Art. 47. 1. W przypadku zagrożenia wystąpienia lub wystąpienia choroby zakaźnej zwierząt podlegającej obowiązkowi zwalczania, powiatowy lekarz weterynarii, w drodze rozporządzenia – aktu prawa miejscowego, może:

- 1) określić obszar, na którym występuje choroba zakaźna lub zagrożenie wystąpienia choroby zakaźnej, jako obszar zapowietrzony lub zagrożony oraz sposób oznakowania tych obszarów;

- 2) wprowadzić czasowe ograniczenia w ruchu osobowym;
- 3) czasowo zakazać organizowania:
 - a) widowisk, zgromadzeń, pochodów lub nakazać czasowe zawieszenie określonej działalności,
 - b) targów, wystaw, pokazów lub konkursów zwierząt, polowań i odłowów zwierząt łownych;
- 4) ograniczyć albo zakazać obrotu zwierzętami, zwłokami zwierzęcymi, surowcami i produktami rolnymi oraz innymi przedmiotami, które mogą spowodować szerzenie się choroby zakaźnej;
- 5) nakazać oczyszczanie, odkażanie, deratyzację i dezynsekcję miejsc przebywania zwierząt lub miejsc przechowywania i przetwarzania zwłok zwierzęcych, produktów, środków żywienia zwierząt, a także oczyszczanie i odkażanie środków transportu;
- 6) nakazać odstrzał sanitarny zwierząt na określonym obszarze;
- 7) nakazać podmiotom prowadzącym działalność w zakresie produkcji produktów zastosowanie określonej technologii.

2. Rozporządzenie, o którym mowa w ust. 1, może dotyczyć obszaru tylko jednego powiatu.

3. Rozporządzenie, o którym mowa w ust. 1, wchodzi w życie z dniem podania do wiadomości publicznej w sposób zwyczajowo przyjęty na danym terenie.

4. Powiatowy lekarz weterynarii uchyla wydane rozporządzenie, niezwłocznie po ustaniu zagrożenia wystąpienia choroby zakaźnej zwierząt podlegającej obowiązkowi zwalczania lub jej likwidacji.

Art. 48. 1. W przypadku zagrożenia wystąpienia lub wystąpienia choroby zakaźnej zwierząt podlegającej obowiązkowi zwalczania i potrzeby zarządzenia środków, o

których mowa w art. 47 ust. 1, na obszarze przekraczającym obszar jednego powiatu, właściwy powiatowy lekarz weterynarii informuje o tym natychmiast właściwego wojewódzkiego lekarza weterynarii.

2. Informacja, o której mowa w ust. 1, zawiera w szczególności:

- 1) określenie choroby zakaźnej zwierząt;
- 2) określenie obszaru zagrożonego wystąpieniem lub obszaru występowania choroby zakaźnej zwierząt;
- 3) uzasadnienie podjęcia środków.

3. Wojewoda w przypadku, o którym mowa w ust. 1, na wniosek wojewódzkiego lekarza weterynarii, w drodze rozporządzenia:

- 1) określa obszar, na którym występuje choroba zakaźna lub zagrożenie wystąpienia choroby zakaźnej, jako obszar zapowietrzony, zagrożony lub buforowy oraz sposób oznakowania tych obszarów lub
- 2) wprowadza czasowe ograniczenia w ruchu osobowym, lub
- 3) czasowo zakazuje organizowania:
 - a) widowisk, zgromadzeń, pochodów lub nakazuje czasowe zawieszenie określonej działalności, lub
 - b) targów, wystaw, pokazów lub konkursów zwierząt, polowań i odłowów zwierząt łownych, lub
- 4) ogranicza albo zakazuje obrotu zwierzętami, zwłokami zwierzęcymi, surowcami i produktami rolnymi oraz innymi przedmiotami, które mogą powodować szerzenie się choroby zakaźnej, lub
- 5) nakazuje oczyszczanie, odkażanie, deratyzację i dezynsekcję miejsc przebywania zwierząt lub miejsc przechowywania i przetwarzania zwłok zwierzęcych, produktów, środków żywienia

zwierząt, a także oczyszczanie i odkażanie środków transportu,
lub

- 6) nakazuje odstrzał sanitarny zwierząt na określonym ob.szarze;
- 7) nakazuje podmiotom prowadzącym działalność w zakresie produkcji produktów zastosowanie określonej technologii.

4. Rozporządzenie, o którym mowa w ust. 3, wchodzi w życie z dniem podania do wiadomości publicznej w sposób zwyczajowo przyjęty na danym terenie.

5. Wojewoda uchyla wydane rozporządzenie, na wniosek wojewódzkiego lekarza weterynarii.

Art. 49. 1. Minister właściwy do spraw rolnictwa, w przypadku wystąpienia choroby zakaźnej zwierząt lub bezpośredniego zagrożenia jej wystąpienia na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub jego części, może, w drodze rozporządzenia, zarządzić środki określone w art. 48 ust. 3, a ponadto nakazać przeprowadzenie powszechnych badań, leczenia i innych zabiegów na zwierzętach z gatunków wrażliwych, mając na względzie zapobieżenie niekontrolowanemu szerzeniu się choroby zakaźnej zwierząt.

2. Minister właściwy do spraw rolnictwa, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw wewnętrznych, określi, w drodze rozporządzenia, sposób i warunki wprowadzania czasowych zakazów opuszczania ogniska choroby oraz czasowych ograniczeń w ruchu osobowym, mając na względzie zapobieżenie niekontrolowanemu szerzeniu się chorób zakaźnych zwierząt oraz zminimalizowanie uciążliwości wprowadzonych ograniczeń.

Art. 50. 1. Jeżeli określony obszar zapowietrzony lub zagrożony wykracza poza granice Rzeczypospolitej Polskiej, wojewódzki lekarz weterynarii informuje o tym Głównego Lekarza Weterynarii, który informację tę przekazuje właściwym organom państw członkowskich Unii Europejskiej lub państw trzecich w celu podjęcia współpracy w zakresie zwalczania choroby zakaźnej zwierząt.

2. W przypadku podejrzenia wystąpienia lub wystąpienia choroby zakaźnej zwierząt podlegającej obowiązkowi zwalczania, w państwie trzecim graniczącym z Rzeczpospolitą Polską i możliwości jej przeniesienia na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, właściwy miejscowo organ Inspekcji Weterynaryjnej lub wojewoda, po uzgodnieniu z Głównym Lekarzem Weterynarii, podejmuje działania, w tym wydaje decyzje lub rozporządzenia – akty prawa miejscowego, przewidziane odpowiednio w art. 46, 47 i 48 ust. 3.

Art. 51. 1. Za bydło, świnie, owce, kozy, konie, kury (*Gallus domesticus*), kaczki (*Anas platyrhynchos*, *Cairina moschata*), gęsi (*Anser anser*, *Anser Sygnoides*) i indyki (*Meleagris gallopavo*), zabite lub poddane ubojowi z nakazu organów Inspekcji Weterynaryjnej albo za takie zwierzęta padłe w wyniku zastosowania zabiegów nakazanych przez te organy przy zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt podlegających obowiązkowi zwalczania, przysługuje odszkodowanie ze środków budżetu państwa.

2. Odszkodowanie przysługuje w wysokości wartości rynkowej zwierzęcia.

3. Wartość rynkową zwierzęcia określa się na podstawie średniej z 3 kwot oszacowania przyjętych przez powiatowego lekarza weterynarii oraz 2 rzeczoznawców wyznaczonych przez wójta (burmistrza lub prezydenta miasta).

4. W przypadku zwierzęcia poddanego ubojowi, którego mięso jest zdatne do spożycia przez ludzi, odszkodowanie pomniejsza się o kwoty uzyskane ze sprzedaży mięsa i ubocznych produktów zwierzęcych pozyskanych od tego zwierzęcia.

5. Odszkodowanie ze środków budżetu państwa przysługuje również za zniszczone z nakazu organu Inspekcji Weterynaryjnej, przy zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt podlegających obowiązkowi zwalczania, produkty pochodzenia zwierzęcego w rozumieniu przepisów o wymaganiach weterynaryjnych dla produktów pochodzenia zwierzęcego, środki żywienia zwierząt oraz sprzęt, który nie może być poddany odkażaniu.

6. Odszkodowanie, o którym mowa w ust. 5, przysługuje w wysokości wartości rynkowej zniszczonych produktów pochodzenia zwierzęcego w rozumieniu

przepisów o wymaganiach weterynaryjnych dla produktów pochodzenia zwierzęcego, środków żywienia zwierząt oraz sprzętu, określonej na podstawie średniej z 3 kwot oszacowania przyjętych przez powiatowego lekarza weterynarii oraz 2 rzeczoznawców wyznaczonych przez wójta (burmistrza lub prezydenta miasta).

7. Odszkodowania, o których mowa w ust. 1 i 5, nie przysługują:

- 1) jeżeli posiadacz zwierzęcia nie zastosował się do obowiązków określonych w przepisach o systemie identyfikacji i rejestracji zwierząt lub obowiązków określonych w art. 44 ust. 1 pkt 1 lub w art. 45 ust. 1, lub obowiązków nałożonych na podstawie art. 46 ust. 1, art. 47 ust. 1, art. 48 ust. 3 oraz art. 49 ust. 1;
- 2) jeżeli posiadacz wprowadził do swojego gospodarstwa zwierzę, o którym wiedział, że jest chore lub zakażone, lub podejrzane o zakażenie lub chorobę, albo bez świadectwa zdrowia lub dokumentu przewozowego, albo zwierzę nieoznakowane lub bez paszportu zwierzęcia, jeżeli jest on wymagany zgodnie z przepisami o systemie identyfikacji i rejestracji zwierząt;
- 3) za zwierzęta, o których mowa w ust. 1, oraz środki i sprzęt, o których mowa w ust. 5:
 - a) stanowiące własność podmiotów prowadzących działalność w zakresie:
 - określonym w art. 1 pkt 1 lit. a-c lub art. 4 ust. 3,
 - obrotu produktami lub środkami żywienia zwierząt,
 - uboju zwierząt lub produkcji mięsa w rozumieniu przepisów o wymaganiach weterynaryjnych dla produktów pochodzenia zwierzęcego;
 - b) przywiezione na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej z naruszeniem przepisów obowiązujących w tym zakresie.

8. Decyzja w sprawie odszkodowania wydana przez powiatowego lekarza weterynarii jest ostateczna. Posiadacz zwierzęcia niezadowolony z tej decyzji może, w terminie miesiąca od dnia jej doręczenia, wnieść powództwo do sądu rejonowego.

9. Osobom, którym nie przysługuje odszkodowanie, a które przyczyniły się do szybkiej likwidacji choroby zakaźnej, wojewódzki lekarz weterynarii, na wniosek powiatowego lekarza weterynarii, może przyznać nagrodę ze środków budżetu państwa przeznaczonych na zwalczanie chorób zakaźnych zwierząt.

10. Wypłacone odszkodowania, o których mowa w ust. 1, nie podlegają zajęciu na pokrycie należności publicznych, jeżeli zostaną wykorzystane na odtworzenie wcześniej posiadanego stanu zwierząt.

11. Podmiotowi, który poniósł koszty związane z zabiciem lub ubojem zwierząt, transportowaniem zwierząt lub zwłok zwierzęcych albo unieszkodliwieniem zwłok zwierzęcych wykonując nakazy, o których mowa w ust. 1 i 5, przysługuje ze środków budżetu państwa zwrot faktycznie poniesionych wydatków.

12. Powiatowy lekarz weterynarii powołuje i odwołuje rzeczoznawców, o których mowa w ust. 3 i 6.

13. Minister właściwy do spraw rolnictwa, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych, określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) tryb powoływania i odwoływania rzeczoznawców;
 - 2) ich kwalifikacje;
 - 3) wysokość wynagrodzenia przysługującego rzeczoznawcom;
 - 4) szczegółowy tryb i sposób szacowania zwierząt oraz zniszczonych z nakazu organu Inspekcji Weterynaryjnej produktów pochodzenia zwierzęcego, w rozumieniu przepisów o wymaganiach weterynaryjnych dla produktów pochodzenia zwierzęcego, środków żywienia zwierząt oraz sprzętu
- mając na względzie zapewnienie rzetelnego ich szacowania.

Art. 52. 1. Posiadaczowi zwierzęcia, który dopełnił obowiązku zgłoszenia zgodnie z art. 44 ust. 1 pkt 1, przysługuje ze środków budżetu państwa zapomoga za zwierzę, które padło zanim organ Inspekcji Weterynaryjnej otrzymał informację o zgłoszeniu, jeżeli stwierdził, że zwierzę padło z powodu zachorowania na chorobę zakaźną zwierząt podlegającą obowiązkowi zwalczania.

2. Wysokość zapomogi stanowi $\frac{2}{3}$ wartości rynkowej zwierzęcia określonej zgodnie z art. 51.

3. Do ustalania zapomogi, w tym do szacowania zwierząt, stosuje się odpowiednio przepisy art. 51.

Art. 53. 1. Organy Inspekcji Weterynaryjnej prowadzą system gromadzenia i przekazywania informacji dotyczących występowania chorób zakaźnych zwierząt, o których mowa w art. 43 ust. 1 i 2.

2. Podmioty, o których mowa w art. 1 pkt 1 lit. o, przekazują powiatowemu lekarzowi weterynarii:

- 1) informację o podejrzeniu wystąpienia choroby zakaźnej zwierząt podlegającej notyfikacji w Unii Europejskiej natychmiast po powzięciu takiego podejrzenia;
- 2) comiesięczne informacje o chorobach zakaźnych zwierząt podlegających obowiązkowi rejestracji.

3. Powiatowy lekarz weterynarii prowadzi księgi zawierające informacje o chorobach podlegających:

- 1) obowiązkowi zwalczania;
- 2) obowiązkowi rejestracji;
- 3) notyfikacji w Unii Europejskiej.

4. Powiatowi lekarze weterynarii przekazują wojewódzkiemu lekarzowi weterynarii informacje o chorobach zakaźnych zwierząt podlegających obowiązkowi

zwalczania i notyfikacji w Unii Europejskiej oraz comiesięczną informację o chorobach zakaźnych zwierząt podlegających obowiązkowi rejestracji.

5. Informacje o podejrzeniu lub wystąpieniu choroby wymienionej w pkt 1-15 załącznika nr 1 do ustawy, powiatowy lekarz weterynarii niezwłocznie przekazuje sąsiednim powiatowym lekarzom weterynarii.

6. Do podmiotów prowadzących laboratoria wykonujące badania w zakresie chorób, o których mowa w ust. 3, przepis ust. 4 stosuje się odpowiednio.

7. Wojewódzcy lekarze weterynarii przekazują informacje, o których mowa w ust. 4 i 6, Głównemu Lekarzowi Weterynarii, który:

- 1) informuje, wykonując postanowienia konwencji i umów międzynarodowych, których Rzeczpospolita Polska jest stroną, właściwe organizacje międzynarodowe o występowaniu w Rzeczypospolitej Polskiej chorób zakaźnych zwierząt podlegających obowiązkowi zwalczania;
- 2) powiadamia Komisję Europejską oraz inne państwa członkowskie Unii Europejskiej w przypadku chorób zakaźnych zwierząt podlegających notyfikacji w Unii Europejskiej.

8. Minister właściwy do spraw rolnictwa określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) wykaz chorób zakaźnych zwierząt podlegających notyfikacji w Unii Europejskiej, zakres, terminy i sposób przekazywania informacji o tych chorobach przez podmioty prowadzące laboratoria wykonujące badania w zakresie chorób, o których mowa w ust. 3, powiatowych i wojewódzkich lekarzy weterynarii oraz zakres, terminy i sposób dokonywania przez Głównego Lekarza Weterynarii powiadomienia, o którym mowa w ust. 7 pkt 2, mając na względzie potrzebę ujednoczenia sposobu powiadamiania o wystąpieniu tych chorób w państwach członkowskich Unii Europejskiej;

- 2) zakres, terminy i sposób przekazywania informacji o występowaniu chorób zakaźnych zwierząt podlegających obowiązkowi zwalczania i rejestracji, wzory ksiąg, o których mowa w ust. 3, mając na względzie zapewnienie sprawnego funkcjonowania systemu gromadzenia i przekazywania informacji dotyczących występowania chorób zakaźnych, o których mowa w art. 43 ust. 1 i 2.

Art. 54. 1. Choroby, w tym choroby zakaźne zwierząt podlegające obowiązkowi zwalczania, które mogą być przenoszone ze zwierzęcia na człowieka w sposób naturalny lub przez produkty pochodzenia zwierzęcego, zwane dalej "zoonozami", oraz biologiczne czynniki chorobotwórcze, mogące wywoływać te choroby, podlegają obowiązkowi rejestracji lub zwalczania.

2. Powiatowy i wojewódzki lekarz weterynarii oraz podmioty prowadzące laboratoria wykonujące badania w zakresie zoonoz, powiadamiają Głównego Lekarza Weterynarii o każdym przypadku stwierdzenia zoonozy.

3. Główny Lekarz Weterynarii informuje inne państwa członkowskie Unii Europejskiej, za pośrednictwem Stałego Komitetu Weterynaryjnego, o klinicznych przypadkach zoonoz.

4. Główny Lekarz Weterynarii przekazuje Komisji Europejskiej:

- 1) coroczny raport o źródłach zakażeń i infekcji zoonotycznych zarejestrowanych w kraju w poprzednim roku oraz rozwoju sytuacji w tym zakresie;
- 2) raport o źródłach zakażeń i infekcji zoonotycznych zarejestrowanych w kraju i rozwoju sytuacji w tym zakresie – na jej żądanie;
- 3) dodatkowe informacje dotyczące raportów, o których mowa w pkt 1 i 2 – na jej żądanie.

5. Minister właściwy do spraw rolnictwa, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw zdrowia, określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) wykaz zoonoz, w tym wykaz zoonoz innych niż choroby zakaźne zwierząt podlegające obowiązkowi zwalczania oraz biologicznych czynników chorobotwórczych mogących wywoływać te choroby, podlegających obowiązkowi rejestracji lub zwalczania;
- 2) procedury monitorowania występowania poszczególnych zoonoz oraz sposoby postępowania w przypadku ich wystąpienia lub wykrycia biologicznych czynników chorobotwórczych mogących wywoływać te choroby
 - kierując się potrzebą ochrony zdrowia publicznego oraz mając na względzie obowiązujące w tym zakresie przepisy Unii Europejskiej.

6. Do zwalczania zoonoz podlegających obowiązkowi zwalczania, innych niż choroby zakaźne zwierząt podlegające obowiązkowi zwalczania, stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące zwalczania chorób zakaźnych zwierząt.

Art. 55. 1. Posiadacz zwierząt gospodarskich jest obowiązany do prowadzenia ewidencji leczenia zwierząt.

2. Lekarze weterynarii są obowiązani do prowadzenia dokumentacji lekarsko-weterynaryjnej z wykonywanych zabiegów leczniczych i profilaktycznych oraz stosowanych produktów leczniczych.

3. Lekarz weterynarii leczący zwierzęta dokonuje wpisów w ewidencji leczenia zwierząt.

4. Minister właściwy do spraw rolnictwa, po zasięgnięciu opinii Krajowej Rady Lekarsko-Weterynaryjnej, określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) zakres i sposób prowadzenia ewidencji, a także tryb dokonywania wpisów w tej ewidencji przez lekarzy weterynarii leczących zwierzęta oraz
 - 2) zakres i sposób prowadzenia dokumentacji lekarsko-weterynaryjnej
- mając na względzie obowiązujące w tym zakresie przepisy Unii Europejskiej, a także zapewnienie możliwości ustalenia przebiegu leczenia zwierzęcia i zastosowanych u zwierzęcia produktów leczniczych.

Art. 56. 1. Powiatowy, wojewódzki i Główny Lekarz Weterynarii, w zakresie swojej właściwości, przygotowują i aktualizują plany gotowości zwalczania poszczególnych chorób zakaźnych zwierząt.

2. Plany gotowości zawierają w szczególności:

- 1) wykaz aktów prawnych dotyczących zwalczania choroby zakaźnej zwierząt;
- 2) opis choroby zakaźnej zwierząt;
- 3) określenie sposobu i źródeł finansowania zwalczania choroby zakaźnej zwierząt;
- 4) określenie struktury i organizacji zespołów kryzysowych powiatowego, wojewódzkiego i Głównego Lekarza Weterynarii;
- 5) określenie zadań dotyczących zwalczania choroby zakaźnej zwierząt oraz organów, jednostek organizacyjnych i innych podmiotów odpowiedzialnych za realizację tych zadań;
- 6) plany szkoleń pracowników Inspekcji Weterynaryjnej oraz innych jednostek i podmiotów, o których mowa w pkt 5;

7) opis sposobu i zakresu opracowania oraz przekazywania informacji.

3. Organy administracji rządowej i jednostek samorządu terytorialnego, podmioty prowadzące działalność w zakresie pozyskiwania, wytwarzania, przetwarzania lub obrotu niejadalnymi produktami pochodzenia zwierzęcego, ubocznymi produktami zwierzęcymi, produkcji produktów pochodzenia zwierzęcego w rozumieniu przepisów o wymaganiach weterynaryjnych dla produktów pochodzenia zwierzęcego oraz podmioty dysponujące środkami materiałowymi i technicznymi, których udział jest niezbędny przy zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt, współpracują z organami Inspekcji Weterynaryjnej przy opracowaniu i realizacji planów gotowości.

4. Realizacja zadań wynikających z planów gotowości przez podmioty wymienione w ust. 3 jest finansowana ze środków budżetu państwa.

5. Działania w zakresie sporządzania, aktualizacji i realizacji planów gotowości powiatowy, wojewódzki i Główny Lekarz Weterynarii, wykonują przy pomocy powiatowego, wojewódzkiego i krajowego zespołu kryzysowego.

6. W skład zespołów kryzysowych wchodzi pracownicy Inspekcji Weterynaryjnej oraz przedstawiciele organów administracji rządowej, jednostek samorządu terytorialnego i podmiotów, których udział jest niezbędny w zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt.

7. Przedstawiciele, o których mowa w ust. 6, są wyznaczani przez organy administracji rządowej i jednostek samorządu terytorialnego oraz podmioty, na wniosek powiatowego, wojewódzkiego lub Głównego Lekarza Weterynarii.

8. Obsługę merytoryczną, organizacyjno-prawną i techniczną zespołów, o których mowa w ust. 6, zapewnia powiatowy, wojewódzki i Główny Lekarz Weterynarii.

9. Główny Lekarz Weterynarii przedstawia do zatwierdzenia Komisji Europejskiej krajowe plany gotowości zwalczania chorób zakaźnych zwierząt.

10. Minister właściwy do spraw rolnictwa, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw administracji publicznej oraz ministrem właściwym do spraw wewnętrznych, określi, w drodze rozporządzenia, zakres i warunki współpracy organów

administracji rządowej i jednostek samorządu terytorialnego oraz podmiotów, o których mowa w ust. 6, w tworzeniu planów gotowości i realizacji działań wynikających z tych planów oraz ich udziału w zespołach kryzysowych, mając na względzie zapewnienie skutecznego zwalczania chorób zakaźnych zwierząt.

11. Minister właściwy do spraw rolnictwa określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) wykaz chorób zakaźnych zwierząt, dla których sporządza się plany gotowości;
- 2) szczegółowe wymagania, jakim powinien odpowiadać plan gotowości
 - kierując się potrzebą szybkiego i skutecznego likwidowania ognisk chorób zakaźnych zwierząt oraz stopniem zaraźliwości poszczególnych chorób zakaźnych zwierząt.

Art. 57. 1. Główny Lekarz Weterynarii współpracuje z ekspertami Komisji Europejskiej przy przeprowadzaniu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej kontroli koniecznych dla zapewnienia jednolitego stosowania przepisów Unii Europejskiej dotyczących poszczególnych chorób zakaźnych zwierząt.

2. Kontrole przeprowadza się wizytując gospodarstwa, w celu sprawdzania czy organy Inspekcji Weterynaryjnej nadzorują przestrzeganie przepisów Unii Europejskiej, dotyczących zwalczania poszczególnych chorób zakaźnych zwierząt.

3. Główny Lekarz Weterynarii udziela ekspertom Komisji Europejskiej merytorycznej pomocy w wykonywaniu obowiązków związanych z kontrolami.

Art. 58. 1. Psy powyżej 3 miesiąca życia na obszarze całego kraju oraz lisy wolno żyjące na obszarach określonych przez ministra właściwego do spraw rolnictwa podlegają obowiązkowemu ochronnemu szczepieniu przeciwko wściekliźnie.

2. Posiadacze psów są obowiązani doprowadzać psy do wyznaczonych przez powiatowego lekarza weterynarii punktów szczepień w terminie 30 dni od dnia ukończenia przez psa 3 miesiąca życia, a następnie nie rzadziej niż co 12 miesięcy od dnia ostatniego szczepienia.

3. Powiatowy lekarz weterynarii ogłasza, w sposób zwyczajowo przyjęty na danym terenie, wykaz punktów szczepień.

4. Psy poddane szczepieniu podlegają wpisowi do rejestru prowadzonego przez urzędowego lekarza weterynarii dokonującego szczepienia. Po przeprowadzeniu szczepienia posiadaczowi psa wydaje się zaświadczenie.

5. Szczepienia lisów wolno żyjących przeciwko wściekliźnie przeprowadza wojewódzki lekarz weterynarii.

6. Minister właściwy do spraw rolnictwa, mając na względzie zmniejszenie ryzyka wystąpienia niektórych chorób zakaźnych zwierząt na określonej części terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, w drodze rozporządzenia:

1) określi:

- a) szczegółowe warunki i sposób przeprowadzania ochronnych szczepień lisów wolno żyjących przeciwko wściekliźnie, a w szczególności obszary, na których przeprowadza się szczepienia, rodzaj szczepionki i sposób jej podania,
- b) wzór i szczegółowy sposób prowadzenia rejestru oraz wzór zaświadczenia, o których mowa w ust. 4;

2) może wprowadzić obowiązek ochronnego szczepienia kotów przeciwko wściekliźnie; przepisy ust. 3 i 4 stosuje się odpowiednio.

Art. 59. 1. Główny Lekarz Weterynarii opracowuje programy zwalczania chorób zakaźnych zwierząt określonych przez ministra właściwego do spraw rolnictwa.

2. Program zwalczania chorób zakaźnych zwierząt zawiera w szczególności:

- 1) opis sytuacji epizootycznej w zakresie danej choroby;
- 2) analizę szacunkowych kosztów oraz przewidywanych korzyści wynikających z wprowadzenia programu;
- 3) prawdopodobny czas trwania programu oraz określenie celu, który ma zostać osiągnięty do dnia jego zakończenia;
- 4) określenie obszaru, na którym będzie obowiązywał program;
- 5) określenie statusu epizootycznego gospodarstw oraz obszarów objętych programem, a także celów, które mają zostać osiągnięte z uwagi na każdy status, warunki obowiązujące w odniesieniu do przemieszczania zwierząt pomiędzy gospodarstwami oraz obszarami o różnym statusie epizootycznym oraz określenie skutków utraty statusu epizootycznego;
- 6) opis działań, które będą stosowane w przypadku wystąpienia podejrzenia lub stwierdzenia choroby zakaźnej zwierząt.

3. Rada Ministrów może wprowadzić, w drodze rozporządzenia, program, o którym mowa w ust. 2, na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub jego części, mając na względzie wymagania weterynaryjne dla handlu zwierzętami i produktami pochodzenia zwierzęcego, w rozumieniu przepisów o wymaganiach weterynaryjnych dla produktów pochodzenia zwierzęcego.

4. Realizacja programu, o którym mowa w ust. 3, jest finansowana ze środków budżetu państwa, przewidzianych na zwalczanie chorób zakaźnych zwierząt.

5. W przypadku programu zwalczania chorób zakaźnych zwierząt współfinansowanego ze środków pochodzących z Unii Europejskiej oprócz wymagań, o których mowa w ust. 2, program powinien spełniać wymagania określone w przepisach Unii Europejskiej.

6. Rada Ministrów przyjmuje program, o którym mowa w ust. 5, w drodze uchwały, a następnie Główny Lekarz Weterynarii występuje z wnioskiem do Komisji Europejskiej o jego zatwierdzenie.

7. Rada Ministrów wprowadza program, w drodze rozporządzenia, na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub jego części, po jego zatwierdzeniu przez Komisję Europejską, mając na względzie ochronę zdrowia publicznego, poprawę sytuacji epizootycznej kraju oraz obowiązujące w tym zakresie przepisy Unii Europejskiej.

8. Główny Lekarz Weterynarii nadzoruje realizację programu zwalczania chorób zakaźnych zwierząt, a w przypadku programu współfinansowanego ze środków Unii Europejskiej – informuje Komisję Europejską o postępach w jego realizacji zgodnie z przepisami obowiązującymi w Unii Europejskiej.

9. Minister właściwy do spraw rolnictwa określi, w drodze rozporządzenia, choroby zakaźne zwierząt, dla których opracowuje się programy zwalczania, mając na względzie ochronę zdrowia publicznego, poprawę sytuacji epizootycznej kraju oraz obowiązujące w tym zakresie przepisy Unii Europejskiej.

Art. 60. 1. Organy Inspekcji Weterynaryjnej w celu oceny stanu epizootycznego oraz zapewnienia zdrowia publicznego i zdrowia zwierząt na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub jego części prowadzą badania kontrolne zakażeń zwierząt.

2. Minister właściwy do spraw rolnictwa określi, w drodze rozporządzenia, rodzaj jednostek chorobowych, sposób prowadzenia kontroli oraz zakres badań, mając na względzie zapewnienie bezpieczeństwa sanitarnego kraju.

Art. 61. Graniczny lekarz weterynarii, w przypadku zagrożenia przeniesienia z zagranicy lub za granicę choroby zakaźnej zwierząt, podejrzenia lub wystąpienia choroby zakaźnej zwierząt w granicznym posterunku weterynaryjnej kontroli granicznej, stosuje środki, wymienione w art. 44 ust. 6 i 7 oraz art. 46, w tym wydaje decyzje, powiadamiając o tym natychmiast powiatowego lekarza weterynarii, z którym współpracuje przy zwalczaniu choroby zakaźnej zwierząt oraz wojewódzkiego lekarza weterynarii.

Art. 62. Główny Lekarz Weterynarii występuje do Komisji Europejskiej z wnioskiem o uznanie terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub regionu położonego na tym terytorium za urzędowo wolne od danej choroby zakaźnej zwierząt, jeżeli są spełnione wymagania w tym zakresie określone w przepisach Unii Europejskiej.

Art. 63. Minister właściwy do spraw rolnictwa określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) szczegółowy sposób i tryb zwalczania chorób zakaźnych zwierząt podlegających obowiązkowi zwalczania, a w szczególności:
 - a) sposób i tryb postępowania przy podejrzeniu choroby, w tym prowadzenia dochodzenia epizootycznego,
 - b) sposób i tryb postępowania przy stwierdzeniu choroby,
 - c) rodzaj i sposób pobierania próbek do badań laboratoryjnych rozpoznawczych związanych ze zwalczaniem choroby,
 - d) środki, o których mowa w art. 46 ust. 1, art. 47 ust. 1 i art. 48 ust. 3, stosowane przy zwalczaniu chorób, w tym szczegółowy sposób i warunki określania ogniska choroby, obszaru zapowietrzonego, zagrożonego i buforowego,
 - e) procedury czyszczenia i odkażania, dezynsekcji i deratyzacji oraz wykaz stosowanych środków dezynfekcyjnych, dezynsekcyjnych i deratyzacyjnych,
 - f) sposób i tryb postępowania przy wygaszaniu ogniska choroby,
 - g) warunki i sposób ponownego umieszczania zwierząt w gospodarstwach,
 - h) wymagania niezbędne do uznania terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub regionu położonego na tym terytorium za urzędowo

wolne od danej choroby zakaźnej zwierząt oraz szczegółowy tryb tego uznawania,

i) sposób prowadzenia dokumentacji związanej ze zwalczaniem choroby

– mając na względzie ochronę zdrowia publicznego i zdrowia zwierząt;

2) szczegółowy tryb i sposób zgłaszania wniosku, o którym mowa w art. 62, oraz dokumentację do niego dołączoną, mając na względzie obowiązujące w tym zakresie przepisy Unii Europejskiej.

Art. 64. 1. Organy Inspekcji Weterynaryjnej, Państwowej Inspekcji Sanitarnej, Inspekcji Farmaceutycznej, Inspekcji Handlowej, Inspekcji Transportu Drogowego, Inspekcji Jakości Handlowej Artykułów Rolno-Spożywczych oraz jednostki samorządu terytorialnego współpracują przy zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt.

2. Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, warunki i formy współpracy, o której mowa w ust. 1, mając na względzie zapewnienie skutecznego zwalczania chorób zakaźnych zwierząt.

Rozdział 9

Zasady stosowania substancji o działaniu hormonalnym, tyreostatycznym i beta-agonistycznym

Art. 65. Zabrania się:

1) umieszczania na rynku, w celu podawania zwierzętom, substancji o działaniu tyreostatycznym oraz stilbenów, pochodnych stilbenów, ich soli i estrów;

- 2) umieszczania na rynku, w celu podawania zwierzętom, z których lub od których są pozyskiwane produkty, w rozumieniu przepisów o wymaganiach weterynaryjnych dla produktów pochodzenia zwierzęcego, substancji o działaniu beta-agonistycznym oraz oestradiol 17 β i jego pochodnych estropodobnych.

Art. 66. 1. Zabrania się podawania zwierzętom gospodarskim, zwierzętom dzikim utrzymywanym przez człowieka jak zwierzęta gospodarskie oraz zwierzętom akwakultury:

- 1) substancji o działaniu tyreostatycznym;
- 2) stilbenów, pochodnych stilbenów, ich soli i estrów;
- 3) substancji o działaniu beta-agonistycznym;
- 4) oestradiolu 17 β i jego pochodnych estropodobnych;
- 5) substancji o działaniu estrogenym innych niż oestradiol 17 β i jego pochodne estropodobne oraz o działaniu androgennym lub gestagennym.

2. Zabrania się:

- 1) utrzymywania w gospodarstwie zwierząt akwakultury, w których organizmie znajdują się lub u których wykryto substancje wymienione w ust. 1, z wyłączeniem przypadków gdy stwierdzono, że substancje te podawano zgodnie z art. 67, 69 lub 71;
- 2) umieszczania na rynku lub uboju zwierząt gospodarskich lub zwierząt dzikich utrzymywanych przez człowieka jak zwierzęta gospodarskie, w których organizmach znajdują się lub u których wykryto substancje wymienione w ust. 1, z wyłączeniem przypadków gdy stwierdzono, że substancje te podawano zgodnie z art. 67, 69 lub 71;

3. Zabrania się umieszczania na rynku przeznaczonych do spożycia przez ludzi zwierząt akwakultury, którym były podawane substancje, wymienione w ust. 1, oraz przetworzonych produktów pochodzących od tych zwierząt.

4. Zabrania się umieszczania na rynku i przetwarzania mięsa zwierząt, o których mowa w ust. 2.

Art. 67. Zakazy, o których mowa w art. 65 i 66, nie dotyczą podawania w celach leczniczych:

- 1) testosteronu i progesteronu oraz ich pochodnych, łatwo uwalniających w miejscu ich podawania związki macierzyste w wyniku procesu hydrolizy, zachodzącego po ich wchłonięciu, zwierzętom gospodarskim i zwierzętom dzikim utrzymywanym przez człowieka jak zwierzęta gospodarskie;
- 2) produktów leczniczych weterynaryjnych z zawartością:
 - a) trenbolonów alilu, podawanych doustnie, lub substancji o działaniu beta-agonistycznym koniowatym lub zwierzętom domowym, w rozumieniu przepisów Unii Europejskiej⁶⁾, jeżeli są one stosowane zgodnie ze wskazaniami producenta;
 - b) substancji mających działanie beta-agonistyczne w postaci zastrzyków w celu przyspieszenia porodu u krów.

Art. 68. Zabrania się posiadaczom zwierząt posiadania i przechowywania w gospodarstwie produktów leczniczych weterynaryjnych zawierających:

- 1) substancje o działaniu beta-agonistycznym, które mogą być stosowane w celu przyspieszenia porodu;
- 2) oestradiol 17 β lub jego pochodnych estropodobnych.

Art. 69. Zabrania się podawania w postaci zastrzyków substancji, o których mowa w art. 67 pkt 2 lit. b, zwierzętom hodowlanym, włącznie ze zwierzętami reprodukcyjnymi, których okres aktywności jako reproduktorów dobiega końca.

Art. 70. 1. Zakazy, o których mowa w art. 65 i art. 66 ust. 1, nie dotyczą podawania, w ramach czynności zootechnicznych zwierzętom gospodarskim lub zwierzętom dzikim utrzymywanym przez człowieka jak zwierzęta gospodarskie, produktów leczniczych weterynaryjnych o działaniu estrogenym innych niż oestradiol 17 β i jego pochodne estropodobne oraz o działaniu androgennym lub gestagennym.

2. Dopuszcza się poddawanie ryb, w pierwszych 3 miesiącach życia, zabiegom mającym na celu zmianę płci, przy zastosowaniu produktów leczniczych weterynaryjnych o działaniu androgennym, których umieszczanie na rynku jest dopuszczone na podstawie przepisów Prawa farmaceutycznego.

3. Zabrania się wykonywania czynności zootechnicznych na zwierzętach przeznaczonych do chowu lub hodowli, włącznie ze zwierzętami reprodukcyjnymi w okresie tuczu, których okres aktywności jako reproduktorów dobiega końca.

Art. 71. Zakaz, o którym mowa w art. 66 ust. 1, nie dotyczy podawania zwierzętom gospodarskim lub zwierzętom dzikim utrzymywanym przez człowieka jak zwierzęta gospodarskie produktów leczniczych weterynaryjnych zawierających oestradiol 17 β lub jego estropodobnych pochodnych w celu leczenia u bydła:

- 1) maceracji lub mumifikacji płodu;
- 2) ropomacicza (pyometritis).

Art. 72. Zabrania się podawania zwierzętom gospodarskim lub zwierzętom dzikim utrzymywanym przez człowieka jak zwierzęta gospodarskie:

- 1) substancji o działaniu hormonalnym:

- a) działających jako osad,
 - b) o okresie karencji dłuższym niż 15 dni,
 - c) dla których nie istnieją odczynniki lub urządzenia stosowane w technikach analitycznych umożliwiające wykrycie obecności pozostałości przekraczających dopuszczalne poziomy;
- 2) produktów leczniczych weterynaryjnych zawierających substancje o działaniu beta-agonistycznym o okresie karencji dłuższym niż 28 dni.

Art. 73. 1. Zezwala się, w celu handlu, na:

- 1) umieszczanie na rynku zwierząt do hodowli oraz zwierząt reprodukcyjnych, których okres aktywności jako reproduktorów dobiega końca, jeżeli w ostatnim czasie były poddane czynnościom leczniczym, o których mowa w art. 67, 69 lub 71;
- 2) oznakowanie, zgodnie z przepisami o wymaganiach weterynaryjnych dla produktów pochodzenia zwierzęcego, mięsa pochodzącego ze zwierząt, o których mowa w pkt 1, jeżeli były przestrzegane okresy karencji określone w przepisach Prawa farmaceutycznego, jako mięsa przeznaczonego do handlu.

2. Handel końmi hodowlanymi, włączając zarejestrowane koniowate, którym w celach, określonych w art. 67, były podawane produkty lecznicze weterynaryjne zawierające trembolony alilu lub substancje o działaniu beta-agonistycznym, a w szczególności końmi:

- 1) wyścigowymi,
- 2) biorącymi udział w zawodach,
- 3) cyrkowymi lub
- 4) przeznaczonymi do badań lub na wystawy

- jest dopuszczalny przed upływem okresu karencji, jeżeli zostały zachowane warunki podawania tych produktów, a rodzaj i data leczenia zostały zapisane w dokumentach identyfikacyjnych, w które zaopatrzone zwierzęta.

3. Nie umieszcza się na rynku mięsa lub innych produktów pochodzenia zwierzęcego w rozumieniu przepisów o wymaganiach weterynaryjnych dla produktów pochodzenia zwierzęcego, pochodzących ze zwierząt lub od zwierząt, którym były podawane substancje o działaniu estrogenym, androgennym lub gestagennym, jeżeli przed dokonaniem uboju zwierzęcia nie był przestrzegany okres karencji wymagany dla wydalenia z jego organizmu produktów leczniczych weterynaryjnych.

Art. 74. 1. Organy Inspekcji Weterynaryjnej przeprowadzają kontrole w celu ustalenia:

- 1) posiadania lub przechowywania przez posiadaczy zwierząt substancji, o których mowa w art. 65 i 66;
- 2) stosowania niezgodnie z przepisami substancji o działaniu hormonalnym, tyreostatycznym i beta-agonistycznym lub produktów leczniczych weterynaryjnych zawierających takie substancje (nielegalne leczenie zwierząt);
- 3) nieprzestrzegania okresów karencji, o których mowa w art. 72 pkt 1 lit. b i pkt 2;
- 4) nieprzestrzegania ograniczeń lub zakazów stosowania substancji, o których mowa w art. 67, 69 lub 71.

2. Jeżeli w wyniku kontroli zostanie stwierdzony przypadek, o którym mowa w ust. 1, zwierzęta obejmuje się dozorem urzędowego lekarza weterynarii do czasu zastosowania wobec osób odpowiedzialnych środków, określonych w art. 79 ust. 2 pkt 1 i ust. 3, art. 80 i 82.

Art. 75. 1. Zabrania się przywozu:

- 1) zwierząt gospodarskich, zwierząt dzikich utrzymywanych przez człowieka jak zwierzęta gospodarskie i zwierząt akwakultury;
 - 2) mięsa i innych produktów pozyskanych ze zwierząt lub od zwierząt, o których mowa w pkt 1
- z państw trzecich, które dopuszczają umieszczanie na rynku w celu podawania zwierzętom stilbenów, pochodnych stilbenów, ich soli i estrów lub substancji o działaniu tyreostatycznym.

2. Zabrania się przywozu z państw trzecich znajdujących się na listach sporządzanych zgodnie z przepisami Unii Europejskiej:

- 1) zwierząt gospodarskich, zwierząt dzikich utrzymywanych przez człowieka jak zwierzęta gospodarskie oraz zwierząt akwakultury, którym były podawane:
 - a) substancje o działaniu tyreostatycznym oraz stilbeny, pochodne stilbenów, ich soli i estrów,
 - b) substancje o działaniu beta-agonistycznym oraz oestradiol 17 β i jego pochodne estropodobne, z wyłączeniem przypadków gdy substancje te były podawane w sposób określony w art. 67-69, 71 lub 73, a okresy karencji przewidziane w umowach międzynarodowych były przestrzegane;
- 2) mięsa i innych produktów w rozumieniu przepisów o wymaganiach weterynaryjnych dla produktów pochodzenia zwierzęcego, pozyskanych z lub od zwierząt, których przywóz jest zakazany zgodnie z pkt 1.

Art. 76. Dopuszcza się przywóz z państw trzecich zwierząt przeznaczonych do hodowli, zwierząt reprodukcyjnych, których okres aktywności reprodukcyjnej dobiega końca lub mięsa z nich pozyskanego, jeżeli państwa te zagwarantują spełnienie wymagań co najmniej równoważnych do wymagań określonych w przepisach art. 65-75.

Rozdział 10

Przepisy karne

Art. 77. Kto:

- 1) prowadząc działalność nadzorowaną, nie spełniania wymagań weterynaryjnych przewidzianych dla określonego rodzaju i zakresu tej działalności, powodując przez to zagrożenie epizootyczne lub epidemiczne lub niewłaściwą jakość zdrowotną produktach albo prowadzi taką działalność bez stwierdzenia spełniania wymagań weterynaryjnych;
- 2) dokonuje przywozu zwierząt, niejadalnych produktów pochodzenia zwierzęcego lub ubocznych produktów zwierzęcych wbrew zakazowi przywozu, lub bez zachowania, lub z naruszeniem wymagań weterynaryjnych obowiązujących w tym zakresie;
- 3) dokonuje handlu lub umieszcza na rynku zwierzęta, niejadalne produkty pochodzenia zwierzęcego, lub uboczne produkty zwierzęce bez zachowania, lub z naruszeniem wymagań weterynaryjnych obowiązujących w tym zakresie;
- 4) dokonuje przemieszczania koniowatych bez zachowania lub z naruszeniem wymagań weterynaryjnych obowiązujących w tym zakresie;

- 5) umieszcza zwierzęta w gospodarstwie lub transportuje je bez zachowania lub z naruszeniem wymagań weterynaryjnych obowiązujących w tym zakresie
- podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do roku.

Art. 78. Kto:

- 1) wbrew zakazowi prowadzi szczepienia ochronne przeciwko chorobom zakaźnym zwierząt lub wykonuje takie szczepienia;
 - 2) nie stosuje się do nakazów, zakazów lub ograniczeń wydanych w celu zwalczania choroby zakaźnej, wymienionych w art. 46 ust. 1 pkt 1, 3, 6, 9, pkt 10 lit. c, pkt 12-14, art. 47 ust. 1 pkt 2-4, art. 48 ust. 3 pkt 2-4 lub art. 49 ust. 1
- podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 3.

Art. 79. 1. Kto:

- 1) umieszcza na rynku, w celu podawania zwierzętom, substancje o działaniu tyreostatycznym oraz stilbeny, pochodne stilbenów, ich sole i estry;
 - 2) umieszcza na rynku w celu podawania zwierzętom, z których lub od których są pozyskiwane produkty, w rozumieniu przepisów o wymaganiach weterynaryjnych dla produktów pochodzenia zwierzęcego, substancje o działaniu beta-agonistycznym oraz oestradiol 17 β i jego pochodne estropodobne
- podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności lub pozbawienia wolności do lat 3;

2. Kto wbrew zakazowi:

- 1) podaje zwierzętom gospodarskim, zwierzętom dzikim utrzymywanym przez człowieka jak zwierzęta gospodarskie i zwierzętom akwakultury substancje, o których mowa w art. 66 ust. 1;
- 2) utrzymuje w gospodarstwie zwierzęta akwakultury, w których organizmie znajdują się lub u których wykryto substancje wymienione w art. 66 ust. 1;
- 3) umieszcza na rynku lub dokonuje uboju zwierząt gospodarskich lub zwierząt dzikich utrzymywanych przez człowieka jak zwierzęta gospodarskie, w których organizmach znajdują się lub u których wykryto substancje wymienione w art. 66 ust. 1;
- 4) umieszcza na rynku przeznaczone do spożycia przez ludzi zwierzęta akwakultury, którym były podawane substancje, wymienione w art. 66 ust. 1, oraz przetworzone produkty pochodzące od tych zwierząt;
- 5) umieszcza na rynku i przetwarza mięso zwierząt, o których mowa w pkt 2 i 3

– podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności lub pozbawienia wolności do lat 3.

3. Kto podaje w celach leczniczych zwierzętom gospodarskim lub zwierzętom dzikim utrzymywanym przez człowieka jak zwierzęta gospodarskie substancje, o których mowa w art. 67, niezgodnie z przepisami tego artykułu

– podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności lub pozbawienia wolności do lat 3.

Art. 80. 1. Kto, będąc posiadaczem zwierząt gospodarskich posiada i przechowuje w gospodarstwie produkty lecznicze weterynaryjne zawierające substancje o

działaniu beta-agonistycznym, które mogą być stosowane w celu przyspieszenia porodu oraz zawierające oestradiol 17 β lub jego pochodne estropodobne

– podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności lub pozbawienia wolności do lat 3.

2. Kto podaje w postaci zastrzyków substancje, o których mowa w art. 67 pkt 2 lit. b, zwierzętom hodowlanym, włącznie ze zwierzętami reprodukcyjnymi, których okres aktywności jako reproduktorów dobiega końca

– podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności lub pozbawienia wolności do lat 3.

3. Kto wykonuje czynności zootechniczne na zwierzętach przeznaczonych do chowu lub hodowli, włącznie ze zwierzętami reprodukcyjnymi w okresie tuczu, których okres aktywności jako reproduktorów dobiega końca

– podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności lub pozbawienia wolności do lat 3.

4. Kto podaje zwierzętom gospodarskim lub zwierzętom dzikim utrzymywanym przez człowieka jak zwierzęta gospodarskie:

1) substancje o działaniu hormonalnym:

a) działające jako osad,

b) o okresie karencji dłuższym niż 15 dni,

c) dla których nie istnieją odczynniki lub urządzenia stosowane w technikach analitycznych umożliwiające wykrycie obecności pozostałości przekraczających dopuszczalne poziomy;

2) produkty lecznicze weterynaryjne zawierające substancje o działaniu beta-agonistycznym o okresie karencji dłuższym niż 28 dni

– podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności lub pozbawienia wolności do lat 3.

5. Kto umieszcza na rynku mięso lub inne produkty pochodzenia zwierzęcego w rozumieniu przepisów o wymaganiach weterynaryjnych dla produktów pochodzenia zwierzęcego, niezgodnie z przepisami art. 73 ust. 3

– podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności lub pozbawienia wolności do lat 3.

Art. 81. Kto wbrew zakazowi przywozi z państw trzecich zwierzęta gospodarskie, zwierzęta dzikie utrzymywane przez człowieka jak zwierzęta gospodarskie lub zwierzęta akwakultury, albo pochodzące od takich zwierząt mięso lub produkty pochodzenia zwierzęcego w rozumieniu przepisów o wymaganiach weterynaryjnych dla produktów pochodzenia zwierzęcego

– podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności lub pozbawienia wolności do lat 3.

Art. 82. Kto stosuje niezgodnie z przepisami substancje o działaniu hormonalnym, tyreostatycznym i beta-agonistycznym lub produkty lecznicze weterynaryjne zawierające takie substancje

– podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności lub pozbawienia wolności do lat 3.

Art. 83. W sprawach o przestępstwo, o którym mowa w art. 79 ust. 2 pkt 1, ust. 3, art. 80 ust. 1 i 2, ust. 4 pkt 1 lit. b i pkt 2 oraz art. 82, sąd orzeka środek karny w postaci przepadku substancji lub produktów.

Art. 84. 1. Kto:

- 1) prowadząc działalność nadzorowaną, nie spełniania wymagań weterynaryjnych określonych dla danego rodzaju i zakresu tej działalności albo prowadzi taką działalność bez zawiadomienia w wymaganym terminie o zamiarze jej rozpoczęcia;
- 2) wbrew obowiązkowi nie zawiadamia właściwych organów lub innych podmiotów o podejrzeniu wystąpienia choroby zakaźnej zwierząt lub zoonozy albo nie przekazuje informacji wskazujących na możliwość wystąpienia takiej choroby albo nie stosuje się do innych obowiązków w razie podejrzenia wystąpienia choroby zakaźnej zwierząt lub zoonozy;
- 3) nie stosuje się do nakazów, zakazów lub ograniczeń wydanych w celu zwalczania choroby zakaźnej zwierząt lub zoonozy, wymienionych w art. 46 ust. 1 pkt 4, 5, 7, 8, pkt 10 lit. a i b, pkt 11, art. 47 ust. 1 pkt 5 i 6, art. 48 ust. 3 pkt 5;
- 4) prowadząc działalność w zakresie lecznictwa zwierząt:
 - a) nie wypełnia obowiązku informowania powiatowego lekarza o chorobach zakaźnych zwierząt podlegających notyfikacji w Unii Europejskiej lub obowiązkowi rejestracji,
 - b) nie prowadzi lub prowadzi w sposób nieprawidłowy dokumentację lekarsko-weterynaryjną;
- 5) prowadząc laboratorium wykonujące badania w zakresie dotyczącym zoonoz nie informuje o przypadku stwierdzenia zoonozy;
- 6) będąc posiadaczem zwierząt gospodarskich nie prowadzi lub prowadzi w sposób nieprawidłowy ewidencję leczenia zwierząt;
- 7) uchyla się od obowiązku ochronnego szczepienia zwierzęcia przeciwko wściekliznie;

- 8) uchyla się od obowiązków określonych w programie zwalczania chorób zakaźnych zwierząt, wprowadzonym na podstawie art. 59 ust. 3

– podlega karze aresztu, ograniczenia wolności albo karze grzywny.

2. W sprawach o czyny, o których mowa w ust. 1, stosuje się przepisy Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia.

Rozdział 11

Zmiany w przepisach obowiązujących, przepisy przejściowe i końcowe

Art. 85. W ustawie z dnia 27 sierpnia 2003 r. o weterynaryjnej kontroli granicznej (Dz. U. Nr 165, poz. 1590) w art. 10 ust. 2-4 otrzymują brzmienie:

„2. Przywóz przesyłek zwierząt jest dopuszczalny:

- 1) z państw trzecich lub ich części, które znajdują się na listach ogłaszanych przez Komisję Europejską – w przypadku zwierząt, dla których określono wymagania przywozowe w przepisach Unii Europejskiej;
- 2) jeżeli zostały spełnione wymagania określone w przepisach państwa końcowego przeznaczenia, będącego państwem Unii Europejskiej – w przypadku zwierząt, dla których nie określono wymagań przywozowych w przepisach Unii Europejskiej.

3. Przywóz przesyłek produktów jest dopuszczalny:

- 1) ze znajdujących się na listach ogłaszanych przez Komisję Europejską:
 - a) państw trzecich lub ich części,

b) zakładów uprawnionych do wprowadzania produktów na terytorium Unii Europejskiej

– w przypadku produktów, dla których określono wymagania przywozowe w przepisach Unii Europejskiej;

2) jeżeli zostały spełnione wymagania określone w przepisach państwa końcowego przeznaczenia będącego państwem Unii Europejskiej – w przypadku produktów, dla których nie określono wymagań przywozowych w przepisach Unii Europejskiej.

4. Wymagania, o których mowa w ust. 2 pkt 2 i ust. 3 pkt 2, w przypadku gdy państwem końcowego przeznaczenia przesyłki zwierząt lub produktów jest Rzeczpospolita Polska, określają przepisy dotyczące ochrony zdrowia zwierząt i zwalczania chorób zakaźnych zwierząt oraz przepisy dotyczące wymagań dla produktów pochodzenia zwierzęcego.”.

Art. 86. 1. Podmioty prowadzące w dniu wejścia w życie ustawy działalność nadzorowaną, której prowadzenie zgodnie z przepisami dotychczasowymi nie wymagało zgłoszenia zamiaru jej podjęcia powiatowemu lekarzowi weterynarii, tracą prawo do prowadzenia tej działalności, jeżeli w terminie 3 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy nie dokonają zgłoszenia zgodnie z jej przepisami.

2. Podmioty prowadzące w dniu wejścia w życie ustawy działalność nadzorowaną, której prowadzenie zgodnie z przepisami dotychczasowymi wymagało zgłoszenia zamiaru jej podjęcia powiatowemu lekarzowi weterynarii, wpisane do rejestru powiatowego lekarza weterynarii prowadzonego na podstawie przepisów dotychczasowych, zachowują prawo do jej prowadzenia.

3. Podmioty prowadzące w dniu wejścia w życie ustawy działalność nadzorowaną, której prowadzenie zgodnie z przepisami dotychczasowymi nie wymagało stwierdzenia spełnienia warunków weterynaryjnych, a zgodnie z przepisami ustawy lub przepisami wydanymi na jej podstawie wymaga takiego stwierdzenia, w tym stwierdzenia

spełniania wymagań weterynaryjnych dla obiektów budowlanych lub miejsc prowadzenia działalności nadzorowanej albo dla osób wykonujących określone czynności w ramach tej działalności, tracą prawo do prowadzenia tej działalności, jeżeli w terminie 3 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy nie złożą wniosku o dokonanie takiego stwierdzenia zgodnie z jej przepisami.

4. Podmioty, o których mowa w ust. 2, w zakresie objętym decyzjami stwierdzającymi spełnienie warunków weterynaryjnych wydanymi na podstawie przepisów dotychczasowych oraz wpisami do rejestrów powiatowych lekarzy weterynarii, prowadzonych na podstawie przepisów dotychczasowych, a także obiekty budowlane, miejsca lub osoby wykonujące określone czynności w ramach prowadzonej przez nie działalności nadzorowanej, uważa się za zatwierdzone w rozumieniu przepisów Unii Europejskiej.

5. Podmiotom prowadzącym w dniu wejścia w życie ustawy działalność nadzorowaną, obejmującą utrzymywanie bydła, owiec i kóz z zamiarem przeznaczania ich do handlu lub umieszczania na rynku w kraju, które po dniu wejścia w życie ustawy wystąpią o wystawienie świadectwa zdrowia zwierzęcia znajdującego się w posiadaniu przez nich stadzie lub gospodarstwie, powiatowy lekarz weterynarii wydaje z urzędu decyzję w sprawie uznania:

- 1) stada będącego w ich posiadaniu za urzędowo wolne od gruźlicy, urzędowo wolne lub wolne od brucelozy i urzędowo wolne od enzoptycznej białaczki bydła;
- 2) gospodarstwa będącego w ich posiadaniu, w którym są utrzymywane owce i kozy, za urzędowo wolne od brucelozy lub wolne od brucelozy.

Art. 87. Do postępowań w sprawach objętych przepisami ustawy, wszczętych a niezakończonych przed dniem jej wejścia w życie, stosuje się przepisy tej ustawy.

Art. 88. 1. Rejestry podmiotów prowadzone przez powiatowych lekarzy weterynarii na podstawie art. 5 ust. 3c i 3d ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 r. o zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt, badaniu zwierząt rzeźnych i mięsa oraz o Inspekcji Weterynaryjnej (Dz. U. z 1999 r. Nr 66, poz. 752, z późn. zm.⁷⁾), stają się rejestrami, o których mowa w art. 11 niniejszej ustawy.

2. Dane zawarte w wykazach podmiotów prowadzonych przez Głównego Lekarza Weterynarii na podstawie art. 5 ust. 3e i 3f ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 r. o zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt, badaniu zwierząt rzeźnych i mięsa oraz o Inspekcji Weterynaryjnej, wykorzystuje się do prowadzenia list, o których mowa w art. 12 niniejszej ustawy.

3. Dane zawarte w systemie gromadzenia i przekazywania informacji dotyczących chorób zakaźnych zwierząt, o którym mowa w art. 20a ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 r. o zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt, badaniu zwierząt rzeźnych i mięsa oraz o Inspekcji Weterynaryjnej, wykorzystuje się do prowadzenia systemu, o którym mowa w art. 53 niniejszej ustawy.

4. Dokumentację prowadzoną na podstawie przepisów dotychczasowych przechowuje się 5 lat od dnia wejścia w życie ustawy.

5. Plany gotowości zwalczania chorób zakaźnych zwierząt opracowane na podstawie dotychczasowych przepisów zachowują ważność.

Art. 89. Dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 5 ust. 4 i 5, art. 8 ust. 4, art. 20 ust. 4, art. 20a ust. 6, art. 21, art. 21a ust. 2, art. 24 ust. 2, art. 25 ust. 8 i 9 oraz art. 25a ust. 2 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 r. o zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt, badaniu zwierząt rzeźnych i mięsa oraz o Inspekcji Weterynaryjnej, zachowują moc do czasu wejścia w życie nowych przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 10, art. 11 ust. 4, art. 28, art. 49 ust. 2, art. 51 ust. 12, art. 53 ust. 9, art. 54 ust. 7, art. 55 ust. 4, art. 56 ust. 10 i 11, art. 58 ust. 6, art. 60 ust. 2 i art. 63 niniejszej ustawy.

Art. 90. Ustawa wchodzi w życie z dniem uzyskania przez Rzeczpospolitą Polską członkostwa w Unii Europejskiej.

¹⁾ Niniejszą ustawą zmienia się ustawę z dnia 27 sierpnia 2003 r. o weterynaryjnej kontroli granicznej (Dz. U. Nr 165, poz. 1590).

Przepisy niniejszej ustawy wdrażają postanowienia:

- a) dyrektywy Rady 64/432/EWG z dnia 26 czerwca 1964 r. w sprawie problemów zdrowotnych zwierząt wpływających na handel wewnątrzspółnotowy bydłem i trzodą chlewną,
- b) dyrektywy Rady 88/407/EWG z dnia 14 czerwca 1988 r. ustanawiającej warunki zdrowotne zwierząt wymagane w handlu wewnątrzspółnotowym oraz w przywozie zamrożonego nasienia bydła domowego,
- c) dyrektywy Rady 89/556/EWG z dnia 25 września 1989 r. w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt regulujących handel wewnątrzspółnotowy oraz przywóz z państw trzecich zarodków bydła domowego,
- d) dyrektywy Rady 90/426/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt regulujących przemieszczanie i przywóz zwierząt z rodziny koniowatych z państw trzecich,
- e) dyrektywy Rady 90/429/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. ustanawiającej wymagania dotyczące zdrowia zwierząt mające zastosowanie w handlu wewnątrzspółnotowym oraz w przywozie nasienia trzody chlewnej,
- f) dyrektywy Rady 90/539/EWG z dnia 15 października 1990 r. w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt regulujących handel wewnątrzspółnotowy i przywóz z państw trzecich drobiu i jaj wylęgowych,
- g) rozporządzenia (WE) nr 1774/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 3 października 2002 r. ustanawiającego przepisy sanitarne dotyczące produktów pochodzenia zwierzęcego nieprzeznaczonych do spożycia przez ludzi,
- h) dyrektywy Rady 91/67/EWG z dnia 28 stycznia 1991 r. dotyczącej warunków zdrowotnych zwierząt obowiązujących przy wprowadzaniu na rynek zwierząt i produktów akwakultury,
- i) dyrektywy Rady 91/68/EWG z dnia 28 stycznia 1991 r. w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt regulujących handel wewnątrzspółnotowy owcami i kozami,
- j) dyrektywy Rady 91/628/EWG z dnia 19 listopada 1991 r. w sprawie ochrony zwierząt podczas transportu i zmieniającej dyrektywy 90/425/EWG oraz 91/496/EWG,
- k) dyrektywy Rady 92/65/EWG z dnia 13 lipca 1992 r. ustanawiającej warunki zdrowia zwierząt regulujące handel i przywóz do Wspólnoty zwierząt, nasienia, komórek jajowych i zarodków nieobjętych warunkami zdrowia zwierząt ustanowionymi w szczególnych zasadach Wspólnoty określonych w załączniku A pkt I do dyrektywy 90/425/EWG,
- l) dyrektywy Rady 92/118/EWG z dnia 17 grudnia 1992 r. ustanawiającej warunki zdrowotne zwierząt i zdrowia publicznego regulujące handel i przywóz do Wspólnoty produktów nieobjętych wyżej wymienionymi warunkami ustanowionymi w szczególnych zasadach wspólnotowych określonych w załączniku A pkt I do dyrektywy 89/662/EWG oraz w zakresie czynników chorobotwórczych do dyrektywy 90/425/EWG,
- m) dyrektywy Rady 96/22/WE z dnia 29 kwietnia 1996 r. dotyczącej zakazu stosowania w gospodarstwach hodowlanych niektórych związków o działaniu hormonalnym, tyreostatycznym i β -agonistycznym i uchylającej dyrektywy 81/602/EWG, 88/146/EWG oraz 88/299/EWG,
- n) dyrektywy Rady 85/511/EWG z dnia 18 listopada 1985 r. wprowadzającej środki wspólnotowe w sprawie zwalczania pryszczycy,
- o) decyzji Komisji 88/397/EWG z dnia 12 lipca 1988 r. koordynującej zasady ustanowione przez Państwa Członkowskie w zastosowaniu art. 6 dyrektywy Rady 85/511/EWG,
- p) dyrektywy Rady 2001/89/WE z dnia 23 października 2001 r. w sprawie wspólnotowych środków zwalczania klasycznego pomoru świń,
- q) decyzji Komisji 2002/106/WE z dnia 1 lutego 2002 r. zatwierdzającej Podręcznik Diagnostyczny ustanawiający procedury diagnostyczne, metody pobierania próbek oraz kryteria oceny wyników badań laboratoryjnych w celu potwierdzenia klasycznego pomoru świń,
- r) dyrektywy Rady 92/35/EWG z dnia 29 kwietnia 1992 r. ustanawiającej zasady kontroli i środki zwalczania afrykańskiego pomoru koni,
- s) dyrektywy Rady 92/40/EWG z dnia 19 maja 1992 r. wprowadzającej wspólnotowe środki zwalczania grypy drobiu,

-
- t) dyrektywy Rady 92/66/EWG z dnia 14 lipca 1992 r. wprowadzającej wspólnotowe środki zwalczania rzekomego pomoru drobiu,
 - u) decyzji Komisji 93/152/EWG z dnia 8 lutego 1993 r. ustanawiającej kryteria dla szczepionek używanych przeciwko rzekomemu pomorowi drobiu w związku z programami szczepień rutynowych,
 - v) dyrektywy Rady 93/53/EWG z dnia 24 czerwca 1993 r. wprowadzającej minimalne środki wspólnotowe zwalczania niektórych chorób ryb,
 - w) decyzji Komisji 2001/183/WE z dnia 22 lutego 2001 r. ustanawiającej plany pobierania próbek i metody diagnostyczne do celów wykrywania i potwierdzania występowania niektórych chorób ryb oraz uchylającej decyzję 92/532/EWG,
 - x) dyrektywy Rady 95/70/WE z dnia 22 grudnia 1995 r. wprowadzającej minimalne wspólnotowe środki zwalczania niektórych chorób małż,
 - y) dyrektywy Rady 92/119/EWG z dnia 17 grudnia 1992 r. wprowadzającej ogólne wspólnotowe środki zwalczania niektórych chorób zwierząt i szczególne środki odnoszące się do choroby pęcherzykowej świń,
 - z) decyzji Komisji 2000/428/WE z dnia 4 lipca 2000 r. ustanawiającej procedury diagnostyczne, metody pobierania próbek i kryteria oceny wyników badań laboratoryjnych w celu potwierdzenia i diagnostyki różnicowej choroby pęcherzykowej świń,
 - za) dyrektywy Rady 2002/60/WE z dnia 27 czerwca 2002 r. ustanawiającej przepisy szczególne w celu zwalczania afrykańskiego pomoru świń oraz zmieniającej dyrektywę 92/119/EWG w zakresie choroby cieszyńskiej i afrykańskiego pomoru świń,
 - zb) dyrektywy Rady 2000/75/WE z dnia 20 listopada 2000 r. ustanawiającej przepisy szczególne odnośnie do kontroli i zwalczania choroby niebieskiego języka,
 - zc) dyrektywy Rady 82/894/EWG z dnia 21 grudnia 1982 r. w sprawie zgłaszania chorób zwierząt we Wspólnocie,
 - zd) decyzji Komisji 89/363/EWG z dnia 31 maja 1989 r. zmieniającej decyzję Komisji z dnia 30 stycznia 1985 r. ustanawiającej kody do zgłaszania chorób zwierząt,
 - ze) decyzji Komisji 2000/807/WE z dnia 11 grudnia 2000 r. ustanawiającej skodyfikowaną formę i kody zgłaszania chorób zwierząt na mocy dyrektywy Rady 82/894/EWG oraz uchylającej decyzje 84/90/EWG oraz 90/442/EWG,
 - zf) decyzji Komisji 2002/807/WE z dnia 15 października 2002 r. zmieniającej decyzję 2000/807/WE ustanawiającą skodyfikowaną formę i kody zgłaszania chorób zwierząt na mocy dyrektywy Rady 82/894/EWG,
 - zg) dyrektywy Rady 92/117/EWG z dnia 17 grudnia 1992 r. dotyczącej środków ochrony przed określonymi chorobami odzwierzęcymi i odzwierzęcymi czynnikami chorobotwórczymi u zwierząt i w produktach pochodzenia zwierzęcego, w celu zapobieżenia zakażeniom i zatruciom przenoszonym przez żywność,
 - zh) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 999/2001 z dnia 22 maja 2001 r. ustanawiającego zasady dotyczące zapobiegania, kontroli i zwalczania niektórych przenośnych gąbczastych encefalopatii,
 - zi) dyrektywy Rady 72/462/EWG z dnia 12 grudnia 1972 r. w sprawie problemów zdrowotnych i inspekcji weterynaryjnej przed przywozem z państw trzecich bydła, trzody chlewnej i świeżego mięsa.
- 2) Rozporządzenie 1774/2002/WE Parlamentu Europejskiego Europejskiego Rady z dnia 3 października 2002 r. określające przepisy zdrowotne dotyczące produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego, nieprzeznaczonych do spożycia przez ludzi.
- 3) Art. 6 dyrektywy Rady 90/539/EWG z dnia 15 października 1990 r. w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt regulujących handel wewnątrzspółnotowy i przywóz z państw trzecich drobiu i jaj wylęgowych.
- 4) Dyrektywa Rady 91/67/EWG z dnia 28 stycznia 1991 r., dotycząca warunków zdrowotnych zwierząt obowiązujących przy wprowadzaniu na rynek zwierząt i produktów akwakultury.
- 5) Art. 5 ust. 1 pkt 1 i załącznik B dyrektywy Rady 91/67/EWG z dnia 28 stycznia 1991 r., dotyczącej warunków zdrowotnych zwierząt obowiązujących przy wprowadzaniu na rynek zwierząt i produktów akwakultury.
- 6) Rozporządzenie 998/2003/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 maja 2003 r. w sprawie wymogów dotyczących zdrowia zwierząt stosowanych do przemieszczania zwierząt domowych o charakterze niehandlowym i zmieniające dyrektywę Rady 92/65/EWG.
- 7) Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały zgłoszone w Dz.U. z 2001 r. Nr 29, poz. 320, Nr 123, poz. 1350 i Nr 129, poz. 1438, z 2002 r. Nr 112, poz. 976 oraz z 2003 r. Nr 52, poz. 450, Nr 122, poz. 1144 i Nr 165, poz. 1590.

1-34-iv

Załączniki do ustawy
z dnia (poz. ...)

Załącznik nr 1

Wykaz chorób zakaźnych zwierząt podlegających obowiązkowi zwalczania

- 1) pryszczycza (Foot and mouth disease - FMD);
- 2) pęcherzykowe zapalenie jamy ustnej (Vesicular stomatitis);
- 3) choroba pęcherzykowa świń (Swine vesicular disease – SVD);
- 4) księgossusz (Rinderpest);
- 5) pomór małych przeżuwaczy (Peste des petits ruminants – PPR);
- 6) zaraza płucna bydła (Contagious bovine pleuropneumonia – CBPP);
- 7) guzowata choroba skóry bydła (Lumpy skin disease – LSD);
- 8) gorączka doliny Rift (Rift valley fever);
- 9) choroba niebieskiego języka (Bluetongue);
- 10) ospa owiec i ospa kóz (Sheep pox and goat pox);
- 11) afrykański pomór koni (African horse sickness);
- 12) afrykański pomór świń (African swine fever – ASF);
- 13) klasyczny pomór świń (Classical swine fever – CSF, Hog cholera);
- 14) wysoce zjadliwa grypa ptaków d. pomór drobiu (Highly pathogenic avian influenza – HPAI d. Fowl plague);
- 15) rzekomy pomór drobiu (Newcastle disease - ND);
- 16) wścieklizna (Rabies);
- 17) wąglik (Anthrax);
- 18) gruźlica bydła (Bovine tuberculosis);
- 19) bruceloza u bydła, kóz, owiec i świń (B. abortus, B. melitensis, B. ovis, B. suis);
- 20) enzootyczna białaczka bydła (Enzootic bovine leucosis - EBL);
- 21) gąbczasta encefalopatia bydła (Bovine spongiform encephalopathy – BSE);
- 22) zgnilec amerykański pszczół (American foulbrood);
- 23) trzęsawka owiec (Scrapie);

- 24) zakaźna martwica układu krwiotwórczego ryb łososiowatych (Infectious haematopoietic necrosis – IHN);
- 25) zakaźna anemia łososi (Infectious salmon anaemia – ISA)
- 26) wirusowa posocznica krwotoczna (Viral haemorrhagic septicaemia – VHS)
- 27) krwotoczna choroba zwierzyny płowej (Epizootic haemorrhagic disease of deer – EHD).

ZAŁĄCZNIK Nr 2

Wykaz chorób zakaźnych zwierząt podlegających obowiązkowi rejestracji

- 1) paratuberkuloza (Paratuberculosis);
- 2) listerioza (Listeriosis);
- 3) toksoplazmoza (Toxoplasmosis);
- 4) tularemia (Tularaemia);
- 5) amerykańskie wirusowe zapalenia mózgu i rdzenia koni (Equine encephalomyelitis);
- 6) nosacizna (Glanders);
- 7) niedokrwistość zakaźna koni (Equine infectious anaemia);
- 8) zakaźne zapalenie macicy u kłaczy (Contagious equine metritis);
- 9) wirusowe zapalenie tętnic koni (Equine viral arteritis);
- 10) zaraza stadnicza (Dourine);
- 11) zakaźne zapalenie nosa i tchawicy/otręt bydła (Infectious bovine rhinotracheitis/infectious pustular vulvovaginitis IBR/IPV);
- 12) choroba mętwikowa bydła (Bovine genital campylobacteriosis);
- 13) zaraza rzęsistkowa bydła (Trichomonosis);
- 14) gorączka Q (Q fever);
- 15) salmonelozы bydła i świń (Salmonellosis of cattle and pigs);
- 16) wirusowe zapalenie żołądka i jelit świń (Transmissible gastroenteritis - TGE);
- 17) włośnica (Trichinellosis);
- 18) choroba Aujeszkiego u świń (Aujeszky's disease in pigs);
- 19) enterowirusowe zapalenie mózgu i rdzenia świń d. choroba cieszyńska i talfańska (Porcine enteroviral encephalomyelitis);
- 20) zakaźna bezmleczność u owiec i kóz (Contagious agalactia);
- 21) choroba maedi-visna (Maedi-visna disease);
- 22) gruczolakowatość płuc u owiec i kóz (Ovine pulmonary adenomatosis);
- 23) wirusowe zapalenia stawów i mózgu kóz (Caprine arthritis/encephalitis - CAE);
- 24) serowaciejące zapalenie węzłów chłonnych (Caseus lymphadenitis - CLA);

- 25) salmonelozy drobiu (*S. Gallinarum*, *S. Pullorum*, *S. Enteritidis*, *S. Typhimurium*, *S. Arizonae*) / Avian salmonellosis (*S. Gallinarum*, *S. Pullorum*, , *S. Arizonae*);
- 26) chlamydioza ptaków (Avian chlamydiosis);
- 27) zakaźne zapalenie torby Fabrycjusza (choroba Gumboro) /Infectious bursal disease (Gumboro disease);
- 28) choroba Mareka (Marek's disease);
- 29) choroba Derzsy'ego (Derzsy's disease);
- 30) mykoplazmozy drobiu (*Mycoplasma gallisepticum*, *M. synoviae*, *M. meleagridis*) / Avian mycoplasmosis (*M. gallisepticum*, *M. synoviae*, *M. meleagridis*);
- 31) wirusowe zapalenie jelit u norek (Mink viral enteritis);
- 32) choroba Aleucka (Aleutian disease);
- 33) myksomatoza (Myxomatosis);
- 34) krwotoczna choroba królików (Rabbit haemorrhagic disease);
- 35) wiosenna wiremia karpia (Spring viraemia of carp);
- 36) bakteryjna choroba nerek ryb łososiowatych (Renibacteriosis);
- 37) zgnilec europejski (European foulbrood);
- 38) waroza (Varroosis);
- 39) choroba roztoczowa (Acariosis of bees).

Choroby zakaźne zwierząt podlegające zakazowi szczepień

- 1) pryszczycza (Foot and mouth disease - FMD);
- 2) pęcherzykowe zapalenie jamy ustnej (Vesicular stomatitis);
- 3) choroba pęcherzykowa świń (Swine vesicular disease - SVD);
- 4) księgosusz (Rinderpest);
- 5) pomór małych przeżuwaczy (Peste des petits ruminants - PPR);
- 6) zaraza płucna bydła (Contagious bovine pleuropneumonia - CBPP);
- 7) guzowata choroba skóry bydła (Lumpy skin disease - LSD);
- 8) gorączka doliny Rift (Rift valley fever);
- 9) choroba niebieskiego języka (Bluetongue);
- 10) ospa owiec i ospa kóz (Sheep pox and goat pox);
- 11) afrykański pomór koni (African horse sickness);
- 12) afrykański pomór świń (African swine fever - ASF);
- 13) klasyczny pomór świń (Classical swine fever - CSF, Hog cholera);
- 14) wysoce zjadliwa grypa ptaków d. pomór drobiu (Highly pathogenic avian influenza – HPAI, d. Fowl plague);
- 15) enterowirusowe zapalenie mózgu i rdzenia d. choroba cieszyńska i talfańska (Porcine enteroviral encephalomyelitis);
- 16) bruceloza u bydła, kóz, owiec i świń (B. melitensis, B. ovis, B. suis i B. abortus);
- 17) zakaźne zapalenie nosa i tchawicy/otręt bydła (infectious bovine rhinotracheitis/infectious pustular vulvovaginitis – IBR/IPV).

UZASADNIENIE

Projektowana ustawa o ochronie zdrowia zwierząt oraz zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt ma stanowić ostatnią z szeregu ustaw zastępujących przepisy obowiązującej obecnie ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 r. o zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt, badaniu zwierząt rzeźnych i mięsa oraz o Inspekcji Weterynaryjnej (Dz. U. z 1999 r. Nr 66, poz. 752, z późn. zm.) w celu umożliwienia pełnego dostosowania polskiego „prawa weterynaryjnego” do wymagań określonych w przepisach Unii Europejskiej.

Ustawa ta zastąpi w szczególności przepisy art. 3, 5, 6, 8 i 9 oraz przepisy rozdziału 4 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 r.

Ze względu na tak szeroki zakres przedmiotowy oraz specyfikę poszczególnych zagadnień objętych projektowaną regulacją, odmiennych dla poszczególnych gatunków zwierząt lub ze względu na ich przeznaczenie (np. ubój albo chów czy hodowla) oraz niejadalnych produktów pochodzenia zwierzęcego, określonych odpowiednimi przepisami Unii Europejskiej, projektowana ustawa, mimo jej obszerności, ma charakter ustawy ramowej, która będzie stanowiła podstawę do właściwej już implementacji wspomnianych przepisów Unii Europejskiej na poziomie aktów wykonawczych. Za takim sposobem regulacji przemawiają też względy czysto praktyczne, sprowadzające się do szybszego dostosowania omawianych przepisów do zmieniających się w dużym tempie przepisów Unii Europejskiej (w większości regulowanych w formie dyrektyw) i nakładanych na państwa członkowskie obowiązków dokładnego, szybkiego oraz sprawnego wprowadzania ich do krajowego porządku prawnego. Ponadto przepisy Unii Europejskiej w omawianym zakresie mają charakter bardzo szczegółowy i specjalistyczny, a więc w polskim porządku prawnym jednoznacznie kwalifikujący się do wprowadzenia w formie aktów wykonawczych.

W związku z tak określonym zakresem regulacji oraz jej metodą, projektowaną ustawę podzielono na trzy zasadnicze części:

- część pierwszą dotyczącą wymagań weterynaryjnych obowiązujących przy podejmowaniu i prowadzeniu działalności, której przedmiotem są zwierzęta, niejadalne produkty pochodzenia zwierzęcego lub uboczne produkty zwierzęce oraz wymagań weterynaryjnych obowiązujących przy przywozie, wywozie i handlu

tymi zwierzętami i produktami, a także umieszczaniu ich na rynku (rozdziały 2-5), co będzie stanowić dopełnienie wymagań weterynaryjnych określonych w przepisach dotyczących produktów pochodzenia zwierzęcego przeznaczonych do spożycia przez ludzi,

- część drugą określającą zasady zwalczania chorób zakaźnych zwierząt (rozdziały 6-8),
- część trzecią określającą zasady stosowania substancji o działaniu hormonalnym, tyreostatycznym i beta-agonistycznym (rozdział 9).

Pozostałe przepisy stanowią przepisy wspólne dla obu części – przepisy ogólne, w tym głównie tzw. „słowniczek ustawowy” wprowadzający zasadnicze pojęcia z prawa Unii Europejskiej, niezbędne w ustawie (pozostałe pojęcia zostaną wprowadzone w aktach wykonawczych), przepisy karne oraz zmieniające, przejściowe i końcowe.

Jeżeli chodzi o część pierwszą projektu, to w zakresie dotyczącym przyjętej metody regulacji jest ona wzorowana zarówno na art. 5 obecnie obowiązującej ustawy o zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt, badaniu zwierząt rzeźnych i mięsa oraz o Inspekcji Weterynaryjnej, jak też i na projektowanej ustawie o wymaganiach weterynaryjnych dla produktów pochodzenia zwierzęcego. Zasadniczym pojęciem są zatem tutaj wymagania weterynaryjne. Ze względu na ich odmienność w odniesieniu do prowadzenia i podejmowania określonej działalności oraz w stosunku do przywozu, handlu i umieszczania na rynku, nie jest możliwe jednolite zdefiniowanie tego pojęcia w formie definicji słownickowej. W projekcie przyjęto zatem ogólne określenie tych wymagań w przepisach materialnych dotyczących poszczególnych zagadnień.

I tak, zgodnie z art. 4 ust. 2 dotyczącym wymagań weterynaryjnych dla prowadzenia działalności określono je jako wymagania lokalizacyjne, zdrowotne, higieniczne, sanitarne, organizacyjne, techniczne lub technologiczne, zabezpieczające przed zagrożeniem epizootycznym, epidemicznym, lub zapewniające właściwą jakość produktów.

Tak szeroki zakres wymagań weterynaryjnych jest niezbędny dla pełnego uregulowania wymagań dla działalności, o których mowa w projektowanym art. 4 ust. 1 ustawy. Zakres tych działalności implikują zarówno przepisy Unii Europejskiej

(pkt 1-6, 8-12), jak i potrzeba właściwego sprawowania nadzoru nad wykonywaniem danej działalności przez organy Inspekcji Weterynaryjnej.

W przypadku wymagań weterynaryjnych dla przywozu, handlu i umieszczania na rynku zwierząt i niejadalnych produktów pochodzenia zwierzęcego w projekcie określono je w nieco odmienny sposób dla zwierząt (art. 14) i dla produktów (art. 16), przy czym ich podstawową treścią są wymagania zdrowotne dla zwierząt (art. 14 ust. 1 pkt 2) i wymagania zdrowotne dla produktów niejadalnych (art. 16 ust. 1 pkt 1). Wymagania dla ubocznych produktów pochodzenia zwierzęcego nieprzeznaczonych do spożycia przez ludzi regulują przepisy rozporządzenia 1774/2002/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, stąd też w projekcie ograniczono się w tym zakresie w zasadzie do regulacji o charakterze kompetencyjnym.

Przyjęta metoda regulacji wymagań weterynaryjnych dla przywozu, handlu i umieszczania na rynku zwierząt i niejadalnych produktów pochodzenia zwierzęcego została z kolei podyktowana faktem, że część wymagań weterynaryjnych o charakterze ogólnym, dotyczących przywozu i handlu zwierzętami i produktami, dla których określono wymagania na poziomie prawa wspólnotowego, została określona w przepisach ustawy z dnia 25 lipca 2003 r. o weterynaryjnej kontroli granicznej (Dz. U. Nr 165, poz. 1590) oraz w projekcie ustawy o kontroli weterynaryjnej w handlu (obecnie na etapie prac w Sejmie).

Szczegółowe wymagania weterynaryjne, w tym wymagania zdrowotne dla zwierząt i wymagania zdrowotne dla produktów niejadalnych, zostaną wprowadzone w drodze rozporządzeń, przy czym konstrukcja upoważnień ustawowych przewidzianych w projekcie do ich wydania została pomyślana w taki sposób, aby było możliwe ich łączenie i wydanie rozporządzeń tak, aby dane rozporządzenie obejmowało w całości daną dyrektywę Unii Europejskiej. Dyrektywy te bowiem mają charakter „pionowy”, a więc np. jedna dyrektywa reguluje całość zagadnień związanych z handlem poszczególnym gatunkiem zwierząt począwszy od wymagań weterynaryjnych ich utrzymywania w gospodarstwie państwa wysyłki, poprzez warunki wystawienia świadectwa zdrowia, do przybycia do państwa przeznaczenia i warunków dalszego przemieszczania.

Powyższe rozwiązanie pozwoli zatem na dokładną transpozycję prawa unijnego w zakresie wymagań weterynaryjnych do polskiego ustawodawstwa zarówno w zakresie jego treści, jak i struktury.

Zasadnicza zmiana przyjęta w projekcie ustawy w stosunku do obecnego stanu prawnego dotyczy więc przyjęcia rozwiązania obowiązującego w Unii, tj. stworzenia możliwości regulowania kompleksowo problematyki weterynaryjnej w odniesieniu do poszczególnych gatunków zwierząt lub niejadalnych produktów pochodzenia zwierzęcego. Zmiana ta polega na znacznym rozszerzeniu pojęcia „warunki weterynaryjne” (art. 5 ust. 3 obowiązującej ustawy), które postanowiono zastąpić pojęciem „wymagania weterynaryjne” i zasadniczo zmienić jego zakres. Określenie „wymagania weterynaryjne” nie występuje w ustawodawstwie Unii. Wprowadzono je do projektu w celu praktycznym, aby pojęcie to, którym można się konsekwentnie posługiwać w projekcie ustawy, oddawało różnorodność zagadnień występujących w poszczególnych dyrektywach. Takie rozwiązanie upraszcza projekt ustawy i umożliwia sformułowanie upoważnienia ustawowego, na podstawie którego jest możliwe wydawanie aktów wykonawczych, regulujących różnorodną tematykę. Należy również podkreślić, że treść obecnie obowiązującego pojęcia „warunki weterynaryjne” nie obejmuje szeregu zagadnień związanych z niejadalnymi produktami pochodzenia zwierzęcego i jest przeszkodą do pełnej implementacji prawa Unii Europejskiej.

Projekt ustawy w zamierzeniu reguluje jedynie zagadnienia o charakterze ogólnym, wspólnym dla wszystkich aktów prawa Unii dotyczących zakresu ustawy oraz zagadnienia, które wymagają regulacji o randze ustawy, w szczególności prawa, obowiązki, wyjątki od zasad oraz tryb i uprawnienia organów weterynaryjnych.

Przyjęte rozwiązanie nie jest wolne od wad. Jedną z nich jest możliwość powtarzania w aktach wykonawczych do ustawy podobnie brzmiących przepisów. Przeważają jednak korzyści przemawiające za przyjętym w projekcie rozwiązaniem. Po pierwsze, stwarza ono możliwość przyjęcia analogicznego do prawa Unii Europejskiej modelu ustawodawstwa weterynaryjnego opartego na zasadzie kompleksowej regulacji prawnej w odniesieniu do poszczególnych gatunków zwierząt lub niejadalnych produktów pochodzenia zwierzęcego albo wymagań obowiązujących dla handlu nimi czy dla ich przywozu. Ponadto należy podkreślić

wspomniane już wyżej względy praktyczne. Dyrektywy Unii Europejskiej zawierają klauzule umożliwiające dokonywanie zmian ich postanowień w drodze przepisów wydawanych przez Radę albo Komisję. Częstotliwość korzystania przez Radę lub Komisję z takiej możliwości oraz zakres ewentualnych zmian przepisów dyrektyw są trudne do przewidzenia. W wymiarze praktycznym, w przypadku zmiany, rozszerzenia albo zniesienia postanowień danej dyrektywy, wprowadzałoby się zmiany w konkretnym rozporządzeniu, bez konieczności nowelizowania przepisów innych rozporządzeń lub ustawy. To z kolei pozwoliłoby sprawnie wdrażać aktualne przepisy Unii Europejskiej do krajowego porządku prawnego, a więc zachowywać zgodność z prawem Wspólnoty.

Jeżeli chodzi o strukturę pierwszej części projektowanej ustawy, to została ona również podporządkowana przepisom Unii Europejskiej. Przepisy te, w omawianym zakresie, są bowiem stanowione w taki sposób, że:

- 1) w przypadku sprowadzania towarów z państw trzecich określają one wymagania dla przywozu zwierząt czy niejadalnych produktów pochodzenia zwierzęcego do państw członkowskich, rozumianego jako wprowadzenie do wolnego obrotu w Unii Europejskiej,
- 2) przy wymianie pomiędzy państwami członkowskimi i obrocie wewnątrz danego państwa członkowskiego – część dyrektyw określa wymagania obowiązujące dla handlu (czyli wymianie pomiędzy państwami członkowskimi Unii Europejskiej w rozumieniu art. 23 ust. 2 Traktatu o Ustanowieniu Wspólnoty Europejskiej), a jeżeli chodzi o obrót wewnętrzny nakazuje odpowiednie ich stosowanie, posługując się określeniem umieszczania tych towarów na rynku. Część dyrektyw, w tym określająca wymagania dla zwierząt i produktów akwakultury reguluje natomiast wymagania dla umieszczania towarów na rynku Wspólnotowym, co oczywiście obejmuje również wymagania dla handlu. W odniesieniu do zwierząt koniowatych przepisy Unii Europejskiej posługują się ponadto pojęciem „przemieszczanie”, które jest szersze zarówno od pojęcia „handel”, jak i od pojęcia „umieszczanie na rynku” i wiąże się z przewozem koni, np. na wyścigi konne lub zawody sportowe.

Znalazło to odzwierciedlenie w strukturze i sposobie regulacji, przyjętych w przepisach rozdziału 3-5 projektowanej ustawy.

Zagadnienie podejmowania działalności jest uregulowane w art. 4 ust. 1. Wzorem obecnej regulacji oraz przy uwzględnieniu przepisów Unii Europejskiej przyjęto założenie, że działalność ta może być prowadzona co do zasady po uprzednim zgłoszeniu zamiaru jej prowadzenia powiatowemu lekarzowi weterynarii. Część z tej działalności może jednak zostać podjęta dopiero po przeprowadzeniu przez tego lekarza kontroli w zakresie spełniania wymagań weterynaryjnych i uprzednim stwierdzeniu ich spełnienia, w formie decyzji administracyjnej, co jest odpowiednikiem wymogu „zatwierdzenia” takiej działalności określonego w przepisach Unii Europejskiej. Ponadto, zgodnie z przepisami Unii Europejskiej niektóre rodzaje działalności wymagają uzyskania zatwierdzenia dla poszczególnych obiektów lub miejsc, w których ma być prowadzona ta działalność, a nawet osób wykonujących określone czynności w ramach tej działalności (np. zespół embriotransferu). W projekcie przewidziano takie zatwierdzenie, przy czym rodzaje działalności, której prowadzenie wymaga uzyskania zatwierdzenia poszczególnych obiektów, miejsc lub osób wykonujących określone czynności w ramach tej działalności, ze względu na szczególność i specjalistyczny charakter, zostanie określony w rozporządzeniu ministra właściwego do spraw rolnictwa.

Druga kwestia dotyczy określenia wymagań weterynaryjnych przy przywozie zwierząt i niejadalnych produktów pochodzenia zwierzęcego, dla których nie zostały określone wymagania w prawie Wspólnoty Europejskiej, czyli towarów, w stosunku do których wymagania nie zostały zharmonizowane. W projektowanej ustawie przyjęto w tym zakresie odmienne rozwiązania w stosunku do zwierząt i w stosunku do produktów.

Jeżeli chodzi o zwierzęta, wzorem innych państw członkowskich Unii Europejskiej, przyjęto rozwiązanie, że zwierzęta, dla których nie zharmonizowano wymagań przywozowych, mogą być przywożone na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jako państwa końcowego przeznaczenia na podstawie pozwolenia Głównego Lekarza Weterynarii (art. 14 ust. 4), określającego szczegółowe warunki zdrowotne dla tych zwierząt. Wynika to z różnorodności tych zwierząt i potrzeby kształtowania

wymienionych warunków w sposób indywidualny głównie ze względu na ochronę przed przeniesieniem choroby zakaźnej zwierząt.

Jeżeli chodzi o niejadalne produkty pochodzenia zwierzęcego, dla których nie zharmonizowano wymagań przywozowych, przyjęto fakultatywne upoważnienie dla ministra właściwego do spraw rolnictwa do określenia tych wymagań w drodze rozporządzenia, ze względu na stosunkowo niewielki zakres tych produktów.

Rozwiązanie to wymaga przyjęcia odpowiednich zmian w art. 10 ustawy z dnia 25 lipca 2003 r. o weterynaryjnej kontroli granicznej, które zostały zaproponowane w art. 68 projektu ustawy.

Pierwsza część ustawy umożliwi implementację postanowień następujących aktów prawnych Unii Europejskiej:

- 1) dyrektywy Rady 64/432/EWG z dnia 26 czerwca 1964 r. w sprawie problemów zdrowotnych zwierząt wpływających na handel wewnątrzspółnotowy bydłem i trzodą chlewną (Dz. Urz. WE Nr 121 z 29.07.1964, str. 1977/64) ze zm.,
- 2) dyrektywy Rady 88/407/EWG z dnia 14 czerwca 1988 r. ustanawiającej warunki zdrowotne zwierząt, wymagane w handlu wewnątrzspółnotowym oraz w przywozie zamrożonego nasienia bydła domowego (Dz. Urz. WE L 194, 22.07.1988 r.) ze zm.,
- 3) dyrektywy Rady 89/556/EWG z dnia 25 września 1989 r. w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt regulujących handel wewnątrzspółnotowy oraz przywóz z państw trzecich zarodków bydła domowego (Dz. Urz. WE L 302, z 19.10.1989 r., str. 1) ze zm.,
- 4) dyrektywy Rady 90/426/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r., w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt, regulujących przemieszczanie i przywóz zwierząt z rodziny koniowatych z państw trzecich (Dz. Urz. WE L 224, 18.08.1990) ze zm.,
- 5) dyrektywy Rady 90/429/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. ustanawiającej wymagania dotyczące zdrowia zwierząt mające zastosowanie w handlu wewnątrzspółnotowym oraz w przywozie nasienia trzody chlewnej (Dz. Urz. WE L 224, 18.08.1990) ze zm.,

- 6) dyrektywy Rady 90/539/EWG z dnia 15 października 1990 r. w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt regulujących handel wewnątrzspółnotowy i przywóz z państw trzecich drobiu i jaj wylęgowych (Dz. Urz. WE L 303, z 31.10.1990 r., str. 6) ze zm.,
- 7) rozporządzenia (WE) nr 1774/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 3 października 2002 r. ustanawiającego przepisy sanitarne dotyczące produktów pochodzenia zwierzęcego, nieprzeznaczonych do spożycia przez ludzi (Dz. Urz. WE L 273, z 10.10.2002 r.) ze zm.,
- 8) dyrektywy Rady 91/67/EWG z dnia 28 stycznia 1991 r. dotyczącej warunków zdrowotnych zwierząt obowiązujących przy wprowadzaniu na rynek zwierząt i produktów akwakultury (Dz. Urz. WE L 46, z 19.12.1991 r. str.1) ze zm.,
- 9) dyrektywy Rady 91/68/EWG z dnia 28 stycznia 1991 r., w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt regulujących handel wewnątrzspółnotowy owcami i kozami (Dz. Urz. WE L 46, z 19.02.1991 r., str.19) ze zm.,
- 10) dyrektywy Rady 91/628/EWG z dnia 19 listopada 1991 r., w sprawie ochrony zwierząt podczas transportu i zmieniającej dyrektywy 90/425/EWG oraz 91/496/EWG (Dz. Urz. WE L 340, z 11.12.1991 r., str. 17) ze zm.,
- 11) dyrektywy Rady 92/65/EWG z dnia 13 lipca 1992 r., ustanawiającej warunki zdrowia zwierząt regulujące handel i przywóz do Wspólnoty zwierząt, nasienia, komórek jajowych i zarodków nieobjętych warunkami zdrowia zwierząt, ustanowionymi w szczególnych zasadach Wspólnoty, określonych w Załączniku A, pkt I do dyrektywy 90/425/EWG (Dz. Urz. WE L 268, z 14. 09.1992 r., str. 54) ze zm.,
- 12) dyrektywy Rady 92/118/EWG z dnia 17 grudnia 1992 r., ustalającej warunki zdrowotne zwierząt i zdrowia publicznego regulujące handel i przywóz do Wspólnoty produktów nieobjętych wyżej wymienionymi warunkami ustanowionymi w szczególnych zasadach wspólnotowych, określonych w załączniku A, pkt I dyrektywy 89/662/EWG oraz w zakresie czynników chorobotwórczych do dyrektywy 90/425/EWG (Dz. Urz. WE L 62, 15.03.1993, str. 49-68) ze zm.

Druga część projektu ustawy, obejmująca przepisy rozdziałów 6-8, dotycząca zwalczania chorób zakaźnych zwierząt, jeżeli chodzi o konstrukcję prawną jest w dużej mierze wzorowana na rozwiązaniach obowiązujących obecnie (w rozdziale 4 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 r. o zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt, badaniu zwierząt rzeźnych i mięsa oraz o Inspekcji Weterynaryjnej), z pewnymi modyfikacjami mającymi na celu przede wszystkim umożliwienie podejmowania przez organy Inspekcji Weterynaryjnej szybszych i skuteczniejszych działań mających na celu likwidację choroby zakaźnej zwierząt.

Omawiana konstrukcja opiera się przede wszystkim na określeniu w przepisach ustawy kompetencji o charakterze ogólnym dla poszczególnych organów Inspekcji Weterynaryjnej i ministra właściwego do spraw rolnictwa dotyczących zwalczania chorób zakaźnych zwierząt (art. 46 ust. 1, art. 47 ust. 1, art. 48 ust. 3 oraz art. 49 ust. 1 projektu ustawy). Kompetencje te polegają na możliwości wprowadzania nakazów, zakazów i innych ograniczeń bezpośrednio dotyczących praw i obowiązków podmiotów spoza administracji publicznej. Konkretnie nakazy, zakazy i inne ograniczenia będą wprowadzane aktami indywidualnymi (decyzja administracyjna) albo w drodze rozporządzenia –będącego aktem prawa miejscowego lub rozporządzeniem ministra właściwego do spraw rolnictwa. Ustawa, przewidując zamknięty katalog tych kompetencji oraz określając ogólnie sytuacje, w których mogą zostać prowadzone wspomniane nakazy, zakazy i ograniczenia, jednocześnie zawiera szczegółowe upoważnienie dla ministra właściwego do spraw rolnictwa do określenia, w drodze rozporządzenia, szczegółowego sposobu i trybu zwalczania poszczególnych chorób zakaźnych zwierząt, wymienionych w załączniku nr 1 do ustawy, a w szczególności do określenia środków, o których mowa w art. 46 ust. 1, art. 47 ust. 1 i art. 48 ust. 3, które stosuje się przy zwalczaniu poszczególnych chorób, w tym szczegółowy sposób i warunki określania ogniska choroby, obszaru zapowietrzonego, zagrożonego i buforowego. Wymienione rozporządzenie będzie zatem skierowane do organów Inspekcji Weterynaryjnej. Takie rozwiązanie jest w pełni zgodne z przepisami Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, w tym zwłaszcza z zasadami demokratycznego państwa prawnego.

Art. 43 ust. 3 zawiera upoważnienie dla ministra właściwego do spraw rolnictwa do wydania rozporządzenia, w którym określi choroby zakaźne zwierząt podlegające

obowiązkowi zwalczania albo rejestracji na obszarze całego kraju lub jego części inne niż określone w załączniku nr 1, obowiązującego przez czas określony, do chwili zmiany ustawy, polegającej na uzupełnieniu wykazu chorób podlegających obowiązkowi zwalczania.

Zachowując dotychczasową konstrukcję prawną przepisy projektu ustawy wprowadzają następujące zmiany o charakterze zasadniczym, w stosunku do obecnego stanu prawnego w zakresie szeroko rozumianego zwalczania chorób zakaźnych zwierząt:

- 1) doprecyzowują przepisy dotyczące zgłaszania choroby zakaźnej zwierząt i rozszerzają krąg osób obowiązanych do tego zgłoszenia (art. 44 ust. 1 i 2 projektu);
- 2) wprowadzają, zgodnie z przepisami Unii Europejskiej, zakaz prowadzenia szczepień przeciwko chorobom zakaźnym zwierząt, wymienionym w załączniku nr 3 do ustawy, z wyjątkiem szczepień przeprowadzanych w celu wykonania eksperymentu naukowego w jednostkach badawczo-rozwojowych oraz szczepień, na prowadzenie których wyrazi zgodę Komisja Europejska (art. 45 projektu);
- 3) upoważniają powiatowego lekarza weterynarii do wprowadzenia, w drodze rozporządzenia (jako aktu prawa miejscowego obowiązującego na obszarze powiatu), określonych nakazów, zakazów i ograniczeń, w przypadku zagrożenia wystąpienia lub wystąpienia choroby zakaźnej zwierząt zwalczanej z mocy ustawy (art. 47 projektu). Przyjęto bowiem założenia, że powiatowy lekarz weterynarii pozostanie organem niezespołonej administracji rządowej i wobec tego może posiadać wszelkie kompetencje, jakie dla takich organów przewidują przepisy ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o administracji rządowej w województwie (Dz. U. z 2001 r. Nr 80, poz. 872, z późn. zm.), w tym na podstawie upoważnień zawartych w innych ustawach, do stanowienia przepisów prawa miejscowego. Wydawanie przez powiatowych lekarzy weterynarii rozporządzeń – aktów prawa miejscowego, ustanawiających zakazy lub nakazy o charakterze powszechnym na obszarze powiatu lub jego części w celu zwalczania choroby zakaźnej zwierząt, pozwoliłoby na realizację przepisów wspólnotowych w tym zakresie i zaleceń ekspertów Komisji Europejskiej co do szybkości i skuteczności działań organów Inspekcji Weterynaryjnej przy zwalczaniu tych chorób. Obecne rozwiązanie zawarte w art. 22

ustawy o zwalczaniu chorób zakaźnych, badaniu zwierząt rzeźnych i mięsa oraz Inspekcji Weterynaryjnej, polegające na ustanawianiu zakazów i nakazów tego typu jedynie w drodze decyzji administracyjnej ogranicza możliwość szybkiego i jednoczesnego ich wprowadzenia, a tym samym skuteczne zwalczanie choroby. Przede wszystkim wydanie takich decyzji wymaga ustalenia strony, której będzie ona dotyczyła, co w przypadku zakazów, o których mowa w art. 22 pkt 8-9, 12, 13 i 15 cytowanej ustawy, często nie jest możliwe w odniesieniu do wszystkich podmiotów, których powinien bezwzględnie dotyczyć taki zakaz. Oczywistym jest przy tym, że zakazy i nakazy o charakterze typowo indywidualnym, jak na przykład nakaz zabicia zwierząt, powinny być nadal wprowadzane na podstawie decyzji administracyjnej, co przewiduje art. 46 ust. 1 projektu;

- 4) doprecyzowują zasady ustalania odszkodowania za:
 - a) zabite lub poddane ubojowi sanitarnemu z nakazu organów Inspekcji Weterynaryjnej albo za takie zwierzęta padłe w wyniku zastosowania zabiegów nakazanych przez te organy, przy zwalczaniu z mocy ustawy chorób zakaźnych zwierząt, poprzez wprowadzenie zasady pomniejszenia odszkodowania w przypadku zwierzęcia poddanego ubojowi sanitarnemu, którego mięso jest zdatne do spożycia, o kwoty uzyskane ze sprzedaży mięsa i niejadalnych produktów pochodzenia zwierzęcego pozyskanych od tego zwierzęcia,
 - b) za zniszczone z nakazu organu Inspekcji Weterynaryjnej produkty pochodzenia zwierzęcego w rozumieniu przepisów o wymaganiach weterynaryjnych dla produktów pochodzenia zwierzęcego, środki żywienia zwierząt oraz sprzęt, który nie może być poddany dezynfekcji, poprzez ustawowe wprowadzenie zasady szacowania tego odszkodowania przez powiatowego lekarza weterynarii i dwóch rzeczoznawców,
 - c) wprowadzenia możliwości wniesienia powództwa do sądu rejonowego przy każdej decyzji w sprawie odszkodowania, nie tylko z powodu niezadowalającej jego wysokości;
- 5) wprowadzają instytucję zapomogi (w wysokości 2/3 wartości rynkowej zwierzęcia) ze środków budżetu państwa, przysługującej posiadaczowi zwierzęcia, który dopełnił obowiązku zgłoszenia choroby zakaźnej zwierząt zgodnie z przepisami, za

zwierzę, które padło zanim organ Inspekcji Weterynaryjnej otrzymał informację o zgłoszeniu, jeżeli ten organ stwierdził, że zwierzę to padło z powodu zachorowania na chorobę zakaźną zwierząt, wymienioną w załączniku nr 1 do ustawy (art. 52 projektu);

- 6) wprowadzają obowiązek i zasady notyfikacji w Unii Europejskiej określonych chorób zakaźnych (art. 53 projektu);
- 7) precyzują obowiązki organów Inspekcji Weterynaryjnej, w tym w odniesieniu do władz Unii Europejskiej, związane z rejestracją i zwalczaniem zoonoz (art. 54 projektu);
- 8) stwarzają podstawy do opracowania programów zwalczania chorób zakaźnych zwierząt, w tym współfinansowania ich ze środków pochodzących z Unii Europejskiej (art. 59 projektu);
- 9) doprecyzowują upoważnienie ustawowe do określenia szczegółowego sposobu i trybu zwalczania poszczególnych chorób zakaźnych zwierząt, wymienionych w załączniku nr 1 do ustawy, tak aby możliwa była implementacja w odrębnych rozporządzeniach przepisów Unii Europejskiej obowiązujących w tym zakresie.

Omawiana część projektowanej ustawy umożliwi implementację postanowień następujących aktów prawnych Unii Europejskiej:

- 1) dyrektywy Rady 85/511/EWG z dnia 18 listopada 1985 roku wprowadzającej środki wspólnotowe w sprawie zwalczania pryszczycy,
 - decyzji Komisji nr 88/397 z dnia 12 lipca 1988 r. koordynującej zasady ustanowione przez Państwa Członkowskie, art. 6 dyrektywy Rady 85/511/EWG;
- 2) dyrektywy Rady 2001/89/WE z dnia 23 października 2001 r. w sprawie wspólnotowych środków zwalczania klasycznego pomoru świń,
 - decyzji Komisji 2002/106/WE z dnia 1 lutego 2002 r. zatwierdzającej Podręcznik Diagnostyczny ustanawiający procedury diagnostyczne, metody pobierania próbek oraz kryteria oceny wyników badań laboratoryjnych w celu potwierdzenia klasycznego pomoru świń (Dz. Urz. WE L 039, 09.02.2002);

- 3) dyrektywy Rady 92/35/EWG z dnia 29 kwietnia 1992 r. ustanawiającej zasady kontroli i środki zwalczania afrykańskiego pomoru koni (Dz. Urz. WE L 157, 10.06.1992);
- 4) dyrektywy Rady 92/40/EWG z dnia 19 maja 1992 r. wprowadzającej wspólnotowe środki zwalczania grypy drobiu (Dz. Urz. WE L 167, 22.06.1992);
- 5) dyrektywy Rady 92/66/EWG z dnia 14 lipca 1992 r. wprowadzającej wspólnotowe środki zwalczania rzekomego pomoru drobiu (Dz. Urz. WE L 260, 05.09.1992),
 - decyzji Komisji 93/152/EWG z dnia 8 lutego 1993 r. ustanawiającej kryteria dla szczepionek używanych przeciwko rzekomemu pomorowi drobiu w związku z programami szczepień rutynowych (Dz. Urz. WE L 059, 12.03.1993);
- 6) dyrektywy Rady 93/53/EWG z dnia 24 czerwca 1993 r. wprowadzającej minimalne środki wspólnotowe zwalczania niektórych chorób ryb (Dz. Urz. WE L 175, 19.07.1993),
 - Decyzji Komisji 2001/183/WE z dnia 22 lutego 2001 r. ustanawiającej plany pobierania próbek i metody diagnostyczne do celów wykrywania i potwierdzania występowania niektórych chorób ryb oraz uchylającej decyzję 92/532/EWG (Dz. Urz. WE L 067, 09.03.2001);
- 7) dyrektywy Rady 95/70/WE z dnia 22 grudnia 1995 r. wprowadzającej minimalne wspólnotowe środki zwalczania niektórych chorób małż (Dz. Urz. WE L 332, 30/12/1995);
- 8) dyrektywy Rady 92/119/EWG z dnia 17 grudnia 1992 r. wprowadzającej ogólne wspólnotowe środki zwalczania niektórych chorób zwierząt i szczególne środki odnoszące się do choroby pęcherzykowej świń (Dz. Urz. WE L 13.08.1993),
 - decyzji Komisji 2000/428/WE z dnia 4 lipca 2002 r. ustanawiającej procedury diagnostyczne, metody pobierania próbek i kryteria oceny wyników badań laboratoryjnych w celu potwierdzenia i diagnostyki różnicowej choroby pęcherzykowej świń (Dz. Urz. WE L 167, 07.07.2000);
- 9) dyrektywy Rady 2002/60/WE z dnia 27 czerwca 2002 r. ustanawiającej przepisy szczególne w celu zwalczania afrykańskiego pomoru świń oraz zmieniającej

- dyrektywę 92/119/EWG w zakresie choroby cieszyńskiej i afrykańskiego pomoru świń (Dz. Urz. WE L 192, 20.07.2002);
- 10) dyrektywy Rady 2000/75/WE z dnia 20 listopada 2000 r. ustanawiającej przepisy szczególne odnośnie do kontroli i zwalczania choroby niebieskiego języka (Dz. Urz. WE L 327, 22.12.2000);
- 11) dyrektywy Rady 82/894/EWG z dnia 21 grudnia 1982 r. w sprawie zgłaszania chorób zwierząt we Wspólnocie (Dz. Urz. WE L 378, 31.12.1982),
- decyzji Komisji 89/363/EWG z dnia 31 maja 1989 r. zmieniającej decyzję Komisji z dnia 30 stycznia 1985 r. ustanawiającą kody do zgłaszania chorób zwierząt (Dz. Urz. WE L 156, 08.06.1989);
 - decyzji Komisji 2000/807/WE z dnia 11 grudnia 2000 r. ustanawiającej skodyfikowaną formę i kody zgłaszania chorób zwierząt na mocy dyrektywy Rady 82/894/EWG oraz uchylającej decyzje 84/90/EWG oraz 90/442/EWG (Dz. Urz. WE L 326, 22.12.2000),
 - decyzji Komisji 2002/807/WE z dnia 15 października 2002 r. zmieniającej decyzję 2000/807/WE ustanawiającą skodyfikowaną formę i kody zgłaszania chorób zwierząt na mocy dyrektywy Rady 82/894/EWG (Dz. Urz. WE L 279, 17.10.2002);
- 12) dyrektywy Rady 92/117/EWG z dnia 17 grudnia 1992 r. dotyczącej środków ochrony przed określonymi chorobami odzwierzęcymi i odzwierzęcymi czynnikami chorobotwórczymi u zwierząt i w produktach pochodzenia zwierzęcego, w celu zapobieżenia zakażeniom i zatruciom przenoszonym przez żywność (Dz. Urz. WE L 244, 30.09.1993);
- 13) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) 999/2001 z dnia 22 maja 2001 r. ustanawiające zasady dotyczące zapobiegania, kontroli i zwalczania niektórych przenośnych encefalopatii gąbczastych.

Rozdział 9 projektu ustawy reguluje kwestie związane ze stosowaniem niektórych substancji o działaniu hormonalnym, tyreostatycznym i beta– agonistycznym.

Z uwagi na konieczność wprowadzenia zakazu stosowania wyżej wymienionych substancji przy jednoczesnym precyzyjnym określeniu wyjątków dopuszczających ich stosowanie, przepisy dyrektywy Rady nr 96/22 z dnia 29 kwietnia 1996 r. dotyczącej zakazu stosowania w gospodarstwach niektórych substancji o działaniu hormonalnym, tyreostatycznym i beta-agonistycznym, regulującej te kwestie, wymagają bardzo dokładnej transpozycji. Zastosowanie powyższych unormowań ma podstawowe znaczenie z punktu widzenia bezpieczeństwa żywności pochodzenia zwierzęcego. Zdefiniowanie działania leczniczego, działania zootechnicznego oraz leczenia nielegalnego pozwala na dokładne określenie warunków, w jakich wyżej wymienione substancje mogą być stosowane. Przepisy projektowanego rozdziału 9 określają również warunki umieszczania na rynku powyższych substancji oraz reprodukcji zwierząt, którym te substancje podawano, a także sposób prowadzenia kontroli przez organy Inspekcji Weterynaryjnej sposobu ich stosowania.

Załącznik nr 1 do ustawy, zawierający wykaz chorób zakaźnych zwierząt podlegających obowiązkowi zwalczania, został poszerzony o trzy nowe jednostki chorobowe (pkt 25-27). Przyjęcie takiego rozwiązania wynika z konieczności wdrożenia w prawie krajowym unormowań prawa wspólnotowego, co przyczyni się do sprawniejszego zwalczania tych chorób i tym samym do poprawy stanu bezpieczeństwa epizootycznego.

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

Podmioty, na które oddziałuje akt normatywny:

- 1) podmioty wymienione w art. 1 projektu;
- 2) organy Inspekcji Weterynaryjnej, w szczególności powiatowi lekarze weterynarii.

Projekt, poza odpowiednim *vacatio legis*, przewiduje przepisy przejściowe i dostosowujące, które pozwolą na właściwe przygotowanie się wymienionych podmiotów do realizacji przepisów ustawy.

Wpływ aktu normatywnego na sektor finansów publicznych, w tym budżet państwa i budżety jednostek samorządu terytorialnego

Ocenia się, że wejście w życie ustawy nie spowoduje obciążeń dla budżetów jednostek sektora finansów publicznych. Projekt zakłada wprowadzenie zapomogi (w wysokości 2/3 wartości rynkowej zwierzęcia) ze środków budżetu państwa, przeznaczonych na zwalczanie chorób zakaźnych zwierząt, przysługującej posiadaczowi zwierzęcia, który dopełnił obowiązku zgłoszenia choroby zakaźnej zwierząt zgodnie z przepisami, za zwierzę, które padło zanim organ Inspekcji Weterynaryjnej otrzymał informację o zgłoszeniu, jeżeli ten organ stwierdził, że zwierzę to padło z powodu zachorowania na chorobę zakaźną zwierząt wymienioną w załączniku nr 1 do ustawy. Jednocześnie ogranicza, w stosunku do obecnego stanu prawnego, gatunki zwierząt, za których zabicie lub poddanie ubojowi z nakazu organów Inspekcji Weterynaryjnej albo za których padnięcia w wyniku zastosowania zabiegów nakazanych przez te organy, przy zwalczaniu z mocy ustawy chorób zakaźnych zwierząt, przysługuje odszkodowanie z budżetu państwa. Ponadto wprowadza zasadę pomniejszenia odszkodowania, w przypadku gdy organ Inspekcji Weterynaryjnej nakaże ubój zwierzęcia, którego mięso jest zdatne do spożycia, o kwoty uzyskane ze sprzedaży mięsa i niejadalnych produktów pochodzenia zwierzęcego pozyskanych od tego zwierzęcia.

Proponowane w projekcie ustawy zwiększenie wykazu chorób zakaźnych o trzy pozycje nie pociągnie za sobą wzrostu wydatków budżetowych, gdyż koszty związane ze zwalczaniem tych jednostek będą ponoszone w ramach środków budżetowych przewidzianych na zwalczanie chorób zakaźnych zwierząt. Natomiast czynności związane ze zwalczaniem tych chorób będą wykonywane przy obecnym stanie zatrudnienia w Inspekcji Weterynaryjnej. Także przewidziane przez projekt ustawy rozszerzenie systemu przekazywania informacji o Komisję Europejską nie będzie się wiązało z dodatkowymi wydatkami budżetowymi oraz ze zwiększeniem zatrudnienia w biurze Głównego Lekarza Weterynarii.

Wpływ aktu normatywnego na rynek pracy

Wejście w życie ustawy nie będzie miało wpływu na rynek pracy.

Wpływ aktu normatywnego na konkurencyjność zewnętrzną i wewnętrzną gospodarki

Wprowadzenie w życie ustawy umożliwi dostosowanie prawa weterynaryjnego do standardów Unii Europejskiej, co z kolei stanowi warunek wprowadzenia do handlu na terytorium Wspólnoty Europejskiej zwierzętami i niejadalnymi produktami pochodzenia zwierzęcego i umożliwi rozwój przedsiębiorczości w tym zakresie.

Wpływ aktu normatywnego na sytuację i rozwój regionalny

Wejście w życie ustawy nie będzie miało wpływu na sytuację i rozwój regionalny.

Konsultacje społeczne:

Przeprowadzono konsultacje z:

- organizacjami społeczno-zawodowymi rolników,
- organizacjami pracodawców,
- Krajową Izbą Lekarsko-Weterynaryjną,
- innymi organizacjami zawodowymi,
- właściwymi jednostkami badawczo-rozwojowymi,
- Krajową Radą Izb Rolniczych.

Projekt ustawy został umieszczony na stronie internetowej Ministerstwa Rolnictwa i Rozwoju Wsi. Zasadne uwagi zgłoszone przez Krajową Izbę Lekarsko-Weterynaryjną i Krajową Radę Izb Rolniczych zostały uwzględnione. Uwagi sprzeczne z ogólnymi założeniami projektu, niezasadne merytorycznie bądź sprzeczne z prawem Unii Europejskiej nie zostały przyjęte.

**UZASADNIENIE DOSTOSOWAWCZEGO CHARAKTERU
PROJEKTU USTAWY O OCHRONIE ZDROWIA ZWIERZĄT
ORAZ ZWALCZANIU CHORÓB ZAKAŹNYCH ZWIERZĄT**

Projekt ustawy o ochronie zdrowia zwierząt oraz zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt ma na celu zastąpienie z dniem uzyskania przez Polskę członkostwa w Unii Europejskiej regulacji prawnych zawartych w Rozdziale 4 „Inspekcja Weterynaryjna” ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 r. o zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt, badaniu zwierząt rzeźnych i mięsa oraz o Inspekcji Weterynaryjnej (Dz. U. z 1999 r. Nr 66, poz. 752 z późn. zm.).

Projektowana ustawa stanowi ostatnią z pakietu pięciu ustaw, które z dniem akcesji zastąpią obecnie obowiązującą ustawę „weterynaryjną”. Przedłożony projekt ustawy wraz z wydawanymi na jej podstawie rozporządzeniami ma na celu kompleksową implementację przepisów wspólnotowych odnośnie warunków weterynaryjnych dla umieszczania na rynku Unii Europejską zwierząt, ubocznych produktów zwierzęcych i niejadalnych produktów pochodzenia zwierzęcego oraz zwalczania chorób zakaźnych zwierząt. Ze względu na bardzo szeroki zakres przedmiotowy oraz specyfikę regulowanych zagadnień (duża dynamika zmian w przedmiotowym prawodawstwie wspólnotowym, jak również potrzeba szybkiego dostosowania prawa krajowego do zmieniających się regulacji unijnych) przyjęto, iż projekt będzie miał charakter ramowy, a właściwa implementacja postanowień wspólnotowych nastąpi w drodze aktów wykonawczych, wydawanych na podstawie bardzo szeroko sformułowanych upoważnień ustawowych. Wdrożenie wszystkich przedmiotowych regulacji wspólnotowych w drodze ustawy bez uciekania się do nadania ustawie charakteru ramowego byłoby nie tylko niezwykle trudne, ale też powodowałoby zarzuty o niezgodności z zasadami techniki prawodawczej ze względu na szczegółowość regulowanej materii, a także rodziłoby problem praktyczny związany z koniecznością częstej nowelizacji ustawy będącej wynikiem zmian prawa wspólnotowego. Przyjęte rozwiązania legislacyjne są wynikiem takiego założenia. I tak w ustawie nie przenosi się w całości przepisów wspólnotowych, tzn. nie wdraża się poszczególnych dyrektyw kompleksowo, a jedynie przyjmuje się podstawowe regulacje dyrektyw oraz zamieszcza bardzo szerokie upoważnienia dla ministra właściwego do spraw rolnictwa do wydania rozporządzeń wykonawczych. Z tego też jednak względu ocena kompleksowości wdrożenia przepisów wspólnotowych w drodze projektowanej ustawy

będzie możliwa dopiero po zapoznaniu się ze wszystkimi rozporządzeniami wykonawczymi wydawanymi na podstawie projektu ustawy.

W prawie wspólnotowym kwestie warunków zdrowotnych mających zastosowanie w handlu oraz wprowadzaniu na rynek oraz imporcie zwierząt i produktów zwierzęcych, o których mowa w przedłożonym projekcie, jak również zagadnienia dotyczące zwalczania chorób zakaźnych zwierząt uregulowane zostały w aktach prawnych Unii Europejskiej wymienionych w odnośniku nr 1 projektowanej ustawy.

Przedłożony projekt ustawy można podzielić zasadniczo na trzy części: część dotycząca warunków zdrowotnych zwierząt związanych z prowadzeniem handlu tymi zwierzętami z pozostałymi państwami członkowskimi Unii Europejskiej, część dotycząca zwalczania chorób zakaźnych zwierząt oraz część dotycząca zasad stosowania substancji o działaniu hormonalnym, tyreostatycznym i beta-agonistycznym.

W części pierwszej wdraża się do polskiego porządku prawnego przepisy wspólnotowe w zakresie wymagań zdrowotnych zwierząt oraz niejadalnych produktów zwierzęcych przeznaczonych do handlu, przywozu na terytorium Unii Europejskiej oraz wprowadzania na rynek polski. W projektowanej ustawie implementuje się zatem podstawowe pojęcia, jakie są definiowane w dyrektywach wspólnotowych. Struktura tej części odpowiada strukturze dyrektyw, które w przeważającej większości dotyczą pojedynczego gatunku zwierząt i które podzielone są zasadniczo na część dotyczącą warunków zdrowotnych dla przemieszczania się zwierząt na terytorium UE (nie obejmujących przemieszczania się zwierząt na terytorium państwa członkowskiego, za wyjątkiem koniowatych i zwierząt akwakultury) oraz wprowadzania zwierząt z państw trzecich.

Część druga projektowanej ustawy wdraża postanowienia dyrektyw wspólnotowych dotyczących zwalczania chorób zakaźnych zwierząt. Wdrożenie to podobnie jak w części pierwszej nie polega na kompleksowym przejmowaniu regulacji zawartych w dyrektywach, a jedynie zasad ogólnych i podstaw, które będą służyły do wydania rozporządzeń wykonawczych całościowo implementujących już prawo Unii Europejskiej w tym zakresie.

Część trzecia projektowanej ustawy dotyczy zasad stosowania substancji o działaniu hormonalnym, tyreostatycznym i beta-agonistycznym i stanowi dokładne, niekiedy wręcz dosłowne przejęcie postanowień dyrektywy 96/22 dotyczącej zakazu stosowania w gospodarstwach hodowlanych niektórych związków o działaniu hormonalnym, tyreostatycznym i β -agonistycznym. Z tego względu, że dyrektywa ta jest bardzo szczegółowa

oraz ze względu na konieczność zapewnienia na terytorium Unii Europejskiej bezpieczeństwa żywności, a co za tym idzie bezpieczeństwa zdrowia publicznego, wymaga się od państw członkowskich możliwie najwierniejszego odzwierciedlenia przepisów tej dyrektywy w aktach prawa krajowego. Ma to zapewnić w szczególności jednolite stosowanie ww. przepisów w każdym państwie członkowskim.

Projekt ustawy wejdzie w życie z dniem uzyskania przez Polskę członkostwa w Unii Europejskiej. Z tego względu możliwe było zamieszczenie w projekcie odesłań do regulacji wspólnotowych, takich jak rozporządzenie i decyzje Komisji, które z dniem akcesji będą obowiązywały wprost.

Biorąc pod uwagę powyższe uwagi, należy stwierdzić, że projektowana ustawa o ochronie zdrowia zwierząt oraz zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt ma charakter ustawy dostosowującej polskie prawo do prawa wspólnotowego.

**URZĄD
KOMITETU INTEGRACJI EUROPEJSKIEJ**

MINISTER

Prof. dr hab. Danuta Hübner

Min. DH- *MD* /04/DPE/ko

Warszawa, *14* stycznia 2004 r.

**Pan
Aleksander Proksa
Sekretarz Rady Ministrów**

Opinia o zgodności projektu ustawy o ochronie zdrowia zwierząt oraz zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt, wyrażona na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 8 sierpnia 1996 r. o Komitecie Integracji Europejskiej (Dz. U. Nr 106, poz. 494) przez Sekretarza Komitetu Integracji Europejskiej, Minister Danutę Hübner, działającą z upoważnienia Przewodniczącego Komitetu Integracji Europejskiej.

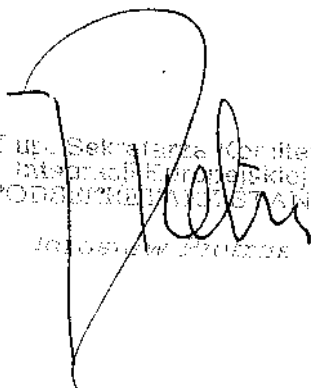
Szanowny Panie Ministrze,

W związku z przedłożonym projektem ustawy o ochronie zdrowia zwierząt oraz zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt (pismo nr RM-10-218-03), pozwalam sobie wydać następującą opinię:

- I. Projektowana ustawa ma na celu zmianę ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 r. o zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt, badaniu zwierząt rzeźnych i mięsa oraz o Inspekcji Weterynaryjnej (Dz. U. z 1999 r. Nr 66, poz. 752 z późn. zm.).
- II. W prawie wspólnotowym kwestie warunków zdrowotnych mających zastosowanie w handlu oraz wprowadzaniu na rynek oraz imporcie zwierząt i produktów zwierzęcych, o których mowa w przedłożonym projekcie jak również zagadnienia dotyczące zwalczania chorób zakaźnych zwierząt w prawie wspólnotowym uregulowane zostały w aktach prawnych Unii Europejskiej wymienionych w odnośniku nr 1 projektowanej ustawy.

- III. Zgodnie z uzasadnieniem do przedłożonego projektu, należy zauważyć, iż projektowanej ustawie nadano charakter ramowy jak również przyjęto, że właściwa implementacja postanowień wspólnotowych nastąpi w drodze aktów wykonawczych. Z tego względu niemożliwe jest dokonanie oceny kompleksowości implementacji przepisów wspólnotowych w drodze projektowanej ustawy.
- IV. Projektowana ustawa powinna również określać ramy organizacyjno-prawne dla rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady nr 998/2003/WE z dnia 26 maja 2003 r. w sprawie wymogów dotyczących zdrowia zwierząt stosowanych do przemieszczania zwierząt domowych o charakterze niehandlowym i zmieniającego dyrektywę Rady 92/65 (Dz. Urz. WE nr L 146, 13/06/2003). Zgodnie z informacjami uzyskanymi od Ministerstwa Rolnictwa i Rozwoju Wsi takie przepisy mają zostać zamieszczone w projekcie ustawy o Inspekcji Weterynaryjnej.
- V. **W konkluzji stwierdzam, iż projekt ustawy o ochronie zdrowia zwierząt oraz zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.**

Z poważaniem,

Z up. Sekretarza Kabinetu
Integracji Europejskiej
PODSEKRETAŹ STANU
Jacek Sowa

Do uprzejmej wiadomości:

Pan Wojciech Olejniczak
Minister Rolnictwa i Rozwoju Wsi

Pani Daria Oleszczuk
Podsekretarz Stanu
Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA ROLNICTWA I ROZWOJU WSI¹⁾
z dnia

**w sprawie szczegółowych wymagań weterynaryjnych dla prowadzenia działalności w
zakresie obrotu zwierzętami, pośrednictwa w tym obrocie lub skupu zwierząt**

Na podstawie art. 10 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia o ochronie zdrowia zwierząt oraz zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt (Dz. U. Nr, poz.) zarządza się, co następuje:

§ 1. Działalność w zakresie obrotu zwierzętami, pośrednictwa w tym obrocie lub skupu zwierząt, jest prowadzona w obiektach, które:

- 1) znajdują się w wydzielonym miejscu, uniemożliwiającym przedostawanie się do niego zwierząt z zewnątrz;
- 2) są zaopatrzone w:
 - a) urządzenia do załadunku i wyładunku zwierząt,
 - b) miejsce do przeprowadzania badania zwierząt, zapewniające odpowiednie oświetlenie i wyposażone w urządzenia do unieruchamiania i poskramiania zwierząt,
 - c) pomieszczenie do izolacji zwierząt chorych,
 - d) pomieszczenie do przetrzymywania zwierząt, wyposażone w urządzenia do ich karmienia i pojenia,
 - e) pomieszczenie socjalne i biurowe, z doprowadzoną bieżącą wodą przeznaczoną do celów spożywczych i gospodarczych,
 - f) wydzielone miejsce do przetrzymywania odpadów i nawozu naturalnego,
 - g) system odprowadzania ścieków;
- 3) są poddawane czyszczeniu i odkażaniu zgodnie z zaleceniami powiatowego lekarza weterynarii.

§ 2. 1. Przedmiotem działalności podmiotu mogą być wyłącznie zwierzęta spełniające wymagania weterynaryjne określone w przepisach o przywozie, handlu lub umieszczaniu na rynku wyłącznie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej zwierząt oraz o przemieszczaniu koniowatych.

2. Dopuszcza się obrót zwierzętami nie spełniającymi wymagań, o których mowa w ust. 1, jeżeli:

1) zwierzęta z gospodarstwa pochodzenia zostaną dostarczone bezpośrednio do rzeźni znajdującej się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, wskazanej przez powiatowego lekarza weterynarii;

2) zwierzęta te nie miały kontaktu z innymi zwierzętami w czasie transportowania ich z gospodarstwa pochodzenia do rzeźni.

3. Dopuszcza się skup zwierząt z terenu gospodarstwa, z którego zwierzęta te pochodzą, jeżeli:

1) zwierzęta pochodzące tylko z jednego gospodarstwa są przewożone tym samym środkiem transportu;

2) przewóz zwierząt odbywa się bezpośrednio do miejsca ich przeznaczenia.

§ 3. 1. Podmiot prowadzi dokumentację dotyczącą zwierząt, będących przedmiotem jego działalności.

2. Dokumentacja, o której mowa w ust. 1, obejmuje:

1) imię i nazwisko właściciela zakupionych zwierząt oraz adres i numer rejestracyjny gospodarstwa ich pochodzenia;

2) datę zakupu zwierząt;

3) liczbę zakupionych zwierząt, ich numer identyfikacyjny oraz numer świadectwa zdrowia lub paszportu;

4) imię i nazwisko i adres lub nazwę nabywcy oraz adres miejsca, do którego dostarczono zwierzęta;

5) weterynaryjny numer identyfikacyjny podmiotu dokonującego przewozu zwierząt oraz numer rejestracyjny środka transportu, którym zwierzęta są przewożone;

6) kopię planu trasy, jeżeli jest wymagana.

3. Dokumentację przechowuje się przez 3 lata od dnia dokonania w niej wpisu.

§ 4. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem uzyskania przez Rzeczpospolitą Polską członkostwa w Unii Europejskiej.

**MINISTER ROLNICTWA
I ROZWOJU WSI**

¹⁾ Minister Rolnictwa i Rozwoju Wsi kieruje działem administracji rządowej – rolnictwo, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 1 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 29 marca 2002 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi (Dz. U. z 2002 r. Nr 29, poz. 305).

UZASADNIENIE

Projekt rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi w sprawie szczegółowych wymagań weterynaryjnych dla prowadzenia działalności w zakresie obrotu zwierzętami, pośrednictwie w tym obrocie lub skupie zwierząt stanowi wykonanie upoważnienia

zawartego w art. 10 ust. 1 ustawy z dnia o ochronie zdrowia zwierząt oraz zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt (Dz. U. Nr, poz.).

Projekt rozporządzenia jest zgodny z prawem Unii Europejskiej, w szczególności z Dyrektywą Rady 64/432/EEC z dnia 26 czerwca 1964 r. o problemach zdrowia zwierząt w handlu bydłem i trzodą chlewną wewnątrz Wspólnoty.

Ocena skutków regulacji

Rozporządzenie nie będzie miało wpływu na budżet państwa i budżety jednostek samorządu terytorialnego.

Rozporządzenie nie będzie miało wpływu na konkurencyjność zewnętrzną i wewnętrzną gospodarki, rynek pracy oraz sytuację i rozwój regionalny.

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA ROLNICTWA I ROZWOJU WSI¹⁾

PROJEKT

z dnia

**w sprawie szczegółowych wymagań weterynaryjnych dla prowadzenia działalności w
zakresie miejsc gromadzenia zwierząt**

Na podstawie art. 10 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia o ochronie zdrowia zwierząt oraz zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt (Dz. U. Nr, poz.) zarządza się, co następuje:

§ 1. Do miejsca gromadzenia zwierząt mogą być przyjmowane zwierzęta spełniające wymagania weterynaryjne dla handlu zwierzętami.

§ 2. 1. W miejscu gromadzenia zwierząt zapewnia się:

1) pomieszczenia do przetrzymywania:

a) zwierząt,

b) środków żywienia zwierząt;

2) urządzenia do:

a) załadunku i wyładunku zwierząt,

b) karmienia i pojenia zwierząt

– łatwe do czyszczenia i odkażania;

3) pomieszczenia do:

a) przeprowadzenia badań lub leczenia zwierząt oraz urządzenia do unieruchamiania zwierząt, niezbędne dla przeprowadzenia tych czynności,

b) izolacji zwierząt;

4) pomieszczenie:

a) do przechowywania środków dezynfekcyjnych, zabezpieczone przed dostępem osób trzecich,

b) administracyjne dla urzędowego lekarza weterynarii;

5) wyposażenie do czyszczenia i odkażania pomieszczeń i środków transportu;

6) miejsce do przechowywania odpadów i nawozu naturalnego.

2. Do miejsca gromadzenia zwierząt doprowadza się bieżącą wodę przeznaczoną do celów spożywczych i gospodarczych oraz miejsce to wyposaża się w system odprowadzania ścieków.

§ 3. Pomieszczenia, w których przebywały zwierzęta na terenie miejsca gromadzenia zwierząt, powinny być czyszczone i odkażane przed ich ponownym użyciem, zgodnie z zaleceniami urzędowego lekarza weterynarii.

§ 4. 1. Dokumentacja gromadzonych zwierząt obejmuje:

- 1) imię i nazwisko posiadacza oraz adres gospodarstwa pochodzenia zwierzęcia;
- 2) daty przybycia i wyprowadzenia zwierząt z miejsca gromadzenia zwierząt;
- 3) weterynaryjny numer identyfikacyjny podmiotu dostarczającego zwierzęta lub w przypadku dostarczenia ich przez innego posiadacza – jego imię, nazwisko oraz adres;
- 4) numer rejestracyjny środka transportu dostarczającego lub odbierającego zwierzęta z miejsca gromadzenia zwierząt.

2. Dokumentacja, o której mowa w § 1, ponadto obejmuje:

- 1) numer identyfikacyjny zwierzęcia – w przypadku bydła, owiec i kóz;
- 2) numer paszportu – w przypadku koniowatych;
- 3) numer rejestracyjny gospodarstwa pochodzenia lub stada pochodzenia świń wprowadzanych do miejsca gromadzenia zwierząt oraz ich proponowane miejsce przeznaczenia.

3. Dokumentacja jest prowadzona na podstawie:

- 1) danych zawartych w dokumentach, w które są zaopatrzone zwierzęta;
- 2) ich oznakowanie.

4. Dokumentacja może być prowadzona w formie elektronicznej.

5. Podmiot prowadzący działalność w zakresie miejsc gromadzenia zwierząt przechowuje dokumentację przez 3 lata od dnia dokonania w niej wpisu.

§ 5. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem uzyskania przez Rzeczpospolitą Polską członkostwa w Unii Europejskiej.

**MINISTER ROLNICTWA
I ROZWOJU WSI**

¹⁾ Minister Rolnictwa i Rozwoju Wsi kieruje działem administracji rządowej – rolnictwo, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 1 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 29 marca 2002 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi (Dz. U. z 2002 r. Nr 29, poz. 305).

UZASADNIENIE

Projekt rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi w sprawie szczegółowych wymagań weterynaryjnych dla prowadzenia działalności w zakresie miejsc gromadzenia zwierząt stanowi wykonanie upoważnienia zawartego w art. 10 ust. 1 ustawy z dnia o ochronie zdrowia zwierząt oraz zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt (Dz. U. Nr, poz.).

Projekt rozporządzenia jest zgodny z prawem Unii Europejskiej, w szczególności z Dyrektywą Rady 64/432/EEC z dnia 26 czerwca 1964 r. o problemach zdrowia zwierząt w handlu bydłem i trzodą chlewną wewnątrz Wspólnoty.

Ocena skutków regulacji

Rozporządzenie nie będzie miało wpływu na budżet państwa i budżety jednostek samorządu terytorialnego.

Rozporządzenie nie będzie miało wpływu na konkurencyjność zewnętrzną i wewnętrzną gospodarki, rynek pracy oraz sytuację i rozwój regionalny.

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA ROLNICTWA I ROZWOJU WSI¹⁾
z dnia

**w sprawie szczegółowych wymagań weterynaryjnych przy przywozie zwierząt oraz
wymagań, jakim powinny odpowiadać świadectwa zdrowia tych zwierząt**

Na podstawie art. 19 ust. 1 pkt 1 lit. a i pkt 2 ustawy z dnia o ochronie zdrowia zwierząt oraz zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt (Dz. U. Nr, poz.) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa szczegółowe wymagania:

- 1) weterynaryjne, w tym wymagania zdrowotne przy przywozie bydła, świń, owiec i kóz oraz koniowatych;
- 2) jakim powinny odpowiadać świadectwa zdrowia zwierząt, o których mowa w pkt 1, warunki i sposób ich wystawiania oraz wzory tych świadectw.

§ 2. 1. Zwierzęta należące do różnych gatunków bydła (w tym *Bison bison* oraz *Bubalus bubalus*) oraz świń, owce i kozy oraz koniowate, przeznaczone bezpośrednio do rzeźni lub miejsca gromadzenia zwierząt, z którego mogą być skierowane wyłącznie do rzeźni oraz przeznaczone do rozrodu, produkcji mleka, mięsa albo do celów specjalnych, pokazów i wystaw, z wyłączeniem zwierząt wykorzystywanych do celów rozrywkowych i sportowych oraz owce i kozy inne niż przeznaczone do uboju, mogą być przywożone, jeżeli:

- 1) odpowiednio do gatunku zwierząt wrażliwych pochodzą z państw trzecich wolnych od:
 - a) księgosuszu, zakaźnego zapalenia płuc i opłucnej, choroby niebieskiego języka, afrykańskiego pomoru świń, enterowirusowego zapalenia mózgu i rdzenia u świń (choroby cieszyńskiej i talfańskiej), pomoru małych przeżuwaczy, zarazy płucnej bydła, ospy owiec lub kóz, gorączki doliny Rift oraz afrykańskiego pomoru koni – w okresie 12 miesięcy poprzedzających wysyłkę,

- b) zakaźnego zapalenia jamy gębowej (vesicular stomatitis), zarazy stadniczej i nosacizny - w okresie 6 miesięcy poprzedzających wysyłkę,
- c) zapalenia mózgu i rdzenia koni (VEE) w okresie 2 lat poprzedzających wysyłkę;
- 2) w okresie 12 miesięcy poprzedzających wysyłkę w państwie pochodzenia zwierząt nie były wykonywane szczepienia przeciwko chorobom, wymienionym w ust. 1 pkt 1, na które zwierzęta te są wrażliwe.

2. Zwierzęta, o których mowa w ust. 1, wrażliwe na pryszczycę mogą być przywożone, jeżeli pochodzą z państwa trzeciego:

- 1) które było wolne od pryszczycy w okresie co najmniej 2 lat poprzedzających wysyłkę;
- 2) w którym nie przeprowadzano szczepień zwierząt przeciwko pryszczycy w okresie co najmniej 12 miesięcy poprzedzających wysyłkę;
- 3) które nie dopuszcza na swoje terytorium zwierząt szczepionych przeciwko pryszczycy przez okres krótszy niż rok od szczepienia.

3. Zwierzęta pochodzące z państw, które były wolne od pryszczycy w okresie co najmniej 2 lat i w których są przeprowadzane szczepienia zwierząt przeciwko pryszczycy oraz które dopuszczają zwierzęta szczepione przeciwko pryszczycy na swoje terytorium, mogą być przywożone, jeżeli państwo wysyłki potwierdzi, że:

- 1) zwierzęta nie były szczepione przeciwko pryszczycy;
- 2) bydło reagowało negatywnie na test obecności wirusa pryszczycy w wydzielinie pobranej z krtani zgłębnikiem przetykowym;
- 3) zwierzęta reagowały negatywnie na test serologiczny obecności przeciwciał w pryszczycy;
- 4) zwierzęta zostały poddane w państwie wysyłki czternastodniowej kwarantannie w stacji kwarantanny pod nadzorem urzędowego lekarza weterynarii;
- 5) w stacji kwarantanny, o której mowa w pkt 4, zwierzęta niezaszczepione przeciwko pryszczycy w ciągu 21 dni poprzedzających wysyłkę i żadne zwierzę poza przeznaczonymi do wysyłki, nie zostały wprowadzone do stacji kwarantanny w tym samym okresie.

4. Zwierzęta, o których mowa w ust. 3, po przybyciu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej podlegają kwarantannie przez okres 21 dni.

§ 3. Jeżeli zwierzęta, o których mowa w § 2 ust. 1, pochodzą z państwa trzeciego, które nie było wolne od pryszczycy w okresie co najmniej 2 lat poprzedzających wysyłkę, mogą być przywożone na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, jeżeli państwo wysyłki potwierdzi

spełnianie wymagań , o których mowa w § 2 ust. 3, oraz gwarancji, określonej w przepisach Unii Europejskiej²⁾.

§ 4. Za państwo trzecie wolne od pryszczycy uważa się państwo, w którym w okresie co najmniej 2 lat, mimo zanotowania ograniczonej liczby przypadków wystąpienia tej choroby, na ograniczonej części jego terytorium zlikwidowano tę chorobę w okresie krótszym niż 3 miesiące.

§ 5. Świnie mogą być przywożone, jeżeli są spełnione warunki określone w § 1, oraz gdy pochodzą z terytorium państwa trzeciego, które:

- 1) było wolne od klasycznego pomoru świń przez okres co najmniej 12 miesięcy;
- 2) nie zezwalało na szczepienie przeciwko klasycznemu pomorowi świń w okresie 12 miesięcy poprzedzających wysyłkę;
- 3) nie dopuszcza na swoje terytorium świń, które były uprzednio szczepione przeciwko klasycznemu pomorowi świń w okresie krótszym niż 12 miesięcy.

§ 6. 1. Bydło, owce, kozy oraz świnie mogą być przywożone, jeżeli od dnia załadunku w celu wysyłki na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, zwierzęta te stale pozostawały na terytorium lub części terytorium państwa wysyłającego:

- 1) przez 6 miesięcy poprzedzających wysyłkę - w przypadku bydła lub świń przeznaczonych do hodowli lub produkcji oraz owiec lub kóz do hodowli, chowu lub opasu;
- 2) przez 3 miesiące poprzedzające wysyłkę - w przypadku zwierząt do uboju.

2. Zwierzęta, wymienione w ust. 1, mające odpowiednio mniej niż 6 lub 3 miesiące życia mogą być przywożone, jeżeli pozostawały od urodzenia na terytorium państwa wysyłającego.

§ 7. Koniowate mogą być przywożone, jeżeli są spełnione warunki określone w § 2 ust. 1, oraz gdy:

- 1) pochodzą z gospodarstwa wolnego od pęcherzykowego zapalenia jamy ustnej,
- 2) reagują ujemnie na test serologiczny przeprowadzony przed wysyłką
– w przypadku państwa trzeciego, które przez co najmniej 6 miesięcy nie było wolne od pęcherzykowego zapalenia jamy ustnej;
- 3) samce koniowatych reagują ujemnie na test serologiczny lub test izolacji wirusa – w przypadku państwa trzeciego, które nie było wolne od wirusowego zapalenia tętnic.

§ 8. Świadczenie zdrowia, w którego oryginał zaopatruje się przywożone bydło, świnie, owce i kozy oraz koniowate, powinno:

- 1) być wystawione w dniu załadunku zwierząt do wysyłki do państwa przeznaczenia zwierząt;
- 2) składać się z jednej kartki papieru;
- 3) być wystawione dla jednej przesyłki.

§ 9. Wzory świadectw zdrowia dla przywożonego bydła, świń, owiec i kóz oraz koniowatych są określone w przepisach Unii Europejskiej²⁾.

§ 10. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem uzyskania przez Rzeczpospolitą Polską członkostwa w Unii Europejskiej.

**MINISTER ROLNICTWA
I ROZWOJU WSI**

¹⁾ Minister Rolnictwa i Rozwoju Wsi kieruje działem administracji rządowej – rolnictwo, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 1 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 29 marca 2002 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi (Dz. U. z 2002 r. Nr 32, poz. 305).

²⁾ Decyzja

UZASADNIENIE

Projekt rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi w sprawie szczegółowych wymagań weterynaryjnych przy przywozie zwierząt oraz wymagań, jakim powinny odpowiadać wzory świadectw zdrowia tych zwierząt stanowi wykonanie upoważnienia zawartego w art. 19 pkt 1 lit. a i pkt 2 ustawy z dnia o ochronie zdrowia zwierząt i zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt (Dz. U. Nr, poz.).

Projekt rozporządzenia został oparty o przepisy prawa Unii Europejskiej, w szczególności o Dyrektywę Rady 72/426/EWG z dnia 12 grudnia 1972 r. o problemach inspekcji zdrowotnej i weterynaryjnej w imporcie bydła, owiec i kóz oraz trzody chlewnej, mięsa świeżego lub produktów mięsnych z państw trzecich, Dyrektywę Rady 90/426/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt regulujących przemieszczanie i przewóz koniowatych z państw trzecich.

Ocena skutków regulacji

Rozporządzenie nie spowoduje obciążeń dla budżetu państwa i budżetów jednostek samorządu terytorialnego.

Rozporządzenie nie będzie miało wpływu na rynek pracy, konkurencyjność zewnętrzną i wewnętrzną gospodarki oraz sytuację i rozwój regionalny.

**ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA ROLNICTWA ROZWOJU WSI¹⁾**

z dnia

w sprawie szczegółowych wymagań weterynaryjnych w handlu zwierzętami

Na podstawie art. 24 ust. 1 pkt 1 lit. a ustawy z dnia o ochronie zdrowia zwierząt oraz zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt (Dz. U. Nr, poz.) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa szczegółowe wymagania weterynaryjne, w tym wymagania zdrowotne, dla zwierząt w handlu bydłem, świniami, owcami i kozami.

§ 2. Użyte w rozporządzeniu określenia oznaczają:

- 1) bydło, świnie, owce i kozy oraz koniowate przeznaczone do uboju – zwierzęta należące do różnych gatunków bydła (w tym *Bison bison* oraz *Bubalus bubalus*) oraz świń, owce, kozy i koniowate, przeznaczone bezpośrednio do rzeźni lub miejsca gromadzenia zwierząt, z którego mogą być skierowane wyłącznie do rzeźni;
- 2) bydło, świnie, owce i kozy oraz koniowate do chowu lub produkcji - zwierzęta:
 - a) należące do różnych gatunków bydła (w tym *Bison bison* oraz *Bubalus bubalus*) oraz świń, inne niż zwierzęta przeznaczone do uboju, włącznie z tymi przeznaczonymi do rozrodu, produkcji mleka, mięsa albo do celów specjalnych, pokazów i wystaw, z wyłączeniem zwierząt wykorzystywanych do celów rozrywkowych i sportowych,
 - b) koniowate inne niż zarejestrowane koniowate i koniowate przeznaczone do uboju;
- 3) owce i kozy do chowu i opasania – owce i kozy inne niż przeznaczone do uboju.

§ 3. 1. Bydło i świnie przeznaczone do chowu lub produkcji mogą być przedmiotem handlu, jeżeli pozostawały w jednym gospodarstwie pochodzenia przez 30 dni przed wysyłką lub też od urodzenia, gdy mają nie więcej niż 30 dni życia.

2. W przypadku bydła i świń przechodzących tranzytem przez zatwierdzone miejsce gromadzenia zwierząt państwa członkowskiego pochodzenia, okres gromadzenia bydła i świń poza gospodarstwem pochodzenia nie może przekroczyć 6 dni.

§ 4. 1. Bydło przeznaczone do chowu lub produkcji może być przedmiotem handlu, jeżeli:

- 1) pochodzi ze stada bydła urzędowo wolnego od gruźlicy, a bydło powyżej 6 tygodnia życia reagowało ujemnie w śródskórnej próbie tuberkulinowej, przeprowadzonej w okresie 30 dni przed opuszczeniem gospodarstwa pochodzenia, przy czym wzrost grubości fałdów skóry zwierzęcia w tej próbie nie może być większy niż 2 milimetry;
- 2) buhaje w wieku powyżej 12 miesięcy życia pochodzą ze stada bydła urzędowo wolnego od brucelozy oraz w teście seroaglutynacyjnym lub w innym teście zatwierdzonym przez Stały Komitet Weterynaryjny Unii Europejskiej przeprowadzonym w stadzie pochodzenia na 30 dni przed wysyłką, wykazują miano przeciwciał niższe niż 30 międzynarodowych jednostek aglutynacyjnych (IU) w milimetrze;
- 3) pochodzi ze stada bydła urzędowo wolnego od enzoptycznej białaczki bydła oraz reagowały ujemnie w indywidualnym teście w kierunku enzoptycznej białaczki bydła, przeprowadzonym w okresie 30 dni przed wysyłką.

2. Nie przeprowadza się:

- 1) próby, o której mowa w ust. 1 pkt 1, jeżeli zwierzęta pochodzą z państwa członkowskiego Unii Europejskiej lub jego części urzędowo wolnego od gruźlicy, z zatwierdzoną siecią nadzoru;
- 2) testu, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, jeżeli zwierzęta pochodzą z państwa członkowskiego Unii Europejskiej lub jego części urzędowo wolnego od brucelozy, z zatwierdzoną siecią nadzoru;
- 3) testu, o którym mowa w ust. 3 pkt 3, jeżeli zwierzęta pochodzą z państwa członkowskiego Unii Europejskiej lub jego części urzędowo wolnego od enzoptycznej białaczki bydła, z zatwierdzoną siecią nadzoru.

3. Metody przeprowadzania testu seroaglutynacyjnego, o którym mowa w § 3 ust. 1 pkt 2, są określone w załączniku nr 1 do rozporządzenia.

§ 5. Bydło przeznaczone do uboju może być przedmiotem handlu, jeżeli:

- 1) pochodzi ze stad urzędowo wolnych od gruźlicy oraz enzoptycznej białaczki bydła;
- 2) pochodzi z gospodarstw urzędowo wolnych od brucelozy - w przypadku buhajów;
- 3) zostało poddane, z wynikiem ujemnym testom, o których mowa w § 4, na 30 dni przed wysyłką.

§ 6. Bydło przeznaczone do chowu lub produkcji od opuszczenia gospodarstwa pochodzenia do przybycia do miejsca przeznaczenia nie powinno mieć kontaktu z bydłem przeznaczonym do uboju, spełniającym wyłącznie wymagania, o których mowa w § 5.

§ 7. Owce i kozy przeznaczone do uboju mogą być przedmiotem handlu, jeżeli urodziły się i zostały wychowane od urodzenia na terytorium państw członkowskich Unii Europejskiej albo

- 1) zostały przywiezione na terytorium państwa członkowskiego Unii Europejskiej z państwa trzeciego, które znajduje się na liście ogłaszanej przez Komisję Europejską oraz
- 2) spełniały warunki zdrowia zwierząt określone w prawie Unii Europejskiej²⁾ albo
- 3) spełniają wymagania określone przepisami odrębnymi.

§ 8. 1. Owce i kozy przeznaczone do chowu i opasania mogą być przedmiotem handlu, jeżeli:

- 1) spełniają wymagania, o których mowa w § 7;
- 2) pochodzą z gospodarstwa, w którym są utrzymywane owce i kozy, uznanego za urzędowo wolne lub wolne od brucelozy;
- 3) pochodzą z gospodarstwa i były w kontakcie ze zwierzętami z takiego gospodarstwa, w którym nie stwierdzono klinicznie następujących chorób:
 - a) agalaktii zakaźnej owiec (*Mycoplasma agalactiae*) lub agalaktii zakaźnej kóz (*Mycoplasma agalactiae*, *M. Capricolum*, *M. Mycoides* z grupy *mycoides*) w okresie 6 miesięcy poprzedzających wysyłkę,
 - b) para gruźlicy lub zapalenia gruczołów chłonnych w okresie 12 miesięcy poprzedzających wysyłkę,
 - c) adenomatozis płucnej, Maedi Visna lub wirusowego zapalenia stawów lub mózgu kóz w okresie 3 lat poprzedzających wysyłkę; w przypadku, gdy zwierzęta zarażone Maedi Visna lub wirusowym zapaleniem stawów lub mózgu zostały poddane ubojowi, a 2 testy przeprowadzone zgodnie z przepisami Unii Europejskiej dały testy negatywne, okres ten wynosi 12 miesięcy;
- 4) właściciel gospodarstwa złoży pisemne oświadczenie, że zwierzę lub zwierzęta przeznaczone do handlu spełniają wymagania, o których mowa w pkt 3.

2. Wymogu, o którym mowa w ust. 1, nie stosuje się do zwierząt objętych krajowym programem kontroli lub monitoringu chorób, jeżeli zwierzęta te dają równoważne gwarancje zdrowotne.

3. Nie wykastrowane barany z zapaleniem najądrza (*B. Ovis*) mogą być przedmiotem handlu, jeżeli:

- 1) pochodzą z gospodarstwa, w którym nie stwierdzono przypadku zakaźnego zapalenia najądrza (*B. Ovis*) na 12 miesięcy poprzedzających wysyłkę;
- 2) przebywały w gospodarstwie, o którym mowa w pkt 1, przez 60 dni poprzedzających ubój;
- 3) przeszły, z wynikiem negatywnym test serologiczny na zakaźne zapalenie najądrza (*B. ovis*) w okresie 30 dni poprzedzających ubój albo spełniły inne wymagania w tym zakresie, określone w przepisach odrębnych.
4. Metoda przeprowadzania testu serologicznego, o którym mowa w ust. 3 pkt 3, jest określona w załączniku nr 2 do rozporządzenia.

§ 9. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem uzyskania przez Rzeczpospolitą Polską członkostwa w Unii Europejskiej.

**MINISTER ROLNICTWA
I ROZWOJU WSI**

¹⁾ Minister Rolnictwa i Rozwoju Wsi kieruje działem administracji rządowej – rolnictwo, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 1 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 29 marca 2002 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi (Dz. U. Nr 32, poz. 305).

²⁾ Decyzja z art. 8 dyrektywy 72/462.....

Załącznik nr 1

METODY PRZEPROWADZANIA TESTÓW SEROAGLUTYNACYJNYCH NA BRUCELOZĘ

I. Testy seroaglutynacyjne

1. Standardowa surowica aglutynacyjna musi odpowiadać standardowej surowicy przygotowanej przez Veterinary Laboratory, Weybridge, Surrey, Wielka Brytania
Ampułka musi zawierać 1 000 międzynarodowych jednostek aglutynacyjnych (IU) otrzymanych przez liofilizację 1 ml surowicy bydłowej.
2. Surowica standardowa musi być dostarczona przez Bundesgesundheitsamt w Berlinie.
3. Stopień aglutynacji brucelli w surowicy musi być wyrażony w jednostkach międzynarodowych na mililitr (tj. Surowica X = 80 IU/ ml).
4. Odczyt powolnego testu seroaglutynacyjnego w próbkach musi się odbyć w 50% lub 75% aglutynacji, użyty antygen musi być miareczkowany w identycznych warunkach z surowicą standardową.
5. Wartość aglutynacji, różnych antygenów w relacji do surowicy standardowej, musi znajdować się w następujących granicach:
Jeśli odczyt jest dokonywany w 50%: pomiędzy 1/600 i 1/1000;
Jeśli odczyt jest dokonywany w 75% : pomiędzy 1/500 i 1/750.
6. Szczep Weybridge Nr 99 lub USDA 1119 albo jakikolwiek inny szczep mający podobną czułość reakcji musi być użyty do przygotowania antygeny dla użycia w teście aglutynacji próbkowej (metoda powolna).
7. Podłoże użyte dla przechowywania szczepu w laboratorium oraz do produkcji antygeny musi być tego rodzaju aby nie pobudzić dysocjacji bakterii (z formy S do formy R); najlepiej jest użyć agar ziemniaczany.
8. Emulsja bakteryjna musi być zawieszona w płynie fizjologicznym (NaCl 8.5%) z dodatkiem 5% fenolu. Formaldehyd nie może być użyty.
9. Wymienione poniżej urzędowe instytuty, muszą zostać uznane jako odpowiedzialne za urzędowe testowanie antygenów:

- (a) Niemcy: Bundesgesundheitsamt, w Berlinie;
- (b) Belgia: Institut national de recherches vétérinaires, w Brukseli;
- (c) Francja: Laboratoire central de recherches vétérinaires, w Alfort;
- (d) Luksemburg: Instytut kraju dostarczającego;
- (e) Włochy: Istituto Superiore di Sanità, w Rzymie;
- (f) Holandia: Institut voor Dierhouderij en Diergezondheid (ID-DLO), Lelystad;
- (g) Dania: Statens Veterinære Serumlaboratorium, Kopenhaga V;
- (h) Irlandia: The Veterinary Research Laboratory, Department of Agriculture and Fisheries, Dublin 9;
- (i) Wlk. Brytania: -Wielka Brytania- The Central Veterinary Laboratory, Weybridge, Surrey, Anglia, -Północna Irlandia- The Veterinary Research Laboratory, Stormont, Belfast;
- (j) Grecja: Kervpo;
- (k) Hiszpania: Centro Nacional de Brucelosis, Laboratorio de Sanidad y Produccion Animal da Santa Fe, Granada;
- (l) Portugalia: Laboratorio Nacional de Investigaçao Veterinária, Lizbona;
- (m) Austria: Bundesanstalt für Tierseuchenbekämpfung, Mödling;
- (n) Finlandia: Eläinlääkintä-ja elintarvikelaitos, Helsinki / Anstalten för veterinärmedicin och livsmedel, Helsingfors;
- (o) Szwecja: Statens veterinärmedicinska anstalt, Uppsala.

10. Antygeny mogą być dostarczone w formie skoncentrowanej pod warunkiem, iż środek rozcieńczający, który powinien być użyty jest wskazany na etykiecie ampułki.

11. W celu wykonania testu seroaglutynacyjnego muszą być przygotowane przynajmniej trzy rozcieńczenia dla każdej surowicy. Rozcieńczenia podejrzanej surowicy muszą być wykonane tak, aby odczyt reakcji na poziomie infekcji był w próbówce środkowej. Jeśli w tej próbówce istnieje pozytywna reakcja to podejrzana surowica zawiera przynajmniej 30 (IU) międzynarodowych jednostek aglutynacyjnych na mililitr.

II. Test odczynu wiązania dopełniacza

1. Surowica standardowa jest tą samą surowicą jak wspomniana w rozdziale I. ust.1 niniejszego załącznika. W dodatku do określenia jej zawartości w międzynarodowych jednostkach aglutynacyjnych, 1 ml tej zliofilizowanej surowicy bydlęcej musi zawierać 1 000

jednostek aktywnych, które wiążą dopełniacz. Te aktywne jednostki są zwane jednostkami aktywnymi EWG.

2. Surowica standardowa musi być dostarczona przez Bundesgesundheitsamt w Berlinie.
3. Poziom przeciwciał surowicy, które wiążą dopełniacz musi być wyrażony w jednostkach aktywnych EWG (na przykład: surowica X = 60 aktywnych jednostek EWG na mililitr).
4. Surowica zawierająca 20 lub więcej jednostek aktywnych EWG (tj. aktywność równa 20% surowicy standardowej) na mililitr musi być uważana za dodatnią.
5. Surowica musi być inaktywowana jak następuje:
 - 1) surowica bydłęca: 56 do 60 ° C przez 30 do 50 minut;
 - 2) surowica świńska: 60 ° C przez 30 do 50 minut.
6. Szczep Weybridge Nr 99 lub szczep USDA 1119 musi być używany do przygotowania antygeny. Antygen zawiera zawiesinę bakterii w płynie fizjologicznym 0,85 % albo w buforze weronalowym.
7. W celu wykonania odczynu, musi być zastosowana dawka dopełniacza wyższa niż minimum niezbędne aby nastąpiła całkowita hemoliza.
8. W wykonywaniu testu odczynu wiązania dopełniacza muszą być nastawione każdorazowo następujące kontrole:
 - 1) kontrola antykomplementarnych właściwości surowicy;
 - 2) kontrola antygeny;
 - 3) kontrola uczulonych czerwonych ciałek krwi;
 - 4) kontrola dopełniacza;
 - 5) kontrola z użyciem surowicy dodatniej, stanowiącej sprawdzenie czułości reakcji;
 - 6) kontrola swoistości reakcji z użyciem surowicy ujemnej.
9. Nadzór i urzędowa kontrola nad surowicą standardową oraz antygenem będą prowadzone przez instytucje wymienione w rozdziale I ust. 9 niniejszego załącznika.
10. Antygeny mogą być dostarczane w stanie skoncentrowanym z tym, że rozpuszczalnik powinien być wskazany na etykiecie buteleczki.

III. Próba pierścieniowa

1. Próba pierścieniowa musi być wykonana na zawartości każdej bańki lub pojemnika z danego gospodarstwa.
2. Standardowy antygen, używany w próbach, musi pochodzić z jednego z instytutów wymienionych w rozdziale I ust. 9 lit. a - j Jest zalecane aby antygeny były standaryzowane zgodnie z zaleceniami WHO/FAO.

3. Antygen może być barwiony tylko hematoksyliną lub tetrazolem. Do użycia preferowana jest hematoksylina.

4. Jeśli nie zostały dodane środki konserwujące to próba musi być wykonana w czasie pomiędzy 18 i 24 godziną po pobraniu próbki mleka od krowy. Jeśli mleko ma być badane później niż 24 godziny po pobraniu prób to musi być użyty środek konserwujący. Jako konserwanty mogą być użyte formalina albo chlorek rtęci i jeśli jeden z tych środków jest użyty to próba musi być wykonana w ciągu 14 dni od dnia pobrania próbek. Formalina może być dodana w takiej ilości aby dać końcowe stężenie w próbce mleka 0,2% i takich przypadkach proporcja pomiędzy ilością mleka i roztworem formaliny musi wynosić przynajmniej jak 10 do 1. Roztwór chlorku rtęci może być zastosowany, zamiast formaliny aby dać końcowe stężenie w próbce mleka 0,2 % i w tych przypadkach, proporcja pomiędzy ilością mleka i roztworem chlorku rtęci powinna być jak 10 do 1.

5. Próba musi być wykonywana wykorzystując jedną z następujących metod:

1) na słupie mleka o wysokości przynajmniej 25 mm i objętości 1 ml, do którego dodaje się 0,03 ml jednego ze standaryzowanych barwionych antygenów;

2) na słupie mleka o wysokości przynajmniej 25 mm i objętości 1 ml, do którego dodaje się 0,05 ml jednego ze standaryzowanych barwionych antygenów;

3) na ilości mleka 8 ml, do którego dodaje się 0,08 ml jednego ze standaryzowanych barwionych antygenów;

4) na słupie mleka o wysokości przynajmniej 25 mm i objętości 2 ml, do którego dodaje się 0,05 ml jednego ze standaryzowanych barwionych antygenów.

6. Mieszanina mleka i antygeny musi być inkubowana w 37 °C nie krócej niż czterdzieści pięć minut i nie dłużej niż sześćdziesiąt minut. Próba musi być oceniona w ciągu 15 minut po jej wyjęciu z inkubatora.

7. Próba musi być oceniona według następujących kryteriów:

1) reakcja ujemna: mleko zabarwione, śmietana nie zabarwiona;

2) reakcja dodatnia: mleko i śmietana jednakowo zabarwione lub mleko nie zabarwione a śmietana zabarwiona.

IV. Zbuforowany test z użyciem antygeny brucelozowego

Zbuforowany test z użyciem antygeny brucelozowego może być wykonany jedną z następujących metod:

Test wykonywany ręcznie

1. Surowica standardowa powinna być drugą międzynarodową standardową surowicą przeciw *Brucella abortus*, dostarczaną przez Central Veterinary Laboratory, Weybridge, Surrey, Anglia.
2. Antygen może być wykonany bez odniesienia do zawartości komórek ale jego czułość musi być standaryzowana w stosunku do drugiej międzynarodowej standardowej surowicy przeciw *Brucella abortus*, tak aby antygen dawał dodatnią reakcję z rozcieńczeniem surowicy 1:47,5 a ujemną reakcję z rozcieńczeniem 1: 55.
3. Antygen powinien być dostarczany w rozcieńczalniku zbuforowanego antygeny brucelozowego o pH $3,65 \pm 0,5$ oraz może być barwiony z użyciem rózu bengalskiego jako barwnika.
4. Szczep Weybridge Nr 99 lub USDA 1119 albo jakikolwiek inny szczep mający podobną czułość reakcji musi być użyty do przygotowania antygeny.
5. Podłoże użyte dla przechowywania szczepu w laboratorium oraz do produkcji antygeny musi być tego rodzaju aby nie pobudzić dysocjacji bakterii (z formy S do formy R); najlepiej jest użyć agar ziemniaczany albo metody hodowli ciągłej.
6. Antygen powinien być przetestowany względem ośmiu znanych surowic dodatnich i ujemnych.
7. Urzędowy nadzór i kontrola surowicy standardowej i antygeny będzie sprawowany przez urzędowe instytucje wymienione w rozdziale I ust. 9.
8. Antygen będzie dostarczany w stanie gotowym do użycia.
9. Zbuforowany test z użyciem antygeny brucelozowego może być wykonany jak następuje:
 - 1) jedną kroplę (0,03ml) antygeny należy umieścić obok jednej kropli (0,03 ml) surowicy na białej płytce;
 - 2) powinny one być wymieszane bagietką, najpierw w linii prostej a następnie ruchami okrężnymi o średnicy około 10 do 12 mm;
 - 3) następnie płytka powinna być kołysana na mieszadle (około 30 razy na minutę);
 - 4) odczyt powinien być dokonany w dobrym świetle; jeśli nie stwierdza się aglutynacji to test powinien być uznany za ujemny; jakikolwiek stopień aglutynacji wskazuje na próbę dodatnią, chyba, że doszło do nadmiernego wysuszenia w okolicy brzegów wymieszanych składników.

Metoda zautomatyzowana

Metoda zautomatyzowana musi być przynajmniej tak czuła i dokładna jak metoda wykonywania ręcznego.

V. Próba pierścieniowa z plazmą krwi

1. Ekstrakcja plazmy

Próbka krwi, której koagulacja została powstrzymana przez dodanie EDTA, powinna być wirowana przez 3 minuty przy 3 000 obrotów na minutę a następnie trzymana w temperaturze 37 °C przez 12 do 24 godzin.

2. Ocena

0,2 ml ustabilizowanej plazmy powinno być umieszczone w próbówce z 1 ml surowego mleka. Po rozmieszaniu, jedna kropla (0,05 ml) antygeny do próby pierścieniowej powinna zostać dodana a całość ponownie wymieszana. Antygen powinien być standaryzowany w stosunku do antygeny standardowego dostarczanego przez instytucję wymienioną w rozdziale I ust. 9 pkt 1.

Po inkubacji, przez 45 minuty w temperaturze 37 °C, odczyt powinien być dokonany w ciągu 15 minut. Wynik będzie uważany za dodatni jeśli kolor pierścienia stanie się taki sam lub ciemniejszy niż kolor słupa mleka.

VI. Aglutynacja z plazmą

Plazma przygotowana tak jak w punkcie E (a) może być użyta bezpośrednio po wirowaniu. Nie jest wymagana stabilizacja cieplna. 0,05 ml plazmy powinno zostać wymieszane z 1 ml antygeny dla 50% seroaglutynacji co odpowiada rozcieńczeniu 1:20 dla seroaglutynacji. Odczyt powinien być dokonany po 18 do 24 godzinach inkubacji w 37 °C aglutynacja będzie uważana za dodatnią.

VII. Odczyn mikroaglutynacji

1. Rozcieńczalniki są sporządzane z 0,85% roztworu soli z dodatkiem 0,5% fenolu.
2. Antygen powinien być przygotowany jak opisano to w punktach 6,7 i 8 Załącznika C (A) i powinien być miareczkowany jak opisano to w punkcie 5 Załącznika C (A). W momencie użycia antygeny należy dodać safraniny O tak aby stanowiła ona 0,02 % zawartości (końcowego rozcieńczenia).

3. Surowica standardowa jest tą samą surowicą jak w punkcie 1 Załącznika C (A).
4. Surowica standardowa musi być dostarczona przez Bundesgesundheitsamt w Berlinie.
5. Próba mikroaglutynacji powinna być wykonywana na płytkach posiadających studzienki ze stożkowymi dnami o pojemności 0,250 ml. Próba powinna być wykonywana jak następuje:
 - 1) Wstępne rozcieńczanie surowicy: 0,050 ml każdej testowanej surowicy jest dodane do każdej studzienki, zawierającej 0,075 ml rozcieńczalnika. Mieszanina jest wstrząsana przez 30 sekund;
 - 2) Kolejne rozcieńczenia surowicy: przygotować przynajmniej trzy rozcieńczenia każdej surowicy. Aby to osiągnąć należy pobrać ze wstępnie rozcieńczonej surowicy (1:2,5) 0,025 ml każdej surowicy i przenieść do studzienki zawierającej 0,025 ml rozcieńczalnika. W ten sposób uzyskujemy pierwsze rozcieńczenie surowicy 1:5 a kolejne rozcieńczenia uzyskujemy w ten sam sposób;
 - 3) Dodanie antygeny: 0,025 ml antygeny zostaje dodane do każdej studzienki zawierającej różne rozcieńczenia surowicy. Po wstrząsaniu przez 30 sekund płytki są zamykane wieczkami oraz trzymane przy temperaturze 37 ° C przez 20 do 24 godzin w wilgotnej atmosferze;
 - 4) Odczyt wyników: ocena stopnia sedymentacji antygeny jest dokonywana przez oglądanie dna studzienki odbitego we wklęsłym lusterku umieszczonym ponad płytką. Jeśli występuje reakcja ujemna to antygen tworzy osad w formie zbitego guzika z wyraźnymi brzegami oraz o wyrazistej czerwonej barwie. Jeśli występuje reakcja dodatnia to formuje się różowa woalka, równo rozmieszczona. Różne stopnie aglutynacji są określane poprzez porównanie z kontrolnymi antygenami wykazującymi 0, 25, 50 i 100% aglutynacji. Miano poszczególnych surowic jest wyrażone w międzynarodowych jednostkach aglutynacyjnych na mililitr. Przy każdym wykonywaniu testu należy nastawić kontrole z surowicą ujemną i dodatnią tak rozcieńczonymi aby zawierały 30 międzynarodowych jednostek aglutynacyjnych na mililitr.

VIII. Próba immunoenzymatyczna (ELISA) dla wykrywania brucelozы bydła

1. Powinny być stosowane następujące materiały i odczynniki:
 - 1) mikropłytki testowe, kuwety oraz inne naczynia fazy stałej;
 - 2) antygen znajdujący się na fazie stałej przy użyciu lub bez przeciwciał poliklonalnych i monoklonalnych;
 - 3) płyn biologiczny do testowania;
 - 4) kontrola dodatnia i ujemna;
 - 5) konjugat;

- 6) substrat przystosowany do używanego enzymu;
- 7) jeśli to niezbędne, roztwór stopujący;
- 8) roztwory do rozcieńczania próbek i przygotowywania odczynników oraz do płukania;
- 9) odpowiednie czytniki, w zależności od użytego substratu.

2. Standaryzacja i czułość testu:

- 1) próbki mleka zbiorczego są oceniane ujemnie, jeśli dają reakcję mniejszą niż 50 %, w stosunku do tej danej przez rozcieńczoną 1 do 10 000 drugą międzynarodową standardową surowicą brucelozową przygotowaną z ujemnym mlekiem;
- 2) indywidualne próbki surowicy są oceniane ujemnie jeśli dają one reakcję mniejszą niż 10 % w stosunku do tej danej przez rozcieńczoną 1 do 200 drugą międzynarodową standardową surowicą brucelozową przygotowaną w roztworze fizjologicznym soli lub w jakimkolwiek innym uznanym rozcieńczeniu, określonym w prawie Unii Europejskiej, po otrzymaniu opinii Naukowego Komitetu Weterynaryjnego.

Standardy ELISA do brucelozy powinny być przygotowane w sposób określony w rozdziale I ust. 1 i 2 (do stosowania w rozcieńczeniach wskazanych na etykietce).

3. Warunki do stosowania testu ELISA przy wykrywaniu brucelozy bydła

Metoda ELISA może być stosowana do próbek mleka i serwatki wziętych z mleka pobranego z farmy od przynajmniej 30 % aktualnie dojonych krów.

Jeśli zostanie zastosowana wyżej wymieniona metoda to muszą zostać podjęte środki w celu zapewnienia, że pobrane próbki będą identyfikowane ze zwierzętami od, których badane mleko czy surowica zostały pobrane.

Załącznik nr 2

TEST SEROLOGICZNY NA ZAKAŻNE ZAPALENIE NAJĄDRZA

Test dopełnienia-utrwalenia:

Użyty specyficzny antygen musi zostać zatwierdzony przez laboratorium krajowe oraz znormalizowane zgodnie z drugim międzynarodowym standardem anti-brucella abortus serum.

Robocza surowica musi zostać znormalizowana zgodnie z międzynarodowym standardem anti-brucella ovis serum przygotowanym przez Centralne Laboratorium Weterynaryjne, Weybridge, Surrey, Zjednoczone Królestwo.

Surowica zawierająca 50 lub więcej Jednostek Międzynarodowych/ml musi być uznana za pozytywną.

UZASADNIENIE

Projekt rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi w sprawie szczegółowych wymagań weterynaryjnych w handlu zwierzętami stanowi wykonanie upoważnienia zawartego w art. 24 ust. 1 pkt 1a ustawy z dnia o ochronie zdrowia zwierząt i zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt (Dz. U. Nr, poz.).

Projekt rozporządzenia jest zgodny z prawem Unii Europejskiej, w szczególności z Dyrektywą Rady 64/432/EEC z dnia 26 czerwca 1964 r. o problemach zdrowia zwierząt w handlu bydłem i trzodą chlewną wewnątrz Wspólnoty, Dyrektywą Rady 91/68/EWG z dnia 28 stycznia 1991 r. dotyczącą warunków zdrowotnych zwierząt regulujących handel mięsem owczym i kozim w ramach Wspólnot.

Ocena skutków regulacji

Rozporządzenie nie spowoduje obciążeń dla budżetu państwa i budżetów jednostek samorządu terytorialnego.

Rozporządzenie nie będzie miało wpływu na rynek pracy, konkurencyjność zewnętrzną i wewnętrzną gospodarki oraz sytuację i rozwój regionalny.

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA ROLNICTWA I ROZWOJU WSI¹⁾

z dnia

w sprawie szczegółowych wymagań weterynaryjnych przy przemieszczeniu koniowatych

Na podstawie art. 32 pkt 1 ustawy z dnia o ochronie zdrowia zwierząt oraz zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt (Dz. U. Nr, poz.) zarządza się, co następuje:

§ 1. Na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej mogą być przemieszczane koniowate z części terytorium innych państw członkowskich Unii Europejskiej uważanej za zakazane afrykańskim pomorem koni, jeżeli:

- 1) są przemieszczane w terminach, określonych w przepisach Unii Europejskiej²⁾;
- 2) nie wykazują klinicznych objawów afrykańskiego pomoru koni w dniu przeglądu;
- 3) są przebadane i reagują ujemnie w teście odczynu wiązania dopełniacza na afrykański pomór koni, z przerwą 21 do 30 dni pomiędzy dwoma testami, w przypadku koniowatych nieszczepionych dwukrotnie; drugi test wykonuje się w okresie 10 dni poprzedzających wysyłkę;
- 4) nie zostały poddane szczepieniu w okresie ostatnich 2 miesięcy oraz został przeprowadzony test, o którym mowa w ust. 3, bez wykazywania wzrostu miana przeciwciał;
- 5) przebywały w stacji kwarantanny przez co najmniej 40 dni poprzedzających wysyłkę;
- 6) zostały zabezpieczone przed przenoszącymi chorobę insektami podczas kwarantanny oraz podczas przemieszczania ze stacji kwarantanny do miejsca wysyłki.

§ 2. 1. Za państwo członkowskie Unii Europejskiej lub państwo trzecie wolne od afrykańskiego pomoru koni uważa się państwo, w którym:

- 1) przez 2 lata nie stwierdzono klinicznych, serologicznych, w przypadku nieszczepionych koniowatych oraz epidemiologicznych dowodów występowania afrykańskiego pomoru koni;
- 2) przez ostatnie 12 miesięcy nie przeprowadzano szczepień przeciwko tej chorobie.

2. Część terytorium państwa członkowskiego Unii Europejskiej uważa się za zakażone afrykańskim pomorem koni, jeżeli:

- 1) dowód kliniczny, serologiczny, w przypadku nieszczepionych koniowatych oraz epidemiologiczny ujawnił występowanie afrykańskiego pomoru koni w ostatnich 2 latach, lub
- 2) szczepienie przeciwko afrykańskiemu pomorowi koni było przeprowadzane w ostatnich 12 miesiącach.

3. Część terytorium uważana za zakażoną afrykańskim pomorem koni obejmuje co najmniej:

- 1) obszar zapowietrzony o promieniu co najmniej 100 kilometrów wokół ogniska choroby;
- 2) obszar zagrożony, rozciągający się co najmniej 50 kilometrów poza obszar zapowietrzony, w którym nie dokonywano szczepień przez co najmniej 12 miesięcy.

4. Środki kontroli dotyczące terytoriów i obszarów, o których mowa w ust. 3, są określone w przepisach o zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt.

5. Wszystkie zaszczepione koniowate są zarejestrowane i oznakowane zgodnie z przepisami odrębnymi.

§ 3. Metody testu odczynu wiązania dopełniacza na afrykański pomór koni są określone w załączniku do rozporządzenia.

§ 4. 1. Koniowate są przemieszczane z gospodarstwa pochodzenia zwierząt lub miejsca ich gromadzenia do miejsca ich przeznaczenia w środkach transportu lub w kontenerach regularnie odkażanych, w odstępach czasu określonych przez wysyłające państwo członkowskie Unii Europejskiej i czyszczone.

2. Środki transportu zabezpiecza się przed wypadaniem odchodów, słomy oraz paszy.

3. Przemieszczanie koniowatych odbywa się w sposób zabezpieczający ich zdrowie oraz dobrostan.

§ 5. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem uzyskania przez Rzeczpospolitą Polską członkostwa w Unii Europejskiej.

**MINISTER ROLNICTWA
I ROZWOJU WSI**

¹⁾ Minister Rolnictwa i Rozwoju Wsi kieruje działem administracji rządowej – rolnictwo, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 1 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 29 marca 2002 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi (Dz. U. Nr 32, poz. 305).

²⁾ Decyzja

Załącznik do rozporządzenia Ministra
Rolnictwa i Rozwoju Wsi
z dnia

METODY TESTU ODCZYNU WIĄZANIA DOPEŁNIACZA NA AFRYKAŃSKI POMÓR KONI

Odczynniki chemiczne niezbędne do przeprowadzenia testu ELISA pozyskuje się z Referencyjnego Laboratorium Wspólnoty Europejskiej lub Laboratoriów Referencyjnych (OIE) zajmujących się afrykańskim pomorem koni.

I. WYPIERAJĄCY TEST ELISA WYKRYWAJĄCY PRZECIWCIAŁA WIRUSA AFRYKAŃSKIEGO POMORU KONI (ASHV) (TEST ZALECANY)

Wypierający test ELISA jest wykorzystywany w celu wykrycia szczególnego rodzaju przeciwciał wirusa (ASHV) w surowicy każdego gatunku z koniowatych. Szerokie spektrum, poliklonalnej, surowicy świnki morskiej immunizowanej przeciw ASHV (zwane dalej anty-surowicą świnki morskiej) umożliwia wykrycie wszystkich znanych serotypów wirusa AHSV (wirusa afrykańskiego pomoru koni).

Zasadą, na której opiera się test jest przerwanie reakcji pomiędzy antygenem AHSV i anty-surowicą świnki morskiej przez próbkę badanej surowicy. Przeciwciała AHSV w próbce surowicy będą konkurować z przeciwciałami pochodzącymi z anty-surowicy świnki morskiej w wyniku czego nastąpi osłabienie oczekiwanego koloru (następującego po dodaniu enzymu oznaczonego jako przeciwciała przeciw-świnie morskiej i substratu). Surowica może być testowana jako pojedyncze rozcieńczenie 1:5 (test metodą nakrapiania) lub miareczkowania (metoda miareczkowania surowicy). Wartości hamujące powyżej 50% mogą być uważane za wynik dodatni.

Protokół testowy opisany poniżej jest wykorzystywany w Regionalnym Laboratorium Referencyjnym zajmującym się afrykańskim pomorem koni w Pibright w Wielkiej Brytanii.

1. Procedura testowa

1) Przygotowanie płytek

- a) opłaszyc płytke ELISA antygenem AHSV wyizolowanym z zakażonych komórek i rozpuszczonym w buforze węglanowoduwęglanowym o pH równym 9,6. Inkubować płytki przez całą noc w temperaturze 4° C,
- b) przepłukać płytki zanurzając je trzykrotnie w roztworze PBS o pH od 7,2 do 7,4, a następnie wysuszyć na bibule;

2) Studzienki kontrolne

- a) miareczkować próbki surowicy kontrolne dodatnie w podwójnych seriach, rozpoczynając od rozcieńczenia 1:5 a kończąc na 1:640, wzdłuż kolumny 1, buforem blokującym (PBS zawierający 0,05% Tween-20, 5,0% chudego mleka w proszku (Cadbury's Marvel™) oraz 1% surowicy bydlęcej) co w rezultacie ma stanowić 50 µl na studzienkę,

b) dodać 50µl surowicy kontrolnej ujemnej o rozcieńczeniu 1:5 (10µl surowicy + 40µl buforu blokującego) do studzienek A i B drugiej kolumny,

c) dodać 100µl na studzienkę buforu blokującego do studzienek C i D w kolumnie 2- ślepa,

d) dodać 50µl buforu blokującego do studzienek E, F, G oraz H w kolumnie 2 (próbka kontrolna świnki morskiej);

3) Test metodą nakrapiania

a) dodać roztwór 1:5 do każdej z badanych surowic w buforze blokującym w celu podwojenia studzienek z kolumn od 3 do 12 (10 µl surowicy + 40 µl buforu blokującego), lub

4) Metoda miareczkowania surowicy

Przygotować podwójne serie rozcieńczeń każdej z próbek badanych (od 1:5 do 1:640) w buforze blokującym w 8 studzienkach każdej z kolumn od 3 do 12, a następnie

5) Dodać 50µl antysurowicy świnki morskiej, rozpuszczonej wcześniej w buforze blokującym do każdej studzienki oprócz studzienek ślepych na płytce ELISA (w każdej studziencie powinno się znajdować 100µl)

a) inkubować przez godzinę w temperaturze 37 ° C w wytrząsarce,

b) przepłukać płytki trzykrotnie i osuszyć jak poprzednio,

c) dodać do każdej studzienki 50µl koniugatu króliczej przeciw śwince morskiej peroksydazy chrzanowej (HRP), wcześniej rozpuszczonej w buforze blokującym,

d) inkubować przez godzinę w wytrząsarce,

e) przepłukać płytki trzykrotnie i osuszyć jak poprzednio;

6) Chromogen

Przygotować roztwór chromogenu OPD(OPD= ortofenylodiamina) zgodnie z instrukcjami producenta (0,4 miligrama na mililitr w sterylnej destylowanej wodzie) bezpośrednio przed użyciem. Dodać substraty (wodę utlenioną = H₂O₂) tak, aby otrzymać stężenie 0,05% (1:2000 30% roztworu H₂O₂). Dodać 50 µl roztworu OPD do każdej studzienki i pozostawić płytki na 10 minut w temperaturze pokojowej. Zahamować reakcję poprzez dodanie do każdej studzienki 50 µl 1M kwasu siarkowego(H₂SO₄);

7) Odczyt

Odczytywać spektrofotometrycznie na 492nm.

2. Forma prezentacji wyników

1) Używając pakietu oprogramowania wydrukować wartości gęstości optycznej (OD), oraz procent zahamowania (PI) dla badanej i kontrolnej surowicy w odniesieniu do wartości

średniej policzonej na podstawie zanotowanych wyników czterech próbek kontrolnych świnki morskiej. Zanotowane wartości OD i PI pozwolą ustalić czy wyniki testu mieszczą się w akceptowalnym obszarze. Wartość górnego limitu kontrolnego (UCL) i dolnego limitu kontrolnego (LCL) gęstości optycznej dla świnki morskiej to odpowiednio 1,4 i 0,4. Graniczne stężenie roztworu miareczkowanego dla próbek kontrolnych dodatnich, gdzie podstawą jest PI = 50% powinno wynosić 1:240 (w zakresie od 1:120 do 1:480). Każda płytka, która nie spełnia powyższych kryteriów musi zostać odrzucona. W przypadku gdy stężenie surowicy kontrolnej dodatniej jest wyższe od 1:480 a próbki badane dają w dalszym ciągu wyniki ujemne wtedy mogą zostać zaakceptowane jako ujemne.

Podwojone studzienki z ujemną surowicą kontrolną oraz podwojone studzienki ślepe powinny dawać odpowiednio wyniki PI pomiędzy +25% i -25% oraz +95% i 105%. Nie spełnienie powyższych kryteriów nie unieważnia wyniku pochodzącego z danej płytki, ale sugeruje, że kolor tła cały czas się zmienia.

2) Próg diagnostyczny (wartość odcięcia) dla testu surowicy to 50% (PI 50%). Próbki dające wynik PI powyżej 50% należy uznać za dodatnie. Próbki, w przypadku których PI jest mniejsze od 50% są ujemne.

Próbki w przypadku, których wartości PI są różne w podwojonych studzienkach (raz powyżej wartości granicznej, a raz poniżej) uznajemy za niewiarygodne. Takie próbki można badać ponownie metodą nakrapiania bądź miareczkowania. Próbki dodatnie mogą zostać poddane miareczkowaniu w celu określenia stopnia, w jakim ich wynik jest dodatni.

Plan testu metodą nakrapiania

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
	+ve cont.					Test surowicy						
A	1:5	-ve cont.	31	32	33	34	35	36	37	38	39	40
B	1:10	-ve cont.	31	32	33	34	35	36	37	38	39	40
C	1:20	Blank										
D	1:40	Blank										
E	1:80	GP cont.										
F	1:160	GP cont.										
G	1:320	GP cont.	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
H	1:640	GP cont.	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10

-ve cont = próbka kontrolna ujemna

+ve cont = próbka kontrolna dodatnia

GP cont = próbka kontrolna świnki morskiej

Blank= próbka ślepa

	Test surowicy													
	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12		
	+ve cont.				Test surowicy									
A	1:5	-ve cont.	1:5									1:5		
B	1:10	-ve cont.	1:10											
	1:10													
C	1:20	Blank	1:20									1:20		
D	1:40	Blank	1:40									1:40		
E	1:80	GP cont.	1:80											
	1:80													
F	1:160	GP cont.	1:160											
	1:160													
G	1:320	GP cont.	1:320											
	1:320													
H	1:640	GP cont.	1:640											
	1:640													

-ve cont = próbka kontrolna ujemna

+ve cont = próbka kontrolna dodatnia

GP cont = próbka kontrolna świnki morskiej

Blank=próbka ślepa

II . POŚREDNIE BADANIE ELISA WYKRYWAJĄCE PRZECIWCIAŁA WIRUSA AFRYKAŃSKIEGO POMORU KONI (AHSV) (TEST ZALECANY)

Test opisany poniżej pozostaje w zgodzie z opisem w Rozdziale 2.1.11 „Podręcznika Standardowych testów diagnostycznych i szczepionek” (OIE) czwarta edycja, 2000.

Rekombinant białka VP7 został wykorzystany jako antygen dla przeciwciał wirusa AHSV ze względu na wysoką wrażliwość i specyficzność. Inne jego zalety to stabilność i brak zaraźliwości.

1. Procedura testowa

1) Faza stała

- a) płytki ELISA opłaszczane są rekombinantami AHSV-4 VP7 rozpuszczonymi w buforze węglanowodwuwęglanowym, pH 9.6. Inkubować płytki przez całą noc w temperaturze 4° C,
- b) przepłukać płytki pięć razy wodą destylowaną zawierającą 0,01 % Tweed-20. Delikatnie opukać płytki o bibułę w celu osuszenia,
- c) zablokować płytki poprzez dodanie do każdej studzienki 200 µl roztworu PBS+ 5% chudego mleka (Nestle Dry Skim Milk™), inkubować przez 1 godzinę w temperaturze 37° C,
- d) usunąć roztwór blokujący delikatnie opukując o bibułę;

2) Próbki badane

- a) próbki surowicy przeznaczone do badania oraz próbki surowicy dodatniej i ujemnej są rozpuszczane w stosunku 1:25 w PBS +5% chudego mleka + 0,05% Tweed-20, 100µl na studzienkę. Inkubować przez godzinę w temperaturze 37°C. Do miareczkowania przygotować podwójne serie roztworów począwszy od rozcieńczenia 1:25 (100 µl na studzienkę), jedna płytka z surowicą na kolumnę, te same czynności należy wykonać w przypadku próbek kontrolnych ujemnych i dodatnich. Inkubować przez godzinę w temperaturze 37° C,
- b) umyć płytki zgodnie z opisem określonym w pkt 1 lit. b;

3) Koniugacja

- a) sporządzić 100 µl na studzienkę koniugatu peroksydazy chrzanowej (HRP) i końskiej gamma-globuliny rozpuszczonej w PBS +5% mleka + 0,05% Tweed-20, pH 7,2. Inkubować przez godzinę w temperaturze 37° C,
- b) przepłukać płytki zgodnie z opisem punktu 2.1.1.2;

4) Chromogen-substrat

- a) dodać po 200 µl na studzienkę roztworu chromogen-substrat (10ml 80,6 mM DMAB(dimetyloaminobenzaldehydu)+ 10 ml 1,56 mM MBTH(3-metylo-2-benzo-tiazolowy hydrazono chlorowodoru) + 5µl H₂O₂).

Rozwój nasycenia barwy zostanie zahamowany poprzez dodanie 50 µl 3N H₂SO₄ po około 5 do 10 minutach (przed momentem, w którym ujemna próbka kontrolna zaczyna się zabarwiać).

Inne chromogeny takie jak ABTS (2,2'-Azino-dwu-[3-etylobenzotiazolino-6-sulfonowy kwas]), TMB (czterometylek benzydyny), lub OPD (orto-fenyldiamina) także mogą być wykorzystane.

- b) odczyt płytek przeprowadzać na 600 nm (lub 620 nm).

2. Interpretacja wyników

- 1) Ustalić wartość odcięcia dodając 0,6 do wartości ujemnej próbki kontrolnej (0,6 to odchylenie standardowe policzone na 30 elementowej grupie próbek ujemnej surowicy);
- 2) próbki, których wartości absorpcji są niższe od wartości odcięcia uznawane są za ujemne;
- 3) próbki, których wartości absorpcji są niższe od wartości odcięcia powiększonej o 0,15 uznawane są za dodatnie;
- 4) próbki, których wartość absorpcji jest pośrednia są niewiarygodne i należy wtedy zastosować drugą technikę w celu potwierdzenia wyników.

III. BLOKUJĄCY TEST ELISA WYKRYWAJĄCE PRZECIWCIAŁA WIRUSA AFRYKAŃSKIEGO POMORU KONI (AHSV) (TEST ZALECANY)

Blokujący test ELISA został zaprojektowany w celu wykrywania konkretnych przeciwciał AHSV w surowicy dowolnego wrażliwego gatunku. VP7 jest główną, antygenową, wirusową proteiną AHSV, występującą w 9 serotypach. Ponieważ przeciwciało monoklonalne (Mab) jest także skierowane przeciwko VP7, badanie to charakteryzuje się wysokim poziomem wrażliwości i specyficzności. Co więcej antygen VP7 jest całkowicie nieszkodliwy co gwarantuje wysoki stopień bezpieczeństwa.

Idea testu opiera się na przerwaniu reakcji pomiędzy VP7 będącym antygenem związanym z płytką ELISA, a zkonjugowanym przeciwciałem monoklonalnym (Mab) właściwym dla VP7. Przeciwciało w badanej surowicy zablokuje reakcję pomiędzy antygenem a przeciwciałem monoklonalnym (Mab), co w rezultacie zredukuje intensywność koloru.

Test opisany poniżej jest przeprowadzany w Laboratorium Referencyjnym Wspólnoty Europejskiej zajmującym się afrykańskim pomorem koni w Algete w Hiszpanii.

1. Procedura testowa

1) Płytki ELISA

- a) opłaszyczyć płytki substratem AHSV-4 VP7 rozpuszczonym w buforze węglanowodowęglanowym, pH 9,6. Inkubować przez całą noc w temperaturze 4° C,
- b) przepłukać płytki pięciokrotnie roztworem PBS zawierającym 0,05% Tween-20 (PBST),
- c) ustabilizować płytkę wykorzystując roztwór stabilizujący (w celu umożliwienia długotrwałego przechowywania w temperaturze 4° C bez utraty aktywności) i wysuszyć na bibule;

2) Próbkki badane i kontrolne

- a) do monitorowania rozcieńczyć surowicę badaną i kontrolną 1:10 bezpośrednio na płytce z PBST tak, aby otrzymać 100µl na studzienkę. Inkubować przez 1 godzinę w temperaturze 37° C,
- b) w celu miareczkowania przygotować podwójne serie rozcieńczeń surowicy oraz próbek kontrolnych dodatnich (100µl na studzienkę) począwszy od stosunku 1:10 do 1:280 w ośmiu studzienkach. Próbkki kontrolne ujemne są badane w roztworze 1 w 10;

3) Koniugacja

Dodać 50 µl nierozcieńczonej peroksydazy chrzanowej (HRP) skoniugowanej z Mab (monoklonalne przeciwciała specyficzne dla VP7) do każdej studzienki i wymieszać delikatnie do uzyskania jednorodności. Inkubować przez 30 min w temperaturze 37 ° C;

- 4) Przepłukać płytki pięciokrotnie w PBST i osuszyć jak wyżej;

5) Chromogen-substrat

Dodać 100 µl na studzienkę roztworu chromogen-substrat (1ml ABTS (2,2'-Azino-dwu-[3-etylbentotiazolino-6-kwasu sulfonowego]) 5 mg/ml + 9ml buforu substratu (0,1 M buforu fosforowego-cytrynianowego o pH = 4 zawierającego 0,03% H₂O₂) i inkubować przez 10 min w temperaturze pokojowej. Rozwój koloru jest zatrzymany przez dodanie 100 µl na studzienkę 2% SDS (dwusiarczan sodu);

6) Odczyt

Odczytywać na 405 nm czytnika ELISA.

2. Interpretacja wyników

1) Sprawdzanie ważności badania

Test jest ważny jeżeli optyczna gęstość (OD) próbek kontrolnych ujemnych (NC) jest większa niż 1,0 a w przypadku próbek kontrolnych dodatnich (PC) OD jest mniejsze niż 0,2;

2) Wskaźniki

Dodatni wskaźnik = $NC - ((NC - PC) * 0,3)$

Ujemny wskaźnik = $NC - ((NC - PC) * 0,2)$

gdzie NC to wartość optycznej gęstości dla próbki kontrolnej ujemnej(OD) a PC wartość (OD) dla próbki kontrolnej dodatniej;

3) Interpretacja wyników

W przypadku próbki z OD niższą od wartości dodatniego wskaźnika wynik należy uznać za dodatni i przyjąć, że przeciwciała AHSV są obecne.

Próbki z OD wyższą od wartości ujemnego wskaźnika uznać należy za pozbawione przeciwciał AHSV(wynik ujemny).

W przypadku próbek, których wyniki OD mieszczą się pomiędzy wartościami dodatniego i ujemnego wskaźnika, należy uznać za niewiarygodne, a następnie ponownie pobrać próbki od zwierząt po dwóch do trzech tygodniach.

UZASADNIENIE

Projekt rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi w sprawie szczegółowych wymagań weterynaryjnych przy przemieszczaniu koniowatych stanowi wykonanie upoważnienia zawartego w art. 32 pkt 1 ustawy z dnia o ochronie zdrowia zwierząt oraz zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt (Dz. U. Nr, poz.).

Projekt rozporządzenia oparty jest o przepisy prawa Unii Europejskiej, w szczególności Dyrektywę Rady 90/426/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. w sprawie warunków zdrowotnych regulujących przemieszczanie i przywóz zwierząt z rodziny koniowatych z państw trzecich, zmienionej ostatnio Decyzjami Komisji 2001/298/WE i 2002/160.

Ocena skutków regulacji

Rozporządzenie nie spowoduje obciążeń dla budżetu państwa i budżetów jednostek samorządu terytorialnego.

Rozporządzenie nie będzie miało wpływu na rynek pracy, konkurencyjność zewnętrzną i wewnętrzną gospodarki oraz sytuację i rozwój regionalny.

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA ROLNICTWA I ROZWOJU WSI¹⁾
z dnia

**w sprawie szczegółowych wymagań, jakim powinny odpowiadać świadectwa zdrowia
koniowatych, sposobu ich wystawiania oraz wzorów tych świadectw**

Na podstawie art. 32 pkt 2 ustawy z dnia o ochronie zdrowia zwierząt oraz zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt (Dz. U. Nr, poz. ...) zarządza się, co następuje:

§ 1. Świadectwo zdrowia koniowatych przemieszczanych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej z innych państw członkowskich Unii Europejskiej oraz z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej do innych państw członkowskich Unii Europejskiej:

- 1) wystawia się na 48 godzin przed załadunkiem, jednak nie później niż ostatniego dnia roboczego poprzedzającego załadunek;
- 2) jest ważne przez 10 dni;
- 3) składa się z pojedynczej kartki papieru.

§ 2. Wzór świadectwa zdrowia koniowatych jest określony w załączniku do rozporządzenia.

§ 3. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem uzyskania przez Rzeczpospolitą Polską członkostwa w Unii Europejskiej.

MINISTER ROLNICTWA
I ROZWOJU WSI

¹⁾ Minister Rolnictwa i Rozwoju Wsi kieruje działem administracji rządowej – rolnictwo, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 1 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 29 marca 2002 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi (Dz. U. Nr 32, poz. 305).

Załącznik do rozporządzenia Ministra
Rolnictwa i Rozwoju Wsi

z dnia

WZÓR
ŚWIADECTWO ZDROWIA DLA KONIOWATYCH

Państwo członkowskie wysyłające

.....

Odpowiedzialne ministerstwo:

.....

Odpowiedzialny wydział terytorialny:

.....

I. Ilość koniowatych:

.....

II. Ustalenie tożsamości koniowatych:

.....

Ilość zwierząt koniowatych ¹⁾	Gatunek koń, osioł, muł, mulica	Rasa Wiek Płeć	Metoda ustalenia tożsamości i tożsamość ²⁾

III. Miejsce pochodzenia i przeznaczenia zwierzęcia lub zwierząt:

Zwierzę lub zwierzęta są wysłane

z :

(Miejsce wywozu)

do :

(Państwo członkowskie Unii Europejskiej i miejsce przeznaczenia)

Nazwa i adres nadawcy :

.....
.....

Nazwa i adres odbiorcy :

.....
.....

IV. Informacje o stanie zdrowia³⁾

Ja, niżej podpisany, oświadczam, że zwierzę lub zwierzęta opisane powyżej spełniają następujące wymagania:

1) zostały poddane badaniu w dniu dzisiejszym i nie wykazują żadnych klinicznych objawów choroby;

2) nie są przeznaczone do uboju w ramach krajowego programu likwidacji choroby zaraźliwej albo zakaźnej;

3) nie pochodzą z terytorium albo części terytorium państwa członkowskiego Unii Europejskiej lub państwa trzeciego, będącego przedmiotem ograniczeń w związku z afrykańskim pomorem koni, albo

4) pochodzą z terytorium albo części terytorium państwa członkowskiego Unii Europejskiej, które było przedmiotem zakazu z uwagi na zdrowie zwierząt i przeszły z zadowalającymi wynikami badania przewidziane w przepisach odrębnych podczas kwarantanny od do⁴⁾;

5) nie są szczepione przeciwko afrykańskiemu pomorowi koni, albo

6) zostały zaszczepione przeciwko afrykańskiemu pomorowi koni w dniu⁵⁾;

7) nie pochodzą z gospodarstwa, które było objęte zakazem ze względu na zdrowie zwierząt, ani nie miały styczności ze koniowatymi z gospodarstwa, które było objęte zakazem ze względu na zdrowie zwierząt:

a) w okresie 6 miesięcy w przypadku koniowatych podejrzanych o zakażenie zarazą stadniczą koni, poczynając od dnia ostatniego rzeczywistego albo możliwego kontaktu z chorym zwierzęciem; w przypadku ogiera, zakaz stosuje się do czasu wykastrowania zwierzęcia,

- b) w okresie 6 miesięcy w przypadku nosaczyny albo zapalenia mózgu i rdzenia u koni, poczynając od dnia, w którym zwierzęta koniowate wykazujące objawy choroby zostały poddane ubojowi,
- c) w przypadku niedokrwistości zakaźnej, do dnia, w którym zakażone zwierzęta zostały poddane ubojowi, a u pozostałych zwierząt, u których przeprowadzono dwukrotnie w odstępie 3 miesięcy test Cogginsa, był wynik ujemny,
- d) w okresie 6 miesięcy od ostatniego przypadku, w przypadku pęcherzykowego zapalenia jamy ustnej,
- e) w okresie 1 miesiąca od ostatniego przypadku, w przypadku wścieklizny,
- f) w okresie 15 dni od ostatniego przypadku, w przypadku wąglika,
- g) jeżeli wszystkie zwierzęta z gatunków wrażliwych na daną chorobę, znajdujące się w gospodarstwie, zostały poddane ubojowi, a teren i pomieszczenia zdezynfekowane w ciągu 30 dni, poczynając od dnia, w którym zwierzęta zostały poddane ubojowi, a teren i pomieszczenia zdezynfekowane, z wyjątkiem wąglika, kiedy to okres zakazu wynosi 15 dni;
- 8) zgodnie z moją najlepszą wiedzą, nie miało styczności ze koniowatymi wykazującymi objawy choroby zakaźnej lub zaraźliwej w okresie 15 dni poprzedzających niniejsze oświadczenie;
- 9) w czasie przeprowadzania badania były nadawały się do transportu w ramach planowanej podróży zgodnie z postanowieniami określonymi w przepisach odrębnych⁶⁾.

V. Niniejsze świadectwo jest ważne przez 10 dni.

(Miejsce), (data)

.....
(Podpis)
(Dużymi literami imię, nazwisko oraz stanowisko
podpisującego się lekarza weterynarii)⁶⁾

¹⁾ W przypadku zwierząt przeznaczonych do uboju, charakter znaku szczególnego.

²⁾ Do niniejszego świadectwa może być dołączony paszport ustalający tożsamość zwierzęcia, pod warunkiem że jest podany jego numer.

³⁾ Informacja nie jest wymagana, jeżeli istnieje dwustronne porozumienie określone w art. 6 Dyrektywy 90/426/EWG.

⁴⁾ Niepotrzebne skreślić.

⁵⁾ Niniejsze oświadczenie nie zwalnia przewoźników z przestrzegania obowiązków określonych w prawie Unii Europejskiej.

⁶⁾ W Niemczech "Beamteter Tierarzt"; w Belgii "Inspecteur vetenaire" albo "Inspecteur Dierenarts"; we Francji "Vétérinaire officiel"; we Włoszech Veterinario ufficiale"; w Luksemburgu "Inspecteur vétérinaire"; w Holandii "Officieel Dierenarts"; w Danii "Embeds Dyrlæge"; w Irlandii "Veterinary Inspector"; w Zjednoczonym Królestwie "Veterinary Inspector"; w Grecji "ἰατρός κτηνίατρος"; w Hiszpanii "Inspector Veterinario"; i w Portugalii "Inspector Veterinario".

UZASADNIENIE

Projekt rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi w sprawie szczegółowych wymagań, jakim powinny odpowiadać świadectwa zdrowia koniowatych, sposobu ich wystawiania oraz wzoru tych świadectw stanowi wykonanie upoważnienia zawartego w art. 32 pkt 2 ustawy z dnia o ochronie zdrowia zwierząt oraz zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt (Dz. U. Nr, poz.).

Projekt rozporządzenia oparty jest o przepisy prawa Unii Europejskiej, w szczególności Dyrektywę Rady 90/426/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. w sprawie warunków zdrowotnych regulujących przemieszczanie i przywóz zwierząt z rodziny koniowatych z państw trzecich, zmienionej ostatnio Decyzjami Komisji 2001/298/WE i 2002/160.

Ocena skutków regulacji

Rozporządzenie nie spowoduje obciążeń dla budżetu państwa i budżetów jednostek samorządu terytorialnego.

Rozporządzenie nie będzie miało wpływu na rynek pracy, konkurencyjność zewnętrzną i wewnętrzną gospodarki oraz sytuację i rozwój regionalny.

PROJEKT

**ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA ROLNICTWA I ROZWOJU WSI¹⁾**

z dnia

w sprawie szczegółowych warunków i sposobu wystawiania informacji o stanie zdrowia zarejestrowanych koniowatych oraz wzoru tego dokumentu

Na podstawie art. 32 pkt. 3 ustawy z dnia o ochronie zdrowia zwierząt oraz o zwalczaniu chorób zakaźnych (Dz. U. Nr, poz.) zarządza się, co następuje:

§ 1. Określa się wzór informacji o stanie zdrowia zarejestrowanych koniowatych, stanowiący załącznik do rozporządzenia.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem uzyskania przez Rzeczpospolitą Polską członkostwa w Unii Europejskiej.

ROLNICTWA

MINISTER

I ROZWOJU WSI

¹⁾ Minister Rolnictwa i Rozwoju Wsi kieruje działem administracji rządowej – rolnictwo, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 1 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 29 marca 2002 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi (Dz. U. Nr 32, poz. 305).

Załącznik do rozporządzenia
Ministra Rolnictwa i Rozwoju
Wsi z dnia

INFORMACJA O STANIE ZDROWIA ZAREJESTROWANYCH KONIOWATYCH¹⁾

Ja, niżej podpisany, zaświadczam²⁾, że zwierzę koniowate:

- 1) było dzisiaj badane i nie wykazuje klinicznych objawów choroby;
- 2) nie jest przeznaczone do uboju w państwowym programie eliminacji chorób zakaźnych i zaraźliwych;
- 3) nie pochodzi z terytorium lub części terytorium Państwa Członkowskiego / kraju trzeciego, które jest przedmiotem restrykcji z powodu afrykańskiego pomoru koni³⁾ lub pochodzi z terytorium lub części terytorium Państwa Członkowskiego / kraju trzeciego, które było przedmiotem restrykcji z powodu zdrowia zwierząt oraz zostało poddane, z zadawalającymi wynikami, testom przewidzianym w przepisach odrębnych w stacji kwarantannyoddnia.....do dnia.....³⁾;
- 4) nie jest szczepione przeciwko afrykańskiemu pomorowi koni lub było szczepione przeciwko afrykańskiemu pomorowi koni dnia.....^{3) 4)};
- 5) nie pochodzi z gospodarstwa, które było przedmiotem zakazów z powodu zdrowia zwierząt ani też nie miało kontaktu ze zwierzętami koniowatymi pochodzącymi z gospodarstwa , które było przedmiotem zakazów z powodów zdrowia zwierząt:
 - a) w okresie 6 miesięcy w przypadku zwierząt koniowatych podejrzanych o zarażenie zarazą stadniczą, licząc od daty ostatniego możliwego kontaktu ze zwierzęciem chorym; w przypadku ogiera, zakaz będzie stosowany do czasu jego kastracji,
 - b) w okresie 6 miesięcy w przypadku nosaczyny lub zapalenia mózgu i rdzenia kręgowego, licząc od dnia, w którym zwierzęta koniowate cierpiące z powodu tych chorób zostały poddane ubojowi,
 - c) w przypadku niedokrwistości zakaźnej aż do dnia, w którym po poddaniu ubojowi zakażonych zwierząt, pozostałe zwierzęta wykazały wynik ujemny w dwóch próbach Cogginsa przeprowadzanych w odstępie trzymiesięcznym,
 - d) w okresie 6 miesięcy od ostatniego przypadku, w wypadku zapalenia pęcherzykowego jamy ustnej,

- e) w okresie 1miesiąca od ostatniego przypadku, w przypadku wścieklizny,
 - f) w okresie 15 dni od ostatniego przypadku, w przypadku węglika,
 - g) jeżeli wszystkie zwierzęta gatunków wrażliwych na chorobę znajdujące się w gospodarstwie zostały poddane ubojowi a pomieszczenia zostały odkażone, podczas 30 dni, licząc od dnia, w którym zwierzęta zostały zniszczone a pomieszczenia odkażone, z wyjątkiem przypadku węglika, przy którym okres zakazu wynosi 15 dni;
- 6) zgodnie z moją najlepszą wiedzą, nie miały kontaktu ze zwierzętami koniowatymi cierpiącymi z powodu choroby zakaźnej lub zaraźliwej, podczas 15 dni poprzedzających niniejsze oświadczenie.

Data

Miejsce

Pieczęć i podpis urzędowego lekarza
weterynarii⁵⁾

¹⁾ Informacja ta nie jest wymagana gdy istnieje obopólne porozumienie, zgodne z Artykułem 6 Dyrektywy 90/426/EEC.

²⁾ Ważne przez 10 dni.

³⁾ Skreśl nie mające zastosowania.

⁴⁾ Data szczepienia musi być wstawiona w dokumencie.

⁵⁾ Nazwisko dużymi literami oraz stanowisko.

UZASADNIENIE

Projekt rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi w sprawie szczegółowych warunków i sposobu wystawiania informacji o stanie zdrowia zarejestrowanych koniowatych oraz wzoru tego dokumentu stanowi wykonanie upoważnienia zawartego w art. 32 pkt 3 ustawy z dnia o ochronie zdrowia zwierząt oraz zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt (Dz. U. Nr, poz.).

Projekt rozporządzenia oparty jest o przepisy prawa Unii Europejskiej, w szczególności Dyrektywę Rady 90/426/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. w sprawie warunków zdrowotnych regulujących przemieszczanie i przywóz zwierząt z rodziny koniowatych z państw trzecich, zmienionej ostatnio Decyzjami Komisji 2001/298/WE i 2002/160.

Ocena skutków regulacji

Rozporządzenie nie spowoduje obciążeń dla budżetu państwa i budżetów jednostek samorządu terytorialnego.

Rozporządzenie nie będzie miało wpływu na rynek pracy, konkurencyjność zewnętrzną i wewnętrzną gospodarki oraz sytuację i rozwój regionalny.

Projekt zostanie skonsultowany z Członkami Rady Ministrów, organizacjami społecznymi, związkami branżowymi a także Głównym Lekarzem Weterynarii oraz Krajową Izbą Lekarsko-Weterynaryjną.

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA ROLNICTWA I ROZWOJU WSI¹⁾

z dnia.....

w sprawie szczegółowego sposobu i trybu zwalczania pryszczycy

Na podstawie art. 63 pkt 1 ustawy z dnia o ochronie zdrowia zwierząt oraz zwalczaniu chorób zakaźnych (Dz. U. Nr. poz.) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Powiatowy lekarz weterynarii, po uzyskaniu informacji, że w gospodarstwie znajduje się zwierzę podejrzane o zakażenie wirusem pryszczycy lub o pryszczycę, obejmuje nadzór nad gospodarstwem, w ramach którego podejmuje czynności mające na celu potwierdzenie lub wykluczenie obecności pryszczycy:

- 1) przeprowadza wywiad epizootyczny i badanie kliniczne zwierząt;
 - 2) pobiera próbki i wysyła je do badań laboratoryjnych;
 - 3) sporządza spis następujących zwierząt z gatunków wrażliwych, takich jak domowe lub dzikie przeżuwacze lub świnie, zwane dalej „zwierzętami z gatunków wrażliwych”, z podziałem na gatunki, określając liczbę zwierząt padłych, podejrzanych o zakażenie wirusem pryszczycy lub o pryszczycę; spis uaktualnia się uwzględniając także zwierzęta, które urodziły się lub padły w okresie podejrzenia wystąpienia pryszczycy;
 - 4) przeprowadza dochodzenie epizootyczne.
2. Rodzaje materiału biologicznego oraz sposób pobierania i wysyłania próbek do badań laboratoryjnych, jest określony w załączniku nr 1 do rozporządzenia.
3. Zwierzęta z gatunków wrażliwych znajdujące się w gospodarstwie, umieszcza się w odosobnionych pomieszczeniach.
4. Wejścia i wyjścia z gospodarstwa, a w szczególności z budynków, w których przebywają zwierzęta z gatunków wrażliwych, czyści się i odkaża w sposób, który jest określony w załączniku nr 2 do rozporządzenia.
5. Powiatowy lekarz weterynarii, w uzasadnionych przypadkach, wyraża zgodę na:
- 1) przemieszczanie zwierząt z gatunków innych niż wrażliwe do lub z gospodarstwa;
 - 2) wywożenie mięsa lub zwłok zwierząt z gatunków wrażliwych, środków żywienia zwierząt i przedmiotów, które mogą przyczynić się do szerzenia pryszczycy;
 - 3) przemieszczanie się osób lub środków transportu do lub z gospodarstwa;
 - 4) wywożenie mleka

– określając warunki poruszania się konieczne w celu uniknięcia przeniesienia wirusa pryszczycy.

6. Powiatowy lekarz weterynarii w przypadku trudności z przechowywaniem mleka na terenie gospodarstwa, może udzielić zgody na wywóz tego mleka z gospodarstwa do zakładu przetwórczego, pod swoim nadzorem, w celu poddania tego mleka obróbce termicznej gwarantującej zniszczenie wirusa pryszczycy.

§ 2. Ilekroć w rozporządzeniu jest mowa o zwierzęciu podatnym – rozumie się przez to zwierzę z gatunku wrażliwego, które nie było szczepione, lub było szczepione, ale ochrona poszczepienna została uznana przez urzędowego lekarza weterynarii za niewystarczającą.

§ 3. Powiatowy lekarz weterynarii może zastosować środki, o których mowa w § 2, w sąsiednich gospodarstwach, jeżeli to jest uzasadnione ich lokalizacją, lub możliwością kontaktu ze zwierzętami z gospodarstwa, w którym znajdują się zwierzęta podejrzane o zakażenie wirusem pryszczycy lub o pryszczycę.

§ 4. Środki, o których mowa w § 2 i 3, stosuje się do dnia wykluczenia przez powiatowego lekarza weterynarii obecności pryszczycy.

§ 5. 1. W przypadku gdy potwierdzi się, że zwierzę chore lub zakażone znajduje się na terenie gospodarstwa, powiatowy lekarz weterynarii wyznacza je jako ognisko choroby oraz, jeżeli nie było to wcześniej uczynione, pobiera próbki i wysyła je do badań laboratoryjnych, w sposób określony w załączniku nr 1 do rozporządzenia a także przeprowadza dochodzenie epizootyczne.

2. Urzędowy lekarz weterynarii nakazuje i nadzoruje zabicie zwierząt z gatunków wrażliwych oraz zniszczenie zwłok w gospodarstwie, w sposób uniemożliwiający dalsze szerzenie się wirusa .

3. Urzędowy lekarz weterynarii nakazuje i nadzoruje odszukanie i zniszczenie mięsa zwierząt z gatunków wrażliwych, pochodzących z gospodarstwa i ubitych w okresie między prawdopodobnym przeniesieniem pryszczycy do gospodarstwa a wprowadzeniem środków po powzięciu podejrzenia jej wystąpienia, w sposób uniemożliwiający dalsze szerzenie się wirusa.

4. Zwłoki zwierząt z gatunków wrażliwych, które padły na terenie gospodarstwa, a także środki żywienia zwierząt i przedmioty, które mogą przyczynić się do szerzenia pryszczycy, niszczy się lub stosuje środki gwarantujące zniszczenie wirusa pryszczycy, zgodnie z zaleceniami urzędowego lekarza weterynarii.

5. Urzędowy lekarz weterynarii nakazuje i nadzoruje zniszczenie mleka i produktów mlecznych znajdujących się w gospodarstwie.

6. Powiatowy lekarz weterynarii może zastosować środki, o których mowa w § 1, w sąsiednich gospodarstwach, jeżeli uzasadnione jest to ich lokalizacją, lub możliwością kontaktu ze zwierzętami z gospodarstwa, w którym znajdują się zwierzęta podejrzane o zakażenie wirusem pryszczycy lub o pryszczycę.

7. Po przeprowadzeniu czynności, o których mowa w ust. 1-5, pomieszczenia, w których przebywały zwierzęta, ich otoczenie i środki transportu używane do ich transportu, oraz sprzęt, z którym miały kontakt czyści się i odkaża w sposób, który jest określony w załączniku nr 2 do rozporządzenia.

8. Zwierzęta z gatunków wrażliwych są ponownie umieszczane w gospodarstwie po upływie, co najmniej 21 dni od dnia zakończenia czyszczenia i odkażania, o których mowa w ust. 6.

§ 6. 1. W przypadku gospodarstw obejmujących dwie lub więcej jednostek produkcyjnych, powiatowy lekarz weterynarii może odstąpić od stosowania środków, o których mowa w § 5 ust. 2, w niezakażonych jednostkach produkcyjnych w ognisku pryszczycy, pod warunkiem stwierdzenia, że struktura i rozmiary tych jednostek oraz prace tam są prowadzone całkowicie oddzielone i niezależne od siebie pod względem przetrzymywania, przebywania i karmienia zwierząt i wirus nie może przenosić się z jednego miejsca do drugiego.

2. Przepis ust. 1 stosuje się do gospodarstw, w których ma miejsce pozyskiwanie mleka, jeżeli proces jego pozyskiwania w każdej jednostce jest prowadzony w ramach oddzielnych systemów.

§ 7. 1. Jeżeli powiatowy lekarz weterynarii ustali bądź uzna, że pryszczycy mogła zostać przeniesiona z innych gospodarstw na teren gospodarstwa, w którym znajdują się zwierzęta podejrzane o zakażenie wirusem pryszczycy lub o pryszczycę, albo z tego gospodarstwa na teren innych gospodarstw, we wszystkich gospodarstwach stosuje się środki, o których mowa w § 2, do dnia wykluczenia przez powiatowego lekarza weterynarii obecności pryszczycy.

2. Jeżeli powiatowy lekarz weterynarii ustali bądź uzna, że pryszczycy mogła zostać przeniesiona z innych gospodarstw na teren gospodarstwa, w którym znajdują się zwierzęta chore lub zakażone, w gospodarstwach tych stosuje się środki, o których mowa w § 2.

3. Jeżeli powiatowy lekarz weterynarii ustali bądź uzna, że pryszczycy mogła zostać przeniesiona z gospodarstwa, w którym znajdują się zwierzęta chore lub zakażone, na teren innych gospodarstw, w gospodarstwach tych stosuje się środki, o których mowa w § 2.

4. W przypadkach, o których mowa w ust. 1-3, zwierzęta mogą opuszczać gospodarstwo tylko w celu bezpośredniego przewiezienia do ubojni za zgodą i pod nadzorem urzędowego lekarza weterynarii w celu niezwłocznego dokonania uboju.

5. Zakaz opuszczania gospodarstwa, o którym mowa w ust. 4, obowiązuje przez okres:

1) co najmniej 15 dni w przypadku gospodarstw, o których w ust. 1 i 2;

2) co najmniej 21 dni w przypadku gospodarstw, o których mowa w ust. 3.

6. Powiatowy lekarz weterynarii przed wyrażeniem zgody na opuszczenie przez zwierzęta gospodarstwa, bada zwierzęta, w celu wykluczenia u nich zakażenia wirusem pryszczycy.

§ 8. 1. W przypadku wystąpienia pryszczycy urzędowy lekarz weterynarii tworzy wokół ogniska pryszczycy:

1) obszar zapowietrzony - o promieniu co najmniej 3 km;

2) obszar zagrożony – o promieniu co najmniej 10 km.

2. W obszarze zapowietrzonym:

- 1) tworzy się spis wszystkich gospodarstw oraz zwierząt z gatunków wrażliwych i poddaje się je okresowym kontrolom weterynaryjnym;
 - 2) zwierzęta z gatunków wrażliwych mogą opuszczać, w terminie 15 dni od dnia utworzenia tego obszaru, teren gospodarstwa, w którym są trzymane, w celu bezpośredniego przewiezienia, za zgodą i pod nadzorem urzędowego lekarza weterynarii, do ubojni położonej w obrębie tego obszaru, a jeżeli w granicach obszaru nie ma ubojni, do ubojni wyznaczonej przez powiatowego lekarza weterynarii;
 - 3) nie świadczy się usług weterynaryjnych w zakresie objazdowej pomocy porodowej;
 - 4) nie dokonuje się sztucznego zapłodnienia, w terminie 15 dni od dnia utworzenia tego obszaru, z wyjątkiem sytuacji, kiedy jest przeprowadzane z nasienia znajdującego się w gospodarstwie lub dostarczonego bezpośrednio przez ośrodek zapładniania;
 - 5) nie organizuje się wystaw, targów, pokazów lub konkursów lub innych form gromadzenia zwierząt z gatunków wrażliwych;
 - 6) nie przemieszcza się zwierząt z gatunków wrażliwych, z wyjątkiem tranzytu drogami głównymi lub magistralami kolejowymi oraz przypadku, o którym mowa w pkt 2.
3. Środki stosowane w obszarze zapowietrzonym są utrzymywane przez okres co najmniej 15 dni od dnia usunięcia z gospodarstwa wszystkich zwierząt chorych lub zakażonych i przeprowadzeniu na jego terenie wstępnego czyszczenia i odkażania, z tym że środki, o których mowa w ust. 5, obowiązują w obszarze zapowietrzonym przez okres określony w ust. 8.
4. Zgoda na przewiezienie, o którym mowa w ust. 2 pkt 2, jest wydawana wyłącznie w przypadku, gdy badanie przeprowadzone przez powiatowego lekarza weterynarii wszystkich zwierząt z gatunków wrażliwych na terenie gospodarstwa, wykluczyło obecność zwierząt zakażonych.
5. W obszarze zagrożonym:
- 1) tworzy się spis wszystkich gospodarstw, w których znajdują się zwierzęta z gatunków wrażliwych i poddaje się je okresowym kontrolom weterynaryjnym;
 - 2) zwierząt z gatunków wrażliwych nie przemieszcza się po drogach publicznych, z wyjątkiem doprowadzenia ich na pastwisko;
 - 3) na transport zwierząt z gatunków wrażliwych w obrębie obszaru zagrożonego zgodę wyraża powiatowy lekarz weterynarii;
 - 4) w przypadku stwierdzenia choroby, zwierzęta nie opuszczają obszaru zagrożonego w okresie 15 dni od jej stwierdzenia; w okresie pomiędzy 15 a 30 dniem zwierzęta mogą opuszczać ten obszar jedynie w celu bezpośredniego przewiezienia do ubojni za zgodą i pod nadzorem powiatowego lekarza weterynarii w celu niezwłocznego uboju;
 - 5) nie świadczy się usług weterynaryjnych w zakresie objazdowej pomocy porodowej;
 - 6) nie organizuje się targów, wystaw, pokazów, konkursów zwierząt lub innych form gromadzenia zwierząt z gatunków wrażliwych.

6. Zgoda na przewóz zwierząt, o którym mowa w ust. 5 pkt 4, jest wydawana wyłącznie w przypadku, gdy badanie przeprowadzone przez powiatowego lekarza weterynarii wszystkich zwierząt z gatunków wrażliwych na terenie gospodarstwa, wykluczyło obecność zwierząt zarażonych.

7. Środki, o których mowa w ust. 5, obowiązują przez co najmniej 30 dni od dnia zabicia w gospodarstwie wszystkich zwierząt chorych lub zakażonych, i zniszczeniu ich zwłok oraz przeprowadzeniu na jego terenie wstępnego czyszczenia i odkażania.

§ 9. 1. Środki dezynfekcyjne, które mogą być użyte, zatwierdza powiatowy lekarz weterynarii.

2. Czynności czyszczenia i odkażające przeprowadza się pod nadzorem powiatowego lekarza weterynarii w sposób, który jest określony w załączniku nr 2 do rozporządzenia.

§ 10. Z dniem potwierdzenia wystąpienia pryszczycy na terenie gospodarstwa, środki zwalczania choroby mogą zostać uzupełnione o szczepienie zwierząt z gatunków wrażliwych w gospodarstwach znajdujących się na części obszaru zagrożonego, wskazanego na podstawie art. 45 ustawy z dnia ... 2004 r. o ochronie zdrowia zwierząt oraz zwalczaniu chorób zakaźnych.

§ 11. 1. Powiatowy lekarz weterynarii uznaje ognisko pryszczycy za wygasłe, jeżeli:

1) wszystkie zwierzęta wrażliwe na pryszczycę znajdujące się w ognisku padły lub zostały zabite, a ich zwłoki zostały usunięte w sposób uniemożliwiający szerzenie się choroby;

2) czyszczenie i odkażanie zostało przeprowadzone, w sposób określony w § 9.

2. Umieszczanie zwierząt wrażliwych na pryszczycę do uznanego za wygasłe ogniska choroby, może nastąpić po upływie 21 dni od dnia uznania choroby za wygasłą oraz po uzyskaniu zgody powiatowego lekarza weterynarii.

§ 12. Terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub jego część mogą zostać uznane za wolne od pryszczycy, jeżeli zostały spełnione następujące warunki:

1) upłynęły co najmniej 3 miesiące od dnia ostatniego zanotowanego przypadku pryszczycy;

2) upłynęły co najmniej 3 miesiące od dnia uboju lub zabicia ostatnio zaszczepionego zwierzęcia;

3) upłynęło co najmniej 6 miesięcy od dnia ostatniego zanotowanego przypadku pryszczycy lub od zakończenia szczepienia;

4) są prowadzone regularne laboratoryjne badania rozpoznawcze, które potwierdzają fakt niewystępowania wirusa pryszczycy na danym obszarze;

5) przywóz zwierząt podatnych oraz produktów pochodzących od takich zwierząt odbywa się wyłącznie z państw lub regionów wolnych od pryszczycy.

§ 13. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

¹⁾ Minister Rolnictwa i Rozwoju Wsi kieruje działem administracji rządowej - rolnictwo, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 1 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 29 marca 2002 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi (Dz. U. Nr 32, poz. 305).

Rodzaje materiału biologicznego oraz sposób pobierania i wysyłania próbek do badań laboratoryjnych

Część ogólna

Do badań laboratoryjnych pobiera się próbki tkanek zwierząt żywych, zabitych lub padłych. Przed badaniem klinicznym i pobieraniem próbek należy podać zwierzęciu środek uspokajający. Miejsca, z których będą pobierane próbki, jeśli są zanieczyszczone, należy obmyć czystą wodą bez detergentów i środków dezynfekcyjnych. Również narzędzia oraz materiał biologiczny nie mogą mieć kontaktu ze środkami dezynfekcyjnymi, ponieważ inaktywują one wirus i czynią próbkę nieprzydatną do badań. Próbki materiału pobiera się czystymi jałowymi narzędziami, najlepiej jednokrotnego użycia. Każdą próbkę umieszcza się w mocnym szklanym lub plastikowym sterylnym pojemniku, zamykanym szczelnym przykryciem (najlepiej zakręcanym korkiem z gumową podkładką lub uszczelką) zabezpieczającym przed wyciekami zawartości. Przykrycie okleja się wodoodporną taśmą samoprzylepną. Powierzchnię zewnętrzną pojemnika należy po zamknięciu starannie zdezynfekować, a następnie opłukać czystą wodą. Każdy pojemnik zaopatruje się w etykietę zawierającą informację o gatunku zwierzęcia, numer identyfikacyjny, rodzaj próbki, datę i miejsce pobrania. Po starannym zapakowaniu próbki, pojemnik z próbką umieszcza się w kontenerze, kartonie lub pudełku drewnianym i transportuje do właściwego laboratorium. Na opakowaniu zewnętrznym kontenera, kartonu lub pudełka, w którym przewozi się szczególnie zakaźny materiał, zamieszcza się następujące napisy ostrzegawcze i informacje: „zakaźny materiał biologiczny!”, „Nie otwierać podczas transportu!”, „W sytuacjach szczególnych kontaktować się z (podać imiona i nazwiska lub nazwy oraz adresy i telefony nadawcy i odbiorcy)! „.

Do badań laboratoryjnych pobiera się:

- 1) nablonek z nieuszkodzonych lub świeżo pękniętych pęcherzy (do izolacji wirusa i wykrywania antygeny wirusa - minimum 2 gramy (wielkość znaczka pocztowego). Próbki umieszcza się w płynach konserwujących o odpowiednim zakresie pH=7,2-7,6 takich jak PBS z gliceryną w proporcji 1:1 lub płyn do hodowli komórek np. Eagle'a z gliceryną zapewniających jak najmniejsze straty wirusa w czasie transportu; próbki do laboratorium należy przewozić w temperaturze 0- 4°C);
- 2) płynną zawartość pęcherzy z jamy ustnej, tarczy ryjowej, szpary międzyraccowej, koronki racic lub wymienia, pobraną do strzykawki;
- 3) płyn z jamy gardłowo przełykowej od bydła, owiec i kóz w celu stwierdzenia nosicielstwa wirusa;

4) krew od zwierząt podejrzanych o zakażenie i pryszczycę, szczególnie świń, owiec, kóz od których trudno pobrać wystarczającą ilość innego materiału:

a) w celu izolacji wirusa w okresie wiremii krew należy pobrać na EDTA lub sole heparyny, lub

b) do badania w kierunku przeciwciał pobrać krew bez konserwantów;

Krew należy pobierać igłą jednorazową do sterylnej probówki (lub tubostrzykawką); z igły krew powinna wolno spływać do probówki po ścianie wewnętrznej do 2/3 pojemności; po pobraniu krew należy stopniowo schłodzić, ale nie zamrażać; próbki z krwią z antykoagulantem należy dobrze wymieszać; próbę może stanowić rozmaz krwi pełnej zasuszony na szkiełku podstawowym;

5) mleko (próby należy pobierać bez dodatków do sterylnych probówek (po kilku strzyknięciach do przedzajacza);

6) wymazy z nosa, jamy ustnej od świń (próby należy pobierać jałowym wacikiem i konserwować w płynie buforowym);

7) nasienie.

Z uwagi na to, że każdy materiał biologiczny może zawierać wirus, dlatego do transportu musi być odpowiednio oznaczony, opakowany, aby uniknąć jego zniszczenia, zanieczyszczenia środków transportu i rozsiania zarazki oraz przewożony z zachowaniem szczególnych środków ostrożności. Nabłonek, płynną zawartość pęcherzy, krew, mleko, nasienie należy transportować w temperaturze 0 – 4 °C, płyn z jamy gardłowo-przetykowej oraz wymaz z nosa – w zamrożeniu, najlepiej w suchym lodzie. Przesyłkę pod nadzorem należy dostarczyć niezwłocznie, najpóźniej w ciągu 24 godzin, najszybszym możliwym środkiem transportu do Zakładu Pryszczycy Państwowego Instytutu Weterynaryjnego w Zduńskiej Woli. O przewidywanym terminie dostarczenia przesyłki należy powiadomić laboratorium.

Załącznik nr 2

Sposób przeprowadzania czynności odkażania i oczyszczania

1. Środki ostrożności

- 1) osoby wykonujące czynności oczyszczania, odkażania powinny być przeszkolone w zakresie obchodzenia się z preparatami używanymi do tych czynności, w tym w zakresie przygotowywania odpowiednich roztworów;
- 2) osoby wykonujące czynności oczyszczania, odkażania powinny być zaopatrzone w ochronne okulary lub maski, kombinezon oraz rękawice i buty gumowe w celu ochrony przed poparzeniem lub zatruciem środkami stosowanymi przy wykonywanych czynnościach;
- 3) podczas wykonywania zabiegów należy zwrócić uwagę na przewody elektryczne i niebezpieczeństwo porażenia prądem;
- 4) podczas wykonywania zabiegów na wolnym powietrzu należy, ze względów bezpieczeństwa, brać pod uwagę siłę i kierunek wiatru.

2. Czyszczenie i odkażanie

- 1) przed bramą wjazdową i przed każdym wejściem do gospodarstwa, w którym wystąpiło podejrzenie o pryszczycę, oraz w ognisku pryszczycy, jak też przed każdym wejściem do pomieszczeń dla zwierząt wrażliwych na pryszczycę powinny być wyłożone maty nasączone 2% roztworem sody żrącej, a także przygotowane woda, mydło i 0,2% roztwór kwasu cytrynowego lub 1% roztwór sody żrącej do odkażenia rąk, odkrytych części ciała i odzieży, a 2% roztwór wodny sody żrącej do odkażenia obuwia;
- 2) osoby, które miały kontakt ze zwierzętami chorymi na pryszczycę, zakażonymi wirusem pryszczycy, podejrzanymi o zakażenie tym wirusem lub o pryszczycę oraz ze sprzętem używanym do obsługi tych zwierząt, są obowiązane przed opuszczeniem miejsc przebywania zwierząt lub gospodarstwa oczyścić i odkazić ręce, ubranie i obuwie przy użyciu środków wymienionych w pkt 1;
- 3) środki transportu, sprzęt i inne przedmioty, które miały kontakt ze zwierzętami chorymi lub podejrzanymi o pryszczycę i pozostawały w środowisku zapowietrzonym (ognisku pryszczycy), przed opuszczeniem gospodarstwa podlegają oczyszczeniu i odkażeniu przy użyciu środków wymienionych w pkt 1;
- 4) w gospodarstwie, w którym wystąpiło podejrzenie pryszczycy, oraz w ognisku pryszczycy przeprowadza się 1-2 razy dziennie odkażanie bieżące przy użyciu odpowiedniego roztworu sody żrącej;
- 5) po likwidacji i usunięciu zwierząt i zwłok zwierzęcych z ogniska pryszczycy przeprowadza się oczyszczanie miejsc przebywania zwierząt poprzedzone polaniem 2% roztworem sody żrącej miejsc przebywania zwierząt, uboju i sekcji;
- 6) obornik, gnojowicę oraz gnojówkę poddaje się odkażaniu biologicznemu, przy czym obornik pozostawia się w kopcu przez okres co najmniej 42 dni; gnojowicę i gnojówkę, po zmieszaniu z 2% roztworem sody żrącej w proporcji 100 l roztworu na 1.000 l gnojowicy lub gnojówki i uzyskaniu wartości pH powyżej 12,5 lub z formaliną w proporcji 5 l formaliny na 1.000 l gnojowicy lub gnojówki i zabezpieczeniu przed dostępem ludzi i zwierząt, pozostawia się na okres co najmniej 45 dni;
- 7) oczyszczanie i odkażanie po usunięciu zwierząt z ogniska pryszczycy przeprowadza się trzykrotnie w 7-dniowych odstępach, przy czym zabiegi te wykonane po raz trzeci i sprawdzone przez powiatowego

lekarza weterynarii są oczyszczaniem i odkażaniem ostatecznym przed uznaniem ogniska pryszczycy za wygasłe.

Uzasadnienie

Celem niniejszego projektu rozporządzenia jest wykonanie upoważnienia zawartego w art. 63 pkt 1 ustawy z dnia o ochronie zdrowia zwierząt oraz zwalczaniu chorób zakaźnych (Dz. U. Nr, ...poz. ...). Projektowane rozporządzenie określa szczegółowy sposób i tryb zwalczania pryszczycy (Foot and mouth disease).

Projektowane rozporządzenie implementuje przede wszystkim postanowienia Dyrektywy Rady 85/511/EWG z dnia 18 listopada 1985 r. wprowadzającej wspólnotowe środki zwalczania pryszczycy.

Regulowana w rozporządzeniu tematyka stanowi szczegółowe doprecyzowanie postanowień ustawy o ochronie zdrowia zwierząt oraz zwalczaniu chorób zakaźnych. Rozporządzenie posługuje się systematyką przyjętą w prawie wspólnotowym dla poszczególnych chorób zakaźnych zwierząt. Projektowany akt normatywny jest jednym w całego katalogu rozporządzeń, które zostaną wydane na podstawie upoważnienia zawartego w art. 63 ust. 1 pkt 1 ustawy o ochronie zdrowia zwierząt oraz zwalczaniu chorób zakaźnych. Kolejne będą dotyczyły pozostałych chorób zakaźnych zwierząt określonych w załączniku nr 1 do cytowanej wyżej ustawy. Projekt rozporządzenia określa w szczególności szczegółowy sposób i tryb zwalczania pryszczycy, a w szczególności:

- a) sposób i tryb postępowania przy podejrzeniu choroby, w tym prowadzenia dochodzenia epizootycznego,
- b) sposób i tryb postępowania przy stwierdzeniu choroby,
- c) rodzaj i sposób pobierania próbek do badań laboratoryjnych rozpoznawczych związanych ze zwalczaniem choroby,
- d) środki, o których mowa w art. 46 ust. 1, art. 47 ust. 1 i art. 48 ust. 3, stosowane przy zwalczaniu chorób, w tym szczegółowy sposób i warunki określania ogniska choroby, obszaru zapowietrzonego, zagrożonego i buforowego,
- e) procedury czyszczenia i odkażania, dezynsekcji i deratyzacji oraz wykaz stosowanych środków dezynfekcyjnych, dezynsekcyjnych i deratyzacyjnych,
- f) sposób i tryb postępowania przy wygaszaniu ogniska choroby,
- g) warunki i sposób ponownego umieszczania zwierząt w gospodarstwach,
- h) wymagania niezbędne do uznania terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub regionu położonego na tym terytorium za urzędowo wolne od danej choroby zakaźnej zwierząt oraz szczegółowy tryb tego uznawania,
- i) sposób prowadzenia dokumentacji związanej ze zwalczaniem choroby.

Ocena skutków regulacji (OSR)

1. Wpływ regulacji na sektor finansów publicznych, w tym budżet państwa i budżet samorządu terytorialnego

Regulacja nie wpływa na budżet państwa oraz budżety jednostek samorządu terytorialnego.

2. Podmioty, na które oddziałuje projektowana regulacja

Projektowana regulacja oddziałuje na producentów rolnych zajmujących się produkcją zwierzęcą.

3. Wpływ na rynek pracy

Przepisy rozporządzenia nie mają wpływu na rynek pracy.

4. Wpływ regulacji na konkurencyjność wewnętrzną i zewnętrzną gospodarki

Regulacja ta pozwoli na zapewnienie bezpieczeństwa epizootycznego w Polsce, a co za tym idzie zwiększa konkurencyjność producentów rolnych na rynku Unii Europejskiej.

5. Wpływ regulacji na sytuację i rozwój regionów

Rozporządzenie nie będzie miało wpływu na sytuację i rozwój regionów.